

ഗന്ധ

ക. കുറുമാനോഷ്ഠൻ

padippakam

படிப்பகம்

அனசன்
எழுதிய
அமர்க்கதைகள்
பாட்டி
தமிழில்
த. தர்மகுலசிங்கம்

சிற்பி
பெயர்
பெரிய
பெரிய
பெரிய
பெரிய

சென்னை

1998

முதலாம் பதிப்பு

1998

தமிழ்நாடு அரசு

பதிவு செய்துள்ளது

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

1998

பாட்டி

த. தர்மகுலசிங்கம்

மித்ரா கலைகள்

Mithra Arts & Creations

சென்னை ♦ சிட்னி ♦ மட்டக்களப்பு

முதலாம் பதிப்பு

Bedstemoder

H.C. ANDERSEN

Samlede eventyr og historier

BIND 2

Tamilsk Oversættelse af

Tharmakulasingam Tharuman

Skrænten 31

6600 Vejen

Denmark

tharuman@vejen-net.dk

www.tharuman.dk

*Oversættelsen er støttet af
Dansk litteraturinformationscenter
samt Niel Pascoes Fond.*

Forside :

TROTSKY MARUDU

Udgivet af:

**Mithra Arts & Creations
& Dansk Tamilsk Publikation**

Made in India by Mithra Book Makers

Apart from any fair dealing for the purpose of Private Study, Research, Criticism or Review as Permitted under the Copyright Act, No part may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or any means, electronic, mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the publishers.

Mithra Publication books are published by
Dr Pon Anura
Production Editor
Espo

PAATI

THARMAKULASINGAM THARUMAN

First Edition
24 th May, 2001

Cover:
TROTSKY MARUDU

Layout :
M.Sridharan

DANSK TAMILSK PUBLIKATION
in Collaboration with

	Mithra Arts and Creations	
1/23 MUNRO STREET EASTWOOD 2122 AUSTRALIA Ph: (02) 9868 2367 e-mail: www.anura@matra.com.au	30 VANNIAH STREET BATTICALOA (EP) SRI LANKA	375/8-10 ARCOT ROAD CHENNAI 600 024 INDIA Ph: (044) 372 3182 e-mail: www.mithra@md4.com.in Fax: 0091-44-4721336

மித்ரா : 51
விலை : 60.00

முதற் பதிப்பு : மே, 2001
பக்கங்கள் : 198

உள்ளுறை

காதலர்கள்	15
அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு	21
வெள்ளி நானாயம்	46
பறக்கும் பெட்டி	57
ஏதாவிலும்	71
பன்றி உண்டாயல்	87
மலிழ்வாள குடும்பம்	94
மகா சோகம்	103
சொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி	108
பழைய தெரு விளக்கு	130
வண்டு	149
ஊமைப் புத்தகம்	167
பாட்டி	172
ஓர் ஆண்டின் கதை	177

பதிப்புரை

சென்ற தசாப்தத்தின் நடுப்பகுதியில் 'தாய்' நமது பன்னிரண்டாவது நூலாக வெளிவந்தது. அது அனசனின் அமரத்துவக் கதைகள் பதினேழு அடங்கிய தொகை. தமிழ் இலக்கிய ஊழியத்தில் இஃது ஒரு புதிதினைக் குறித்தது.

தென் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தரங்கம்பாடியிலே டேனிஷ்காரர் வணிகக் கோட்டை ஒன்றினைச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நிறுவினர். பின்னர், தமிழ் டேனிஷ் உறவு முகிழ்ந்தது. தமிழுக்குச் சகாயமும் வாய்த்தது. கால ஓட்டத்திலே இவ்வுறவுகள் தூர்ந்தன. ஆனாலும், சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசிக் கந்தாயத்தில், டென்மார்க்கில் புகலிடம் பெற்ற ஈழத் தமிழர்கள் இந்த உறவிலே புதிய அத்தியாயம் எழுத விழைந்தனர். இந்தப் புதிதின் நுழைவாயில் 'தாய்'.

அன்பும் உறவும் இருவழிப் பாதையிலேதான் சேமமுறும். கைக்கிளை ஒரு தலைக்காமம்; சிறுமையான உறவு. அஃது அடிமைகளுக்கும் ஏவலருக்கும் உரியது. விடுதலைச் சந்தர்களுக்குப் பொருந்தாது. எனவே, டேனிஷ்-தமிழ் நேசத்தினையும் உறவுகளையும் இருவழிப் பாதையாக்குவதிலே, தமிழ் டேனிஷ்கார இலக்கியவாதிகள் சிரத்தை கொள்ளுதல் உவகைக் குரியது. எஸ்.பொ வின் டென்மார்க் விஜயம் இச்சிரத்தையைத் தீவிரப் படுத்தியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

அனசனின் அமரத்துவக் கதைகள் அடங்கிய இரண்டாவது கதைக் கேவை 'பாட்டி'. இது 'மித்ர'வின் ஐம்பத் தோராவது நூல். நமது ஐம்பத்திரண்டாவது நூல் 'G I MORGEN'. இது டேனிஷ் நூல். பாரிஸில் வாழும் ஈழத் தமிழ்க் கவிஞன் கலாமோகனின் கவிதைகளின் டேனிஷ் மொழிபெயர்ப்பு. இவ்வாறு தமிழ் - டேனிஷ் மொழியுறவுகளை இரு வழிப் பாதையாக்குவதிலே 'மித்ர' பெருமை கொள்ளுகிறது.

தமிழர்தம் கலை - இலக்கியப் பெருமைகளை டேனிஷ் நாட்டினரின் புரிதலுக்கும் நேசிப்புக்கும் எடுத்துச் செல்லும் த. தர்மகுலசிங்கம் அவர்களுடைய இத்தகைய முன்னோட்டமான தமிழ்ப் பணியினை 'மித்ர' மெச்சுகின்றது.

டாக்டர் பொன். அநூர

Mithra Publications

1/23 Munro Street
Eastwood 2122
Australia
(02) 9868 - 2567

என்னுரை

இனம் - மதம் - மொழி - நிறம் ஆகியவற்றைக் கடந்து, மனித நேயத்தின் பல கோலங்களையும் படைக்கவும் பகிரவும் மனித குலம் உருவாக்கிய கலை வடிவமாக நான் இலக்கியத்தை விளங்கிக் கொள்ளுகிறேன். எனவே, டென்மார்கின் மனித நேயக் கோலங்களும் சமஸ்தமானவை. இவற்றை உள்வாங்கித் தமிழ் மூலம் பிரசித்தம் செய்தல் டென்மார்க் வாழ் தமிழர்களுடைய இலக்கியப் பணிகளுள் ஒன்று என்று உணர்கின்றேன். நன்றிக்கடன் என மொழிதல் கொச்சை. அடுத்த நூற்றாண்டின் இலக்கிய மதர்ப்புக்கு இஃது உபகாரமாய் அமையும். இந்த அவதானங்களுடனேயே, அனசனின் அமரக் கதைகளுள் மேலும் சிலவற்றைத் தமிழ் செய்து, 'பாட்டி' என்னும் இத்தொகையைத் தமிழ் சுவைப்புக்கு முன் வைக்கின்றேன். அனசனின் அமரக் கதைகளைத் தமிழாக்கும் என் பணி தொடரும். அதற்கு உங்கள் ஆதரவையும் ஆசியையும் வேண்டுகிறேன்.

அனசனின் கதைகளிலே மீண்டும் மீண்டும் திளைக்கும் பொழுது, அம்மாமேதையின் படைப்புலகம் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது.

இலக்கியப் போக்குகளையும் சாதனைகளையும் அளவிடுவதற்கு, மனோரதியம்-எதார்த்தம்-நவீனத்துவம்-பின் நவீனத்துவம் - அமைப்பியல் என்று பல சொற்களைப் புத்திஜீவிகளென உரிமை பாராட்டும் விமர்சகர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். இவை அனைத்துக்

கும் அப்பாலான, அதே சமயம் தனித்துவமான, ஏனைய எந்த நாட்டு இலக்கிய மேதையும் புகுந்து, உலக இலக்கியச் சுவைஞர்சளைக் கிறங்கச் செய்ய முடியாத, அற்புத சாதனையை அனசன் நிகழ்த்தியுள்ளார். அவர் சமைத்த உலகம் விந்தையானது. குழந்தைகள் மகிழும் கனவுலகம் நிகர்த்தது. தேவதைகளும், விந்தைமிகு அமானுஷ்ய பாத்திரங்களும் மனித மொழி பேசி வலம் வரும் உலகம் இது! பழுதுபடாத, பிஞ்சு நெஞ்சங்களின் உலகம் இது. ஆனாலும், உணர்வுகள் அனைத்தும் மனித நேயத்துடன் பின்னிப் பிணைந்தவை. ஆணவம்-அகங்காரம்-பேராசை-அதிகாரம் ஆகியவற்றுக்கும் கீழ்ப் படிதல்-எளிமை-தியாகம்-விட்டுக் கொடுத்தல் ஆகிய வற்றுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளை அவருடைய கதைகள் நேர்த்தியாக விசாரணை செய்கின்றன. இயற்கையின் அனைத்து ராகங்களையும், மனித உணர்ச்சிகளின் அனைத்து சுருதிகளையும் அவருடைய கதைகளிலே நாம் அனுபவிக்கலாம். ஆழ்ந்த மனித நேயத்துடன், கற்பனையிலே மாயாவித்தனம் நிகழ்த்திய அனசன் நிகர்த்த ஒரு படைப்பாளியை உலக இலக்கியத்திலே காணுதல் அபூர்வம்.

இயற்கையின் அற்புதங்களை அன்றேல் அதன் விசித்திரங்களை மிக நேர்மையாகவும் நேர்த்தியாகவும் அனசன் உணர்ந்தார். இயற்கையிலே அவர் பரமார்த்த ஈடுபாடுடையவர். அந்த இயற்கையிலும் தமது கற்பனை ஆற்றலினால் பிரமாண்டங்களைப் படைத்தார்.

அனசன் சிறுவர்களுக்கான இலக்கியம் படைத்த மேதை என நோக்கப்படுதல் மகா பாமரத்தனமானது.

குழந்தைகளுக்கான கதை சொல்லியாகத் தம்மை எளிமைப்படுத்திக் கொண்டு, மனித குலத்தை ஆட்டிப் படைக்கும் அனைத்து மனித ஆசைகளையும் பேராசைகளையும், அவற்றால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் சோகங்களையும் பூரணமாகத் தரிசிக்கச் செய்தார். மனித குலத்தின் மனச்சாட்சியை விழிப்படையச் செய்த சாதனை அனசனுடையது. குழந்தைகளின் கதைகளை, தமது பிரக்ஞையின்றியே பெரியவர்களும் விரும்பினர் என்பதை அனசன் அனுபவவாயிலாக நன்குணர்ந்தார். இதனால், உலக இலக்கியத்தில் ஒரு கொடுமுடியாக நிமிர்ந்து நிலைத்துள்ளார்.

அவருடைய படைப்புலகத்திற்குள் தமிழ்ச் சுவைஞரை அழைத்துச் செல்லுதல் என் பேறு.

என்றும் என்னுடைய இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஊக்கந் தந்து, ஆசீர்வதித்து, வழிநடத்தும் இலக்கியஞானி எஸ்.பொவை இந்த நேரத்தில் நன்யறிதலுடன் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

'பாட்டி' இவ்வாறு அமைவதற்குப் பெரிதும் உதவிய ஒவியர் மருது, இளம்பிறை ரஹ்மான், ப. திருநாவுக்கரசு ஆகியோருக்கும், மித்ர ஆட்ஸ் அண்டு கிரியேஷன்ஸ் ஊழியர்களாக நித்தியகல்யாணி, ஸ்ரீதரன் ஆகியோருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

Skrænten, 31DK
6600,Vejen

த. தர்மகுலசிங்கம்

அணிந்துரை

தமிழ் மொழியின் உலகளாவிய தன்மைக்குப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் புதிய பரிமாணம் ஒன்றினைத் தந்து வருகின்றார்கள் என்பதும், அதிலே முயற்சிகள் எமது மொழிக்கும் எமது இனத்துவ அடையாளத்துக்கும் மெருகூட்டுகின்றன என்பதும் நான் ஐரோப்பாவில் வாழ எத்தனித்த குறுகிய காலத்தில் கண்டறிந்த உண்மைகள். இவ்வுண்மைகளை உரத்துச் சொல்லி, உலகளவில் உற்சாகம் ஊட்டி வரும் எழுத்தாளர் எஸ்.பொ அவர்களின் டென்மார்க் இலக்கியப் பயணமே நண்பர் திரு. தர்மகுலசிங்கம் அவர்களுடன் எனக்குப் பரிச்சயம் ஏற்பட ஏதுவாயிற்று.

டென்மார்க் நாட்டின் மண்வளம், மக்களினது மானிட நேயம், மரபுகளை கேள்விக்குட்படுத்தும் மாண்பு என்பவற்றால் கவரப்பட்டு வந்த எனக்கு, தமிழ் இலக்கியம் படைப்போர் இங்கு செறிந்து வாழ்கின்றார்கள் என்ற தகவலும், சிதறுண்ட வாழ்க்கையையும் சீரமைத்து, சிந்தனை வளம் பெருக்கும் பணியினை தர்மகுலசிங்கம் போன்றோர் ஆற்றுகிறார்கள் என்பதும் மனதுக்கு மகிழ்வினையும் உற்சாகத்தையும் தந்தது. தன் இலக்கியப் பின்னணியையும், படைப்பாற்றல், மொழித்திறன் என்பவற்றையும் நன்கு இணைத்து புகுந்த சமுதாயத்தினிடையே புரிந்துணர்வினை

ஏற்படுத்தும் புதிய முயற்சிகளிலும் இவர் ஈடுபட்டு வருவதை நான் அறிகிறேன். அந்த வகையில் இக்கதைத் தொகுப்பு வெளியீட்டு முயற்சியை மெச்சுகிறேன். வரவேற்று வாழ்த்துகிறேன். பெருமை அடைகிறேன்.

ஹன்ஸ் கிறிஸ்தியன் அனசன் டேனிஷ் மக்களின் தேசியச் சொத்து. அவரது கதைகள் குழந்தைகளுக்காகப் புனையப்பட்டவை போலத் தோன்றினாலும், அன்றாட வாழ்க்கையில் அனைவருக்கும் பயன்தரும் ஆழமான சிந்தனைகளையும், சமூக நீதிகளையும் தளமாகக் கொண்டவை. நாம் சிறுவராகப் பாடிப் பழகிய பருத்தித் துறையில் முட்டை விற்ற பவளக்கொடியின் கதையும் அனசனின் படைப்பொன்றினைத் தழுவியது என்பது ஒருபுறமிருக்க, அவரது சிவப்பு சப்பாத்துக்கள் போன்ற கருத்தாமும் மிக்க கதைகள் நவீன வணிகமய உலகின் நன்னடத்தைக்குப் பாடம் புகட்டவல்லவை என்பதால் புதிய முகாமைத்துவ பயிற்சி நூல்களிலும் இவை இன்று இடம் பெறுகின்றன.

அனசனின் பலநூறு படைப்புக்களில் தெரிந்தெடுத்த சிலவற்றை மூலமொழியிலிருந்து தமிழாக்கித் தந்துள்ள ஆசிரியர் தர்மகுலசிங்கம் அவர்கள் வெளியிடும் இரண்டாவது கதைத் தொகுதி இது. எம்மையும், எமது மொழியினையும் வளம் பெற வைக்கும் இம்முயற்சி தொடருதல் வேண்டும். அனசனது அமரகதைகள் அனைத்துமே தமிழில் வந்து சேர வேண்டும். அத்தோடு நின்றுவிடாமல் திரு. தர்மகுலசிங்கம் போன்று தாய்

மொழிக்கப்பால் தளம் அமைத்துள்ள எழுத்தாளர் களுக்குரிய பொறுப்பு இன்னொன்றும் உள்ளது. வெறும் புகலிடம் தேடிவந்தவர்களாகவே எம்மை எடைபோடும் அந்நிய சமூகங்களிடையே வாழும்போது எமது இனத்தின், பண்பாட்டின், தமிழ்த்துவத்தின் ஆழ, அகலங்களை அவர்கள் புரிய வைக்கும் ஒரு முயற்சியாக எமது இலக்கிய அம்சங்களை அவர்களது மொழிகளில் படைக்கவும், மொழியாக்கம் செய்யவும் முடியும். விடுதலை வேட்கையும், புலம் பெயர் வாழ்க்கையின் உணர்வுகளும் எத்தனையோ வடிவங்களில் எம்மிடையே உருவாக்கம் பெறும் இவ்வேளையில் இந்த முயற்சி எடுக்கப்படுவதால், அதுவும் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்துக்கு பெரும் செலவிடும் வளம் மிக்க இஸ்கந்திநேவிய நாடுகளில் இது மேற்கொள்ளப்படுவதால் எம்மைப் பற்றிய புரிந்துணர்வும் எம்மிடையே உறவுகளும் மேம்படும். இங்கு வளரும் எம் இளம் தலைமுறையினரின் எதிர்காலம் பலமுள்ளதாய் இருக்கும். மலரப் போகும் எம் தேசத்தின் மாட்சிமை இங்கேயும் வலுப்பெறும். அனைவரும் பயனடைவோம்.

த. தர்மகுலசிங்கம் அவர்களின் தமிழ்ப் பணி தளர்வின்றித் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

The Royal Veterinary and
Agricultural University
CopenhSgen
20.5.2001

கலாநிதி ந. சிறிஸ்கந்தராஜா
இணைப்பேராசிரியர்.

தர்மனின் மனைவியாய்

பெயருக்கு ஏற்ப

குடும்பத்தின்

தங்கமாய்

மனை மாண்பு கண்டு

ஒரு தசாப்தத்

தவத்தின் வடிவாய்

என்னைத் தலைமகனாய்ப்

பெற்றெடுத்த இனியவளே!

ஊர்கள் சுற்றியும்

உலகம் சுற்றியும்

பட்டறியும்

கற்றீறார் சகாயமும்

பெற்று

உனக்கும்

பிறந்த மண்ணுக்கும்

தமிழ் இனத்துக்கும்

மொழிக்கும்

ஊழியனாய் என்னை

உருவாக்கிய

'தங்கத்' தாயே

இது

உனக்கே

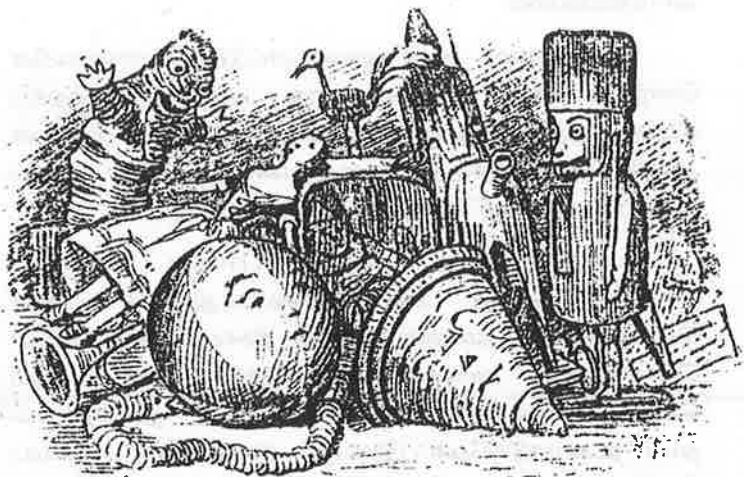
சமர்ப்பணம்

செய்யுள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்

பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்

பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்
பொருள்

பொருள்
பொருள்
பொருள்

காதலர்கள்

KÆRESTEFOLKENE

ஒரு பம்பரமும் ஒரு சிறிய
பந்தும் மற்றைய விளையாட்டுப்
பொம்மைகளுடன் ஓர்
இழுப்பறைக்குள் இருந்தன.

"நாம் ஒரே அறையில்
இருக்கிறோமே, நாம் மணமகன்—
மணப்பெண் ஆக இருக்க
லாமா?" பந்தைப் பார்த்துப்
பம்பரம் கேட்டது.

ஆனால் வெள்ளாட்டுத் தோல் மேலங்கி மாட்டிய பந்து, எந்த ஓர் இளம் சீமாட்டியைப் போலவே, மிகவும் அகத்தை கொண்டு, அதன் பிரேரிப்புக்கு எவ்வித பதிலும் சொல்லவில்லை.

அடுத்தநாள் அந்த விளையாட்டுப் பொருள்களின் சொந்தக்காரனான சிறுவன் வந்து, அந்தப் பம்பரத்துக்கு சிவப்பு மற்றும் மஞ்சள் வர்ணங்கள் பூசி, ஒரு பித்தளை ஆணியையும் அறைந்து வைத்தான். அந்தப் பம்பரம் கழன்றபோது, அதி அற்புதமாகத் தோன்றியது!

அந்தச் சின்னப் பந்தைப் பார்த்து “என்னைப் பாரேன்!” என்று அது கூச்சலிட்டது. “நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? நமக்குள் திருமண நிச்சயதார்த்தம் செய்து கொள்ளலாம் அல்லவா? ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் பொருத்தமானவர்களாக இருக்கிறோம். நீ துள்ளுகிறாய். நான் நடனமாடுகிறேன். இருவரும் இணைந்தால் நம்மைப் போல் யாரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது.”

“உண்மையாகவா? நீ அப்படியா நினைக்கிறாய்?” எனச் சின்னப் பந்து பதில் கூறியது. “என் அப்பாவும் என் அம்மாவும் வெள்ளாட்டுத் தோல் செருப்புகள். எனக்குள் ஸ்பெயின் நாட்டுத் தக்கை இருக்கிறது என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஆமாம், ஆனால் மலைவேம்பு மரத்தினால் செய்யப்பட்டவனல்லவா நான்? நகரபிதா அல்லவா என்னைத் தனது கடைசல் எந்திரத்தில் செய்தார்? என்னைச் செய்ததில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அவருக்கு” என்று

பம்பரம் சொன்னது.

“நீ சொல்வதை நான் நம்ப முடியுமா?” என்று கேட்டது சின்னப்பந்து.

“நான் பொய் சொல்லி யிருந்தால் என்னை யாரும் சுற்றறிவிடாமல் போகட்டும்” என்று பம்பரம் பதிலளித்தது.

“நீ என்ன வேண்டு மானாலும் பெருமையாக சொல்லிக்கொள். ஆனால் உன் கோரிக்கையை நான் ஏற்க மாட்டேன். நான் கிட்டத்தட்ட மனப்பெண்ணாக நிச்சயிக்கப்பட்டவள்தான், அந்தக் கோடைத் தூதுவனான குருவிக்கு. நான் வெளியே வரும் போதெல்லாம், “என்னைக் கட்டிக் கொள்ளுகிறாயா?” என்று அந்தக் குருவி கூட்டிலிருந்து எட்டிப் பார்த்து கேட்கும். நானும் மௌனமாக தலையாட்டி விட்டேன். கிட்டத்தட்ட பாதி நிச்சயதார்த்தம் முடிந்த மாதிரித்தான். இருந்தாலும் உன்னை நான் மறந்து விட மாட்டேன்” என்றது பந்து.

“சரி, அது மிகவும் நல்லது” என்றது பம்பரம்.

அதற்கு மேல் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று பேசிக் கொள்ளவில்லை.

அடுத்த நாள் அந்தப் பையன் வந்து பந்தை எடுத்து எறிந்தான். அது காணமுடியாத உயரத்துக்கு ஒரு பறவையைப் போலப் பறந்தது. அது ஒவ்வொரு முறை தரையில் வந்து விழும்போதும், அது மேலே பறக்க விரும்புவது போல் விரைந்து மேலெழும்பியது. அதன் உள்ளிருந்த ஸ்பானிய தக்கையின் காரணமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்பதாம் முறை தரையிலிருந்து

காதலர்கள்

கிளம்பிய அதனை மீண்டும் காணமுடியவில்லை. அந்த பையன் தேடித் தேடிப் பார்த்தான். அது தரைக்கு வரவே இல்லை. எங்கோ மறைந்து விட்டது.

"அது எங்கிருக்கிறது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்." பெருமூச்சு விட்டது பம்பரம். "அது குருவிக் கூட்டிலேதான் இருக்கிறது. அது அந்தக் குருவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டுள்ளது!"

பந்தை நினைக்க நினைக்க பம்பரத்துக்கு ஏக்கம் அதிகரித்தது. பந்தை அடைய முடியாததால் அதன் காதல் வளர்ந்தது. ஆனால் பந்து வேறொருவனைக் காதலித்தது இக்கதையில் ஒரு விசித்திரமான திருப்பம். பம்பரம் சுற்றிச் சுற்றி வந்து பாடல்களை முணுமுணுத்து நடனம் ஆடியது. அதன் கற்பனையில் பந்து மேலும் மேலும் மெருகேறி அழகாய்த் தெரிந்தது. இவ்வாறு பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. இந்தக் காதல் பழைய காதல் ஆகிவிட்டது.

பம்பரம் இப்போது இளமையாக இல்லை! ஆனால், ஒரு நாள் மிக அழகாக மின்னும் தங்கப் பம்பரம் போல துள்ளியது. ஆம் பார்க்கத்தக்க காட்சி அது. ஆனால் ஒரே துள்ளலாக மேலே போய் விட்டது; கண்ணுக்குத் தென்படவே இல்லை.

எல்லாரும் தேடித் தேடிப் பார்த்தார்கள். எங்குமே காணோம். பரண்மீது கூட காணோம். எங்கே போயிருக்கும்?

அது தட்டுமுட்டு சாமான் கிடந்த குப்பைக் கூடைக்குள் போய் விழுந்துவிட்டது. அதற்குள் கோஸ்

தண்டுகள், பெருக்கப்பட்ட குப்பைகள், கூரையிலிருந்து விழுந்த புழுதிகள் அனைத்தும் கிடந்தன.

“இது நல்ல இடந்தான் கிடப்பதற்கு! விரைவில் காலம் கழிந்து விடும். எப்படிப்பட்ட கும்பலில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டேன்.”

பிறகு அது சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. இலைகளற்ற முட்டைக்கோஸ் காம்புகளுக்கிடையே பழைய ஆப்பிள் பழம் போல் ஏதோ தென்பட்டது. அது பழம் அல்ல; ஒரு பழைய பந்து. நீரில் ஊறிப்போய் பல ஆண்டுகளாக கூரையின் மேல் வடிகாலில் கிடந்த பந்து.

“அட கடவுளே. நாம் பேசும்படிக்கு யாரோ கிடைத்திருக்கிறாரே” என்ற சின்னப் பந்து, பம்பரத்தைப் பார்த்தது. “நான் வெள்ளாட்டுத் தோலும் ஸ்பெயின் தக்கையும் கொண்டு கன்னிப் பெண்களால் செய்யப்பட்ட அதே பந்துதான். இதனை நினைத்துக்கொண்டு யாரும் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட நான் குருவியை மணந்து கொண்ட மாதிரிதான். ஆனால் இந்த கூரை வடிகாலில் விழுந்து, முழு ஐந்தாண்டு காலம் நனைத்து கிடக்கிறேன். நீ என்னை நம்பு; ஓர் இளம் பெண்ணுக்கு இது நீண்டதோர் காலம் அல்லவா?” ஆனால் பம்பரம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அது தனது பழைய காதலை எண்ணிப் பார்த்தது. அந்தக் குரலைக் கேட்கக் கேட்க, அது அவளது குரல்தான் என்பது தெளிவாகியது.

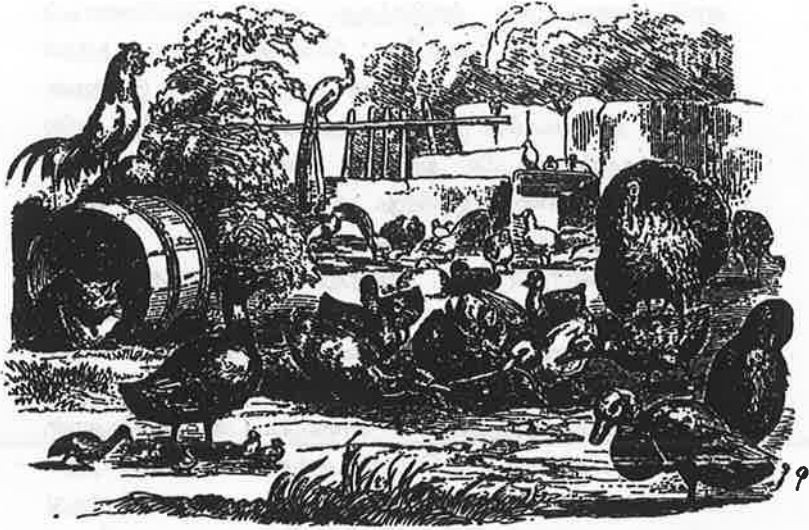
அப்பொழுது வேலைக்காரப் பெண் வந்தாள். அந்தக் குப்பைத் தொட்டியைக் கொட்ட விரும்பினாள்.

“ஆகா, ஒரு பளபளக்கும் பம்பரம்!” என்று கூச்சலிட்டாள் அவள்.

இப்படியாக பம்பரம் மீண்டும் கவனத்துக்கும் கௌரவத்துக்கும் ஆளாகியது. ஆனால் பந்தைச் சீந்துவாரில்லை. பம்பரம் தனது பழைய காதலைப் பற்றி மீண்டும் பேசவில்லை. ஏனெனில், அது மிக விரும்பிய பொருளேயாயினும், ஐந்தாண்டு காலம் கூரை வடிகாலிற் கிடந்து நனைந்த பிறகு அது மரித்து விடும். ஆம், ஒருத்தியை குப்பைத் தொட்டியில் சந்திக்க நேர்ந்தால், மீண்டும் அவளை யாருக்கும் தெரிவதில்லைத்தான்.

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

DEN GRIMME ÆLLING

நாட்டுப்புறம் மிக
அழகாக இருந்தது. அது கோடை
காலம். தானிய வயல்கள்
மஞ்சளாகக் காட்சி தந்தன.
ஓட்ஸ் தானியம் பச்சையாகத்
தெரிந்தது. வைக்கோல்,
பசுமையான புல்வெளிகளில்
போர்களாகக் குவிக்கப்
பட்டிருந்தன. கொக்கு தனது
நீண்ட சிவப்பு கால்களின் மீது

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

நடமாடிக் கொண்டே எகிப்திய மொழியை உளறிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மொழி அதனுடைய அருமைத் தாயிடமிருந்து அது சுற்றிருந்தது. வயல் வெளிகளையும் புல்வெளிகளையும் சுற்றிப் பெருங்காடுகள். அந்தக் காடுகளின் மையத்தில் ஆழமான பரந்த ஏரிகள் இருந்தன. ஆமாம், உண்மையில் நாட்டுப் புறம் ரம்மியமானதே! தூரிய வெளிச்சத்திற்கிடையில் ஆழமான கால்வாய்கள் தூழ்ந்த ஒரு பழைய பண்ணை இருந்தது. நீரின் அடிமட்டம் வரை கட்டப்பட்டிருந்த சுவர்களிலிருந்து பெரும் 'பர்டாக்' செடிகள் வளர்ந்திருந்தன. அவற்றுள் மிக உயர்ந்த ஒன்றின் கீழ், சிறு குழந்தைகள் நேராக நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய அளவுக்கு அவை வளர்ந்திருந்தன. அடர்த்தியான காட்டின் உட்பகுதியில் இருப்பதைப் போலவே இங்கு அவை அடர்த்தியாக, சுரடுமுரடாகக் காணப்பட்டன. இங்கேதான், தன் குஞ்சுகளைப் பொரிப்பதற்காக அடைகாத்துக் கொண்டு ஒரு வாத்து தன் கூட்டில் உட்கார்ந்திருந்தது. ஆனால், குஞ்சுகள் வெளி வருவதற்குள் அது மிகவும் சோர்ந்து போய்விட்டது; அதன் பிறகு, அதை மற்ற வாத்துக்கள் பார்க்க வருவதும் குறைந்துவிட்டது. மற்ற வாத்துக்கள், அது இருக்குமிடம் வரை ஓடிவந்து பர்டொக் செடியின்கீழ் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த வாத்துடன் வம்பளந்து கொண்டிருப்பதைவிட கால்வாய்களில் நீந்திக் கொண்டிருப்பதை மிகவும் விரும்பின.

கடைசியில், ஒன்றையடுத்து மற்றொன்றாக முட்டையோடுகள் வெடித்துத் திறந்தன. "பியீப்! பியீப்!" என்று கத்திக் கொண்டே எல்லா முட்டைகளிலிருந்தும்

சின்னஞ்சிறு வாத்துக் குஞ்சுகள் தங்கள் தலைகளை வெளியே நீட்டின.

“க்வாக் ... க்வாக்” என்று அவை சொல்லின. முடிந்தவரை ஓங்கி முட்டைகளைத் தட்டி உடைத்துக் கொண்டு எல்லாம் வெளியே வந்தன. பச்சை இலைகளுக்கு அடியில் தங்களைச் சுற்றி எல்லாப் பக்கமும் பார்த்தன; பச்சை கண்களுக்கு நல்லது, குளுமை என்பதால் விரும்புகின்றவரை பார்க்கத் தாய் அனுமதித்தது.

“இந்த உலகம் எவ்வளவு பரந்து இருக்கிறது!” குஞ்சுகள் கூறிக்கொண்டன. முட்டைகளுக்குள் இருந்ததை விட இங்கு அவற்றுக்கு நிச்சயமாகப் பரந்த இடம் கிடைக்கும்.

“இதுதான் மொத்த உலகமென்று நினைக்கிறீர்களா?” தாய் கேட்டது. “தோட்டத்தின் மறுபக்கத்துக்கு அப்பாலும் நெடுந்தொலைவு அது பரந்து கிடக்கிறது. மதகுரு மடத்துக்குள்ளாகவுங்கூட. அது நீண்டு பரந்து கிடக்கிறது. இன்னும் இதுவரைக்கும் நான் அங்கு போனதே கிடையாது. நீங்கள் எல்லாரும் வெளியே வந்து சேந்துட்டீர்களென்று நினைக்கிறேன்,” சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து நின்றது. “இல்லை; எல்லாம் வரவில்லை. பெரிய முட்டை அப்படியேதான் இருக்கிறது. இன்னும் எவ்வளவு நேரம் எடுத்துக்குமோ தெரியாது. உண்மையிலேயே அதனால் நான் களைத்தப் போனேன்?” மீண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டது.

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

அதைப் பார்க்க வந்த ஒரு வயதான வாத்து கேட்டது: "அப்புறம் ... எல்லாம் எப்படியிருக்கிறது?"

"ஒரு முட்டையுடன் நீண்ட நேரமாகிறது," உட்கார்ந்திருந்த வாத்து கூறியது. "இது வெடிக்குதில்லை. மற்றக் குஞ்சங்களைப் பார். குஞ்சங்களெல்லாம் பாக்க ரொம்ப அழகானவை, இல்லையா? எல்லாம் அப்பன் மாதிரியே. அந்தக் கெட்டவன், என்னை வந்து பாக்கவேயில்லை."

"அந்த உடையாத முட்டையைக் கொஞ்சங் காட்டு, நான் பார்க்கிறேன்," என்று கேட்டது வயதான வாத்து. "என்ன நம்பு, இது வான்கோழி முட்டை. நான்கூட இப்படி ஒருமுறை ஏமாற்றப் பட்டேன். அந்தக் குஞ்சுகள் தொல்லை பிடித்ததுகள். நமக்குக் கவலைதான் அதிகம்; தண்ணீரைக் கண்டால் அவை பயப்படும். என்ன முயன்றும் அவற்றைத் தூண்ட முடியவில்லை. நான் சத்தம் போட்டேன்; ஒன்னும் பயனில்லை. எங்கே, அந்த முட்டைய நான் பார்க்கிறேன். ஆமாம். இது வான்கோழி முட்டைதான்! இது அங்கேயே கிடக்கட்டும். மற்றக் குஞ்சங்களுக்கு நீந்தக் கத்துக் கொடு."

"நான் இன்றும் கொஞ்சம் நேரம் உட்காரலாம் என்று நினைக்கிறேன்," என்று கூறியது வாத்து. "நீண்ட நாள்களாக உட்கார்ந்திருந்துட்டேன். இன்னும் சிலநாள் உட்கார்ந்து பார்க்கலாம்."

"உன் விருப்பம் போல செய்," என்று கூறி, வந்த வாத்து சென்றது.

கடைசியில் அந்த பெரிய முட்டையும் வெடித்தது. "பியீப்! பியீப்!" என்று கத்தியபடியே அதிலிருந்த குஞ்சு மெதுவாக வெளியே வந்தது. அது மிகவும் பெரியதாகவும் அவலட்சணமானதாகவும் இருந்தது. வாத்து அதனைப் பார்த்தது.

"இது மிகப் பெரிய வாத்துக்குஞ்சு," அது கூறிக்கொண்டது! மற்ற எதுவுமே இதுபோல இருந்த தில்லை. இது உண்மையிலேயே வான்கோழிக் குஞ்சாக இருக்குமோ? இப்போர் உடனே அதைக் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். நானே அதனைப் பிடித்துத் தள்ள வேண்டி இருந்தாலும், அது தண்ணீருக்குப் போக வேண்டும்."

மறுநாள் காலநிலை மிக நேர்த்தியாகவும், நல்ல வெளிச்சத்தோடும் இருந்தது. பசுமையான மரங்களின்மீதும் தூரியன் பிரகாசித்தான். தன்னுடைய எல்லா குஞ்சுகளையும் அழைத்துக் கொண்டு தாய் வாத்து கீழிறங்கி தண்ணீருக்கருகில் சென்றது. நீர் சிதறியடிக்கும்படியாக தாய் வாத்து தண்ணீரில் குதித்தது. "குவாக்! குவாக்!... வாங்க வாங்க" என்று அழைத்தது. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எல்லா குஞ்சுகளும் நீரில் பாய்ந்தன. தண்ணீருக்குள் தலையோடு மூழ்கி அவை முதலில் தத்தளித்தன; பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு உடனே நீருக்கு மேல் வந்து நன்றாக நீந்தத் தொடங்கின; அவற்றின் கால்கள் தாமாகவே நீரில் அலைந்தன. எல்லாமே நீரில் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. கடும் சாம்பல் நிற அவலட்சணமான வாத்துக்குஞ்சும் அவற்றுடன் நீந்தியது.

“இல்லை, இது வான்கோழி அல்ல,” தாய் வாத்து கூறியது. “பாரு, அது எவ்வளவு நன்றாகத் தன் கால்களைப் பயன்படுத்துகிறது. அதனால் எப்படி நிமிர்ந்து நிற்க முடிகிறது. இது என் சொந்தக் குழந்தைதான்! சரியாக அதனைப் பார்த்தால், ஒட்டு மொத்தமாக அது அழகாதான் இருக்கிறது. குவாக்! குவாக்! என்கூட வாங்க, இந்த பரந்த உலகத்துக்கு உங்களை அழைத்துக் போகிறேன். கோழிப் பண்ணை முற்றத்தில் உங்களை எல்லாருக்கும் காட்டப் போகிறேன்; ஆனால், எல்லாரும் என்னை ஒட்டியே வாருங்கள். அப்பொழுதுதான் யாரும் உங்களை மிதிக்க மாட்டார்கள். பூனைகளைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள்...”

அவை கோழிப்பண்ணை முற்றத்திற்கு வந்தன. அங்கு ஒரு பெரும் கலவரமே நடந்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு குடும்பங்கள் ஒரு விலாங்கு மீன் தலைக்காக சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் கடைசியில் ஒரு பூனை அதைக் கௌவிக் கொண்டது.

“பார்த்தீர்களா, உலகம் இப்படித்தான் இருக்கிறது!” தாய் வாத்து கூறியது. அது தன் அலகை கூர்மைப் படுத்திக் கொண்டது; தாய் வாத்தும் விலாங்கு மீனின் தலையை விரும்பிற்று. “உங்கள் கால்களை மட்டும் பயன் படுத்துங்கள்.” தாய் வாத்து கூறியது. “எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக இருக்க வேண்டும். அந்த வயசான வாத்து வந்தால், அதுக்கு நீங்கள் தலை வணங்க வேண்டும். அதுதான் இங்கு இருக்கிறவர்களிலே மிகவும் வயதானது; அது ஸ்பானிய வம்சாவளியிலே வந்தது – அதனால்தான்

அது கொழுகொழுவென்று இருக்கிறது; அதன் காலைச் சுற்றி ஒரு சிவப்பு பட்டை இருக்கிறது உங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதா? அது மிகவும் சிறப்பான ஒன்று, ஒரு வாத்து அனுபவிக்கக்கூடிய பெருமைக்குரிய தனிச்சிறப்பு; அந்த வாத்தை யாரும் இழக்க விரும்பவில்லை என்பதைத்தான் அது குறிக்கிறது. அதை வைத்துத்தான் மனிதர்களும் மிருகங்களும் அதை அடையாளம் காணலாம். ஆட்டிக் கொண்டு நில்லுங்கள். உங்கள் பெருவிரலைத் திருப்பாதீர்கள். சரியாக வளர்க்கப்பட்ட வாத்து அப்பாவையும் அம்மாவையும் போல பெருவிரல்கள் வெளிப்பக்கமாகத் திருப்ப வேண்டும் தெரியுமா? இப்போது உங்க கழுத்தை வளைத்துச் சொல்லுங்கள் குவாக்! குவாக்!"

அவை அப்படியே செய்தன; ஆனால் சுற்றியிருந்த மற்ற வாத்துக்கள் அவற்றைப் பார்த்து உரக்கக் கத்தின.

"அங்கே பாருங்கள்! நாம் ஏற்கனவே படும் தொல்லை போதாதென்று இப்பொழுது இவற்றை வேறு சகிக்க வேண்டும். ச்சீ.... வாத்துக் குஞ்சா அது? எப்பிடியிருக்கிறது பாருங்கள்; பார்க்கச் சகிக்கவில்லை!" சட்டென்று ஒரு வாத்து பறந்து வந்து அதன் கழுத்தைக் கடித்தது.

"அதைச் சும்மா விடுங்கள்" தாய் வாத்து கூறியது; "அது யாருக்கும் எந்த தொல்லையும் தராது."

"அது சரி, ஆனால் அது மிகப் பெரிசாவும் விநோதமாவும் இருக்கிறதே," கழுத்தில் கடித்த வாத்து

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

கூறியது; “அதனால் அதை இப்பவே அடக்கி வைக்க வேண்டும்.”

“அங்கே இருக்கும் அழகான குஞ்சங்களும் இந்த அம்மாவுடையதுதான்,” காலைச் சுற்றி சிவப்புப் பட்டை பூண்டிருந்த வயதான மூத்த வாத்து கூறியது. “இந்த ஒன்றைத் தவிர மற்றெல்லாம் அழகானவையே. அது எப்படியோ தவறிப் பிறந்திருக்கிறது. அதைத் தாயால் மாற்ற முடியுமென்று நினைக்கிறேன்.”

“அதை ஒண்ணும் செய்ய முடியாது, என் சீமாட்டியே!” பதில் கூறியது தாய் வாத்து; “அது அழகாயில்லைதான். ஆனால் நல்ல மனசுடையது. எல்லாத்தையும் போல அது நன்றாக நீந்துகிறது. மற்றவற்றிலும் பார்க்க நன்றாக நீந்துகின்றது என்று கூடச் சொல்வேன். நாளாக ஆக இது அழகாகவும் சிறியதாகவும் வளரும் என நினைக்கின்றேன். இது முட்டைக்குள் அதிக காலம் இருந்ததினால் உரிய முறையிலே உருவாகவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.” பின்னர் தாய் வாத்து அதன் கழுத்தில் தட்டிக் கொடுத்து அதன் இறகுகளை நீவிக் கொடுத்தது. “அதுவுமில்லாமல் இது ஓர் ஆண் குஞ்சு,” அது தொடர்ந்து கூறியது, “அதனால் இதைப் பற்றி அதிகமாகக் கவலப்படத் தேவையில்லை. இது பலசாலியாக வளரும் என நினைக்கிறேன். அதற்கான அறிகுறியெல்லாம் இப்பவே தெரிகிறது.”

“மற்றக் குஞ்சங்கள் எல்லாம் நளிள மாயிருக்கின்றன,” என்று அந்த மூத்த வாத்து கூறியது.

“வீட்டுக்குப் புறப்படுங்கள்; விலாங்கு மீனுடைய தலை கிடைத்தால் எனக்காக எடுத்து வரலாம்.”

இப்போது அவை வீட்டில் இருந்தன. ஆனால், கடைசியாக முட்டையிலிருந்து வெளியே வந்த அந்த அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சை, மற்ற வாத்துகளும் கோழிக்குஞ்சுகளும் கடிப்பதும், பிடித்துத் தள்ளுவதும், இகழ்ச்சியாகப் பேசுவதுமாக இருந்தன.

“அது ரொம்ப பெரிசு” எல்லாமே கூறின. கூர்மையான பக்கவாட்டுக் கால்நகங்களோடு பிறந்த ஆண் வான்கோழி, அப்படி பிறந்ததால் தான் ஒரு பேரரசன் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த அது, முழு வேகத்தில் விரைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு கப்பலைப் போல கண்ணைப் பிளந்து கொண்டு பறந்து வந்து அந்த வாத்துக் குஞ்சின் மீது மோதியது. பிறகு கொர கொரவென்று கத்தி, முகத்தில் சிவப்பு நிறம் ஏற ஏறத் தலையை சிலிர்த்துக் கொண்டது. பாவம், அந்த வாத்துக்குஞ்சு, எங்கே நிற்க வேண்டும், அல்லது நடந்து நகர்ந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அதற்குத் தெரியவில்லை; அவலட்சணமாகத் தோன்றியதால் மிகவும் விரக்தியாகவும் வருத்தமாகவும் இருந்தது. முற்றத்திலிருந்த எல்லாமே அதை இகழ்ச்சியாகக் கேலி செய்தன.

இப்படித்தான் முதல்நாள் கழிந்தது; அதன் பிறகு நிலைமை மோசமாகி, மிக மோசமானது. பாவம், அந்த அப்பாவி வாத்துக்குஞ்சு மற்ற எல்லாவற்றாலும் சீண்டப்பட்டு, தொல்லைப் பட்டது; அதன் கூடப்பிறந்த சகோதர சகோதரிகளுங்கூட அதன் மீது மிகவும் கோபம்

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

கொண்டிருந்தன. அவை, “அசிங்கப் பிறவியே, பூனை உன்னப் பிடித்தும் போனால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்,” என்று கூறின. தாய் வாத்து கூறியது, “நீ எங்கெயாவது தொலைந்து போயிடேன்!” வாத்துக்கள் அதைக் கொத்தின; கோழிகள் அதைத் தாக்கின; கோழிகளுக்கும் வாத்து களுக்கும் பண்ணையிலிருக்கும் மற்ற பறவைகளுக்கும் தீனி போடும் பெண்கூடத் தன் காலால் அதை எட்டி உதைத்தாள்.

இவற்றைத் தாங்க முடியாத அந்த வாத்துக்குஞ்சு, அங்கிருந்து ஓடி, பின்பு வேலையைத் தாண்டிப் பறந்து சென்றது; புதர்களுக்குள்ளிருந்த சிறு பறவைகள் பயத்தில் அலறியடித்துக் கொண்டு வெளியில் பறந்தன.

“இதெல்லாமே நான் மிகவும் அவலட்சணமாக இருப்பதினாலேதான்” என்று அந்த வாத்துக் குஞ்சு எண்ணிக் கொண்டது; பிறகு தன் கண்களை மூடிக் கொண்டு மேலும் தொலைவாகப் பறந்தது; பறந்து பறந்து கடைசியில், காட்டு வாத்துக்கள் வாழ்கின்ற பரந்த சதுப்பு நிலக் காட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தது. அங்கேயே அன்று இரவு முழுவதையும் கழித்தது; மிகவும் சோர்வடைந்து விரக்தியில் தளர்ந்து போயிருந்தது.

பொழுது புலரப் புலர காட்டு வாத்துக்கள் பறக்கத் துவங்கின; அவை தங்களின் புதிய கூட்டாளியைப் பார்த்தன.

“எந்த மாதிரியான பறவை நீ?” அவை கேட்டன. வாத்துக்குஞ்சு, எல்லா திசைகளிலும் திரும்பிப் பார்த்து

தன்னால் முடிந்த வரையில் தலையைக் குனிந்து கொண்டது. “நீ என்ன இவ்வளவு அருவருப்பாக, அசிங்கமாக இருக்கிறாய்,” எனக் காட்டு வாத்துக்கள் கூறின. “ஆனால் அதைப்பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்ல, எங்கள் கூட்டத்துலே யாரையும் கல்யாணஞ் செய்யாமல் இருந்தால் சரி.”

பாவம் அது! நிச்சயமாகத் தான் கல்யாணம் பற்றி நினைக்கக்கூட இல்ல. நாணல் புதருக்கிடையில் படுத்துக் கிடந்து, சதுப்புநிலத் தண்ணீர் கொஞ்சம் குடிக்கிறதுக்கு அனுமதி கிடைத்தால் போதும் என்று அது நம்பிக் கொண்டிருந்தது.

இப்படி அங்கு இரண்டு முழு நாள்களும் தங்கியிருந்தது; அதன் பிறகு எங்கிருந்தோ, அங்கு இரண்டு காட்டு நீர்வாத்துக்கள், சரியாகச் சொல்வதானால் இரண்டு காட்டு ஆண் நீர் வாத்துக்கள், அங்கே வந்தன. அவை சமீபத்தில்தான் முட்டையிலிருந்து வெளியே வந்திருந்தன. ஆகையினால், அவை அடக்கமில்லாதவனாகத் தோன்றின.

“இங்கே பார் தோழனே,” அதில் ஒன்று கூறியது. “நீ அவலட்சணமாக இருப்பதினாலே நான் உன்னை விரும்புகிறேன். நீ எங்கள்கூட வந்து, பயணம் போகும் பறவையாக இருக்க விரும்புகிறாயா? பக்கத்திலே, இன்னொரு சதுப்புநிலக் காட்டிலே, சில அருமையான இனிமையான காட்டு வாத்துகள் இருக்கின்றன... எல்லாமே கல்யாணம் ஆகாதவை. உன் எதிர்காலத்தை வளமாக அமைப்பதற்கு ஏராளமான வாய்ப்பிருக்கிறது. நீ எவ்வளவுதான் அவலட்சணமாக இருந்தாலும் சரி.”

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

“பிஃப்! பிஃப்!” வானமே அதிர்ந்தது; அந்த இரண்டு ஆண் காட்டு வாத்துக்களும் சதுப்பு நிலத்தில் மடிந்து விழுந்தன; தண்ணீர் ரத்தச் சிவப்பாக மாறியது. “பிஃப்! பிஃப்!” அந்த ஒலி மீண்டும் கேட்டது. காட்டு வாத்துக் கூட்டம் முழுவதும் நானால் புதர்களிலிருந்து எழுந்து பறந்தன. சற்று நேரத்தில் மற்றொரு துப்பாக்கி சுடும் ஒலி கேட்டது. அங்கு ஒரு பெரிய வேட்டையே நடந்து கொண்டிருந்தது. வேட்டைக்காரர்கள் சதுப்பு நிலத்தைச் சுற்றி தாழ்ப் பதுங்கி காத்திருந்தார்கள். வேறு சிலர் நானால் புதர்களைச் சுற்றி பரந்து கிடந்த மரங்களின் கிளைகளிலுங் கூட உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அடர்த்தியான மரங்களுக்கு கிடையிலிருந்து மேகங்களைப் போல நீலநிறப் புகை மேலே கிளம்பியது. நீரின் குறுக்காக நெடுந்தொலைவுக்குத் துப்பாக்கி ஒலியும் புகையும் அலை பாய்ந்தன; வேட்டை நாய்கள் நீரைச் சிதறடித்தவாறு சதுப்புநிலக் காட்டுக்குள் பாய்ந்தன. நாணலும் கோரைப் புற்களும் எல்லா பக்கங்களிலும் வளைந்து கொடுத்தன. இவையெல்லாம் அனாதை வாத்துக் குஞ்சுக்கு அதிக பயத்தைக் கொடுப்பனவாக இருந்தன! தலையைத் திருப்பி தன் இறக்கைகளுக்குள் புதைத்துக் கொண்டது; ஆனால், அந்த நேரத்திற்குச் சரியாக ஒரு பெரிய பயங்கரமான நாய் வாத்துக்குஞ்சின் அருகில் வந்து நின்றது. அதன் நாக்கு வாய்க்கு வெளியே வந்து நீளமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது; அதன் கண்கள் பயங்கரமாகவும் அருவருப்பாகவும் பளபளத்தன; வாத்துக்குஞ்சுக்கு எதிரில் மிக நெருக்கமாக தன் மூக்கை கொண்டு வந்து நீட்டியது. கூரான பற்களைக் காட்டியது. பிறகு பளக் பளக் என்று

நீரைச் சிதறடித்தபடி, அதைக் கவ்விப்பற்றாமலே, நாய் மேலே சென்றது.

“ஆண்டவனுக்கே தோத்திரம்!” பெருமூச்சு விட்டது வாத்துக்குஞ்சு. “நான் மிகவும் அவலட்சணமாக இருப்பதினால் நாய்கூட என்னைக் கடிக்க விரும்பவில்லை.” அதன்பிறகும் வெடியோசை நாணல் புதர்களுக்கிடையில் தொடர்ந்து சீறிப் பாய்ந்தும், அடுத்தடுத்து துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வெடித்துக் கொண்டிருந்த போதும், அது மிகவும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தது. கடைசியில், பகல் கழிந்து மாலை நெருங்க நெருங்க வெடியோசை நின்று அமைதி நிலவத் தொடங்கியது; ஆனால் பாவம், அந்த வாத்துக்குஞ்சுக்குத் தலையைத் தூக்கக்கூட துணிவில்லை; சிலமணி நேரம் கழித்து மெதுவாகத் தலையைத் தூக்கி தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்தது. பிறகு தன்னால் முடிந்தவரை வேகமாக ஓடியோடி சதுப்புநிலக் காட்டை விட்டு வெளியேறியது. வயல்வெளிகளையும் புல் வெளிகளையும் தாண்டி ஓடியது. அப்போது புயல் காற்று சீறிப் பாய்ந்து வீசத் தொடங்கியதால், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்வது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது.

பின் மாலை நேரத்தில், வாத்துக்குஞ்சு, ஒரு சிறிய மிகவும் மோசமான நிலையிலிருந்த குடியானவன் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தது; எந்தப் பக்கம் தான் விழ வேண்டும் என்று அது தவித்துக் கொண்டிருந்ததினால், மிகவும் சீர்குலைந்த நிலையிலிருந்தும் அது விழாமல் நின்று கொண்டிருந்தது. வாத்துக் குஞ்சைச் சுற்றிப் புயல்காற்று

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

சீழ்க்கை யொலியோடு சுழன்றடித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தொல்லை பொறுக்க முடியாமல் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் வகையில் அந்தப் பாவப்பட்ட பிறவி தரையில் அழுத்தமாக அமர்ந்து கொண்டது; புயல்காற்று மேலும் மேலும் மோசமாகிக் கொண்டே போனது. பிறகு, கதவின் ஒரு மடிப்பு சற்று திறந்திருப்பதை அந்த வாத்துக் குஞ்சு கவனித்தது. அந்தக் கதவு சற்றுச் சாய்வாக தொங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அதன் வழியாக வாத்துக்குஞ்சு நழுவி அறைக்குள் செல்லும் அளவுக்கு இடைவெளி இருந்தது; அவ்வழியில் உள்ளே நுழைந்து விட்டது.

அங்கு ஒரு பெண்மணி வாழ்ந்து வந்தாள். அவளுடன் அவளது செல்லப் பிராணிகளாக ஒரு ஆண் பூனையும், ஒரு பெட்டைக் கோழியும் கூட இருந்தன. அந்த ஆண் பூனையின் பெயர் சோனீ. அது உடலை வில்போல் வளைத்து உறுமும்; சிலநேரங்களில் மின்னும் துகள்களைக் கூட அது வெளியேற்றும். அதற்காக அது தனது உடலின் மென் முடிகளை எதிர் வாட்டில் வருடும். பெட்டைக் கோழிக்கு அருமையான சிறிய குட்டைக் கால்கள். ஆகையினால் அது குட்டைக் காலி என்று அழைக்கப்படும்; நிறைய முட்டைகள் இடும். அந்தப் பெண்மணி அதைத் தன் சொந்த மகளைப் போலவே நேசித்தாள்.

காலையிலேதான் விநோதமான அந்த வாத்துக் குஞ்சை அவை கவனித்தன. உடனே ஆண் பூனை உறுமிற்று; பெட்டைக் கோழி கொக்கரித்தது.

“என்ன இது?” என்று கேட்ட அந்த பெண்மணி

எல்லா பக்கங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்தாள்; அவளால் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகையினால் இந்த வாத்துக்குஞ்சை, ஒரு கொழுத்த வாத்து என்றும் ஏதோ வழி தவறி வந்துவிட்டிருக்கிறது என்றும் எண்ணினாள். "இது ஒரு அரிய பரிசு!" என்று கூறிக் கொண்டாள். "இப்போ எனக்கு வாத்து முட்டைங்களுங்கூடக் கிடைக்கும். இது ஆண் வாத்து இல்லேன்று நம்புகிறேன். கொஞ்ச நாளைக்கு வைத்திருந்து பாக்கலாம்."

எனவே, அங்கே சோதனை முயற்சியாக வாத்துக் குஞ்சு மூன்று வாரங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டது; ஆனால் அது முட்டை எதுவும் இடவில்லை. ஆண் பூனை வீட்டு எசமானர் போலவும், பெட்டைக் கோழி வீட்டு எசமானி போலவும் இருந்தன; பெட்டைக் கோழி எப்போதும் சொல்லும், "நாங்களும் உலகமும்!" என்று. அவை இரண்டும் சேர்ந்து அரைபகுதி உலகம் என்று அது எண்ணியது. அதிலும் மிகவும் "நல்லபாதி" என்று எண்ணிக் கொண்டது. வாத்துக்குஞ்சு, மாறுபட்ட கருத்தோடு ஒருவர் இருக்கலாமே என்று நினைத்தது. ஆனால் பெட்டைக் கோழி அதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை; அனுமதிக்கவும் இல்லை.

"உன்னால் முட்டையிட முடியுமா?" பெட்டைக் கோழி கேட்டது.

"இல்ல."

"அப்படியென்றால், நீ உன் வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பதுதான் நல்லது."

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

அடுத்து ஆண்புனை கூறியது, “உன் முதுகை உன்னால் வளைத்து உறும் முடியுமா? மினுங்கும் பொருளை வெளியேற்ற முடியுமா?”

“முடியாது.”

“அப்படியென்றால் அறிவாளிகள் பேசும்போது, நீ உன் சொந்தக் கருத்து என்று எதையும் வைத்திருக்க முடியாது.”

வாத்துக்குஞ்சு ஒரு மூலையில் சோகமாக உட்கார்ந்து கொண்டது; அப்போது நல்ல புதிய காற்றும் தூரிய ஒளியும் உள்ளே பாய்ந்து வந்தன; நீரில் நீந்த வேண்டும் என்னும் ஒரு புதுமையான விருப்பம் ஒன்று தன்னை திடீரென்று பற்றிக் கொண்டது பற்றிப் பெட்டைக் கோழியிடம் சொல்லாமலிருக்க அதனால் முடியவில்லை.

“உன்னப் பற்றி நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?” பெட்டைக்கோழி கத்தியது. “உனக்கு செய்யிறதற்கு வேலை ஒண்ணும் இல்லை, அதனாலதான் இப்பிடியெல்லாம் உருப்படாத யோசனைங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறாய். உறுமு; அல்லது முட்டையிடு எல்லாம் சரியாகப் போயிடும்.”

“ஆனால் தண்ணீரிலே நீந்துதல் எவ்வளவு ரம்மியமானது தெரியுமா!” வாத்துக்குஞ்சு கூறியது. “தண்ணீரைத் தலைவரையிலும் கொண்டு வந்து, அதன் அடிவரையிலும் முழுகி எழுவது மிக உற்சாகம் தருவதாக இருக்கும்.”

“ஆமாம், உண்மையிலேயே அது மகிழ்ச்சி

தருவதாக இருக்கலாம்," பெட்டைக் கோழி கேலி செய்தது. "உனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கிருக்கிறது என்றுதான் நினைக்கிறேன். பூணையிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்டுப்பாரு - நான் அறிந்த அது புத்திசாலியான மிருகம் அது - தண்ணீரில் நீந்துவதோ அல்லது உள்ளே மூழ்கி எழுவதற்கோ அதற்கு விருப்பமா என்று கேளு; என்னப் பற்றி நான் எதுவும் பேசமாட்டேன். நம் எசமானியை, அந்தக் கிழவியை, அவளை விடப் புத்திசாலி இந்த உலகத்துலே வேறு யாருமே இல்ல. நீ நினைக்கிறாயா அவள் நீந்தவோ அல்லது தன் தலையைத் தண்ணீருக்குள் மூழ்கடிக்கவோ விரும்புவாள் என்று?"

"நீ என்னை விளங்கிக் கொள்ளவில்லை" என்று வாத்துக்குஞ்சு கூறியது.

"நாங்கள் உன்ன விளங்கவில்லையா? அப்பொழுது வேறு யார் உன்னைப் புரிந்து கொள்வார்களென்று சொல்லு? நான், என்னைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் அந்த ஆண் பூணையை விடவோ, வீட்டு எசமானிய விடவோ நீ புத்திசாலி என்று மட்டும் பாசாங்கு செய்யாதே; கர்வப்பட்டுக் கொள்ளாதே குழந்தை. உனக்குக் கிடைத்திருக்கிற எல்லாக் கருணைக்கும் நீ நன்றியோடு இருக்க வேண்டும். உனக்குத் தங்கிறதுக்கு நல்ல வெதுவெதுப்பான அறை கிடைத்திருக்கிறது. நீ கற்றுக் கொள்வதற்குத் தேவையான புத்திசாலிகளான கூட்டாளிகள் கிடைத்திருக்கிறார்கள் இல்லியா? உனக்கு என்ன குறை? நீ பெரிய வாயாடி. உன்னுடன் உறவாடுவது

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

மகிழ்வானதல்ல. நீ என்னை நம்பலாம். உன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன். உன்னாலே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததை நான் சொல்றேன்; இதன்மூலம் ஒருத்தருடைய உண்மையான நண்பர்கள் யாரென்று புரிந்துகொள்ளலாம். முட்டையிட்டுவற்கோ அல்லது உறுமி உடம்ப வளைத்து மினுமினுப்பதை வெளியில் தள்ளுவதற்கோ நீ முயற்சி செய்தல் சேமமானது.”

“நான் இந்த பரந்த உலகத்திற்குள் போகலாம் என்று நினைக்கின்றேன்” என வாத்துக் குஞ்சு கூறியது.

“சரி.... புறப்படு” என்று பெட்டைக் கோழி பதில் கூறியது.

வாத்துக் குஞ்சு புறப்பட்டு வெளியேறியது. நீரில் நீந்தியது, பாய்ந்து மூழ்கியது. ஆனாலும், அதன் அருவருப்பான உருவத்தின் காரணமாக எல்லா மிருகங்களும் பறவைகளும் அதனைக் கேலி செய்து அவமதித்தன.

இப்போது இலையுதிர்காலம் வந்தது. காட்டிலிருந்த இலைகள் மஞ்சள் நிறமாக மாறின. பிறகு பழுப்பு நிறமடைந்தன; காற்று அவற்றைத் தன் விருப்பப்படி நடனமாட வைத்தது. வானத்தின் மேற்பகுதியில் மிகவும் குளிராக இருந்தது. மேகங்கள் மிகவும் தாழ்வாகத் தொங்கின. ஆலங்கட்டிகளாலும் பனித்துகள்களாலும் கணத்துக் காணப்பட்டன. வேலிமேல் நின்று கொண்டு குளிர் தாங்காமல் அண்டங்காக்கை கத்திக் கொண்டிருந்தது. “க்ராக்..! க்ராக்!”. ஆமாம், இதை நினைத்தாலே ஒருவர்

குளிரை உணர்ந்து கொள்வதற்கு போதுமாயிருந்தது. வாத்துக்குஞ்சுக்கு நிச்சயமாக இது நல்ல நேரம் இல்லை. ஒரு மாலை நேரம் - சூரியன் தன் அழகையெல்லாம் பரப்பிக் கொண்டிருந்த நேரம் - புதர்களிலிருந்து மிகவும் அழகும் கவர்ச்சியும் கொண்ட பறவைகளின் கூட்டம் மொத்தமாக வெளிவந்தது. அவை பளபளக்கும் வெண்மையில் திகழ்ந்தன. நீண்ட, எப்படி வேண்டுமானாலும் வளையும் கழுத்துக்களைக் கொண்டிருந்தன; அவை அன்னப் பறவைகள். அவை மிகவும் விநோதமான ஓர் ஒலியை எழுப்பின. தங்களது பெருமை மிக்க இறக்கைகளை முன்னோக்கி விரித்தன. குளிர்மிகுந்த அந்நிலப் பகுதியைவிட்டு வெதுவெதுப்பான நிலங்களை நோக்கியும், மிகவும் பரந்தும் பனிமூடாததுமான ஏரிகளை நோக்கியும் பறந்து சென்றன. அவை உயரமாக, மேலும் உயரமாக பறந்து கொண்டேயிருந்தன! அவற்றைப் பார்க்கப் பார்க்க நமது வாத்துக்குஞ்சுக்கு மிகவும் புதுமையான உணர்வு ஒன்று பிறந்தது; சக்கரம் போல நீரில் மேலும் மேலும் அது வட்டமிட்டு அவற்றை நோக்கித் தன் கழுத்தை நீட்டியது. திடீரென்று தானே பயந்து போகும்படியான ஒரு உரத்த புதுமையான ஒலியை எழுப்பியது. ஆஹா! அந்த அழகான மகிழ்ச்சியான அற்புதப் பறவைகளை அதனால் மறக்கவே முடியவில்லை. அந்தப் பறவைகள் அதன் பார்வையிலிருந்து மறைந்தவுடன், நீரின் அடிமட்டத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து மூழ்கியது; அது மறுபடியும் மேலே வந்தபோது, அது தன்னையே

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

மறந்திருந்தது. அந்தப் பறவைகளின் பெயர் கூட அதற்குத் தெரியாது, அவை பறந்து கொண்டதான் இருந்தனவா என்றும் தெரியாது. ஆனாலும் இதுவரை அது எதன் மீதும் அன்பு செலுத்தியதைவிட மிக அதிகமாக அவற்றை நேசிக்கத் துவங்கியது. அவைமீது அதற்குச் சிறிதும் பொறாமையே இல்லை. அவற்றுக்கு இருப்பதைப் போன்ற அழகுத் தன்மை தனக்கும் இருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தை அதனால் எப்படி நினைத்து பார்க்க முடியும்? வாத்துக்கள் பொறுத்துக் கொண்டு இந்த அருவருப்பான அசிங்கமான பிறவியைத் தங்களுள் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொண்டாலே மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்குமே!

குளிர்காலம் குளிராக, மிகவும் குளிராக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது! மேல்பகுதி முழுவதுமாக உறைந்து போகாமல் தடுப்பதற்காக வாத்துக் குஞ்சு எப்போதும் நீரிலேயே நீந்திக் கொண்டிருக்கும்படியான கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆனால் ஒவ்வொரு இரவும் அது நீந்திய நீர்ப்பரப்புக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சிறுத்துக் கொண்டே வந்தது. பனிக்கட்டி ஒன்றோடொன்று மோதி ஒலி யெழுப்பும் அளவிற்கு மேற்பகுதி நீர் கெட்டியாக உறைந்து போயிற்று; அந்த நீர்த் துளை மேலும் உறைந்து போய் மூடிக் கொள்வதைத் தடுப்பதற்காக, பாவம் வாத்துக் குஞ்சு தொடர்ந்து தன்கால்களை பயன்படுத்தி அலைந்து கொண்டிருக்க வேண்டியதாயிற்று; இறுதியில் அதுவும் தளர்ந்து போய் வெறுமனே கிடக்க வேண்டியதாயிற்று; அதன் பிறகு அதுவும் பனியில் வேகமாக உறைந்து போனது.

விடியற் காலையில் ஓர் உழவன் அப்பக்கம் வந்தான்; என்ன நடந்திருக்கிறது என்பதை பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டதும், மரத்தாலான தன் காலணியைக் கொண்டு, உறைபனியை உடைத்துத் தூளாக்கி, வாத்துக் குஞ்சை எடுத்துக் கொண்டு போய் வீட்டில் தன் மனைவியிடம் கொடுத்தான். அதன்பிறகு வாத்துக்குஞ்சு பழைய நிலையை அடைந்தது. வீட்டுக் குழந்தைகள் அதனுடன் விளையாட விரும்பின. ஆனால், அவர்கள் தன்னை துன்புறுத்தி வதைப்பார்களோ என அது அஞ்சியது. தன்னுடைய பயத்தில் பால் பாத்திரத்தைத் தள்ளிவிடும் அளவுக்கு அது தன் சிறகை விரித்து அடித்துத் தடுமாறியது. பால் பாத்திரத்திலிருந்த பால் அறையெங்கும் சிதறியது. வீட்டுச் சொந்தக்காரி, கையைத் தட்டினாள். அதைக் கேட்டு வாத்துக் குஞ்சு பறந்து சென்று வெண்ணெய்ச் சட்டியில் விழுந்தது; பிறகு எழுந்து தடுமாறி உணவுப் பாத்திரத்தில் சாய்ந்தது; மறுபடியும் வெளியில் வந்தது. அப்போது அது எப்படி தோற்றம் தந்திருக்கும் என்று எண்ணிப் பாருங்களேன்! அந்தப் பெண்மணி கிரீச்சிட்டாள். நெருப்பு எடுக்கும் இடுக்கியை அதன் மீது வீசி எறிந்தாள். அந்த வாத்துக்குஞ்சை பிடிக்கும் தங்களின் முயற்சியில் குழந்தைகள் ஒருவர் மீது மற்றொருவர் மோதித் தடுமாறி விழுந்தனர்; கடைசியில் இதையெல்லாம் வேடிக்கையென்று எண்ணிக்கொண்டு அந்தக் குழந்தைகள் சிரித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்! கதவு மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு திறந்துகொண்டு நின்றது. பாவம் அந்த அப்பாவி வாத்துக்குஞ்சு வேறு வழியின்றி மெதுவாக நழுவி வெளியேறி புதர்ச் செடிகளுக்கிடையில் மறைந்து சென்று,

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

புதிதாக விழுந்திருந்த பனிப்படலத்தை அடைந்தது. மிக மிக தளர்ந்து போய் அது அங்கேயே விழுந்து கிடந்தது.

அந்த கடுமையான குளிர்காலப் பருவத்தில் வாத்துக்குஞ்சு பட்ட துயரங்களையும் தொல்லைகளையும் எடுத்து விவரமாக நான் சொல்வதானால் அது மிகவும் சோகத்தைத் தரக் கூடியதாக இருக்கும். சதுப்பு நிலக் காடுகளிலும் நாணல் புதர்களிலும் படுத்துக்கிடந்து காலத்தைக் கழித்தது. சூரியன் மறுபடியும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியதும், கொக்குகள் பாடத் துவங்கியதும், புலர்ந்து வந்த இளவேனில் பருவம் மிகவும் அழகாக இருந்தது.

பிறகு, திடீரென்று வாத்துக்குஞ்சால் சிறகை விரித்து விரைவாக வீச முடிந்தது. முன் எப்போதையும் விட சிறகுகளால் மிகவும் வலுவாக காற்றைத் தள்ளமுடிந்தது. வலுவாகக் காற்றை ஊடுருவித் தள்ளி முன்னேற முடிந்தது. இவையெல்லாம் எப்படி நடந்தது என்று அது நன்றாக அறிவதற்கு முன்பாகவே, அது ஒரு பெரிய தோட்டத்தில் இருப்பதை உணர்ந்தது; அங்கே மூத்த மரங்கள் இனிமையாக மணத்தன. அந்தப் பகுதியைச் சுற்றி வளைந்து சென்று கொண்டிருந்த கால்வாயைத் தொடும் அளவுக்கு தங்களின் நீண்ட பசுமையான கிளைகளைத் தொங்கவிட்டிருந்தன. ஆஹா! இங்கே எல்லாம் மிக அழகாக இருக்கின்றன. இளவேனிலின் இதமான தன்மை அது! அடர்ந்த காணகத்திலிருந்து மூன்று பெருமை வாய்ந்த வெள்ளை அன்னப் பறவைகள் பறந்து வந்தன; தங்கள் சிறகுகளால் சலசலவென்று ஒலியெழுப்பி நீரின்மீது, மென்மையாக நீரின்மீது, மென்மையாக நீந்தின.

வாத்துக்குஞ்சுக்கு அந்த அருமையான பிறவிகளைப் பற்றித் தெரியும்; ஒரு விநோதமான துயர உணர்வால் தான் அழுந்தப்படுவதாக அது உணர்ந்தது.

“நான் அவற்றிடம் - அந்த அரச இனப் பறவைகளிடம் - பறந்து போவேன்! அவலட்சணமாக இருக்கும் நான், துணிந்து அருகில் சென்றதால், அவை என்னைக் கொல்லும். இப்படிக் கொல்லப்படுவது யாரிடமும் எந்த விளைவுையும் ஏற்படுத்திவிடப் போவதில்லை!. வாத்துக்களால் துரத்தியடிக்கப்படுவதை விட, கோழிகளால் கொத்தப்பட்டு துன்புறுத்தப்படுவதை விட, பறவைப் பண்ணையைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பெண்ணால் வெளியே தள்ளப்படுவதைவிட, குளிர் காலத்தில் பசியால் வாடிவதங்குவதைவிட, இந்த அரச பறவைகளால் கொல்லப்படுவது எவ்வளவோ மேல்!” அது நீரை நோக்கி பறந்து சென்றது; அந்த அழகான அன்னங்களின் அருகில் நீந்திச் சென்றது. அவை அதைப் பார்த்தன, தங்களின் சிறகுகளை விரித்துக் கொண்டு அதை நோக்கி விரைவாக நீந்தி வந்தன. “என்னைக் கொல்லுங்கள்” என்று கத்தியது அந்த அப்பாவி வாத்துக் குஞ்சு. நீரின் மீது தன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு மிதந்தது. இறப்பைத் தவிர வேறெதையும் எதிர்பார்க்காமல். ஆனால், அந்த தெளிவான நீரில் அது என்ன பார்த்தது? அது தன் சொந்த உருவத்தையே பார்த்தது. அடடா என்ன இது! இதுவரை இருந்த, குறைபாடான கடும்சாம்பல் நிற பறவையல்ல, பார்ப்பதற்கு அருவருப்பும் வெறுப்பும் தரும்

அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சு

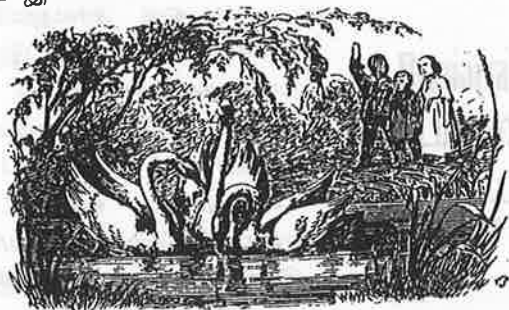
பறவையல்ல, ஆனால் ஓர் அன்னப்பறவை! ஒரு அன்னத்தின் முட்டைக்குள், இடப்பட்டிருந்தால் அது போதும். அந்தப் பறவை வாத்துக்களின் கூட்டத்திற்கு கிடையில் அவற்றின் கூட்டுக்குள் பிறந்தால்தான் என்ன; அது ஒரு பெரிய விஷயமே இல்லை!

தனக்குக் கிடைக்காமல் ஏங்கியவற்றிற்கும், தனது துர்ப்பாக்கிய நிலைமையால் தான் பட்ட துன்பத்திற்கும் கூட அது இப்போது மகிழவே செய்தது. தற்போது தன்னைச் சுற்றி இருக்கும் எல்லா மகத்தானவைகளிலும் அது தன் பெருமகிழ்ச்சியை உணர்ந்தது. பூரிப்படைந்தது. அந்தப் பெருமைக்குரிய அன்னப் பறவைகள் அதைச் சுற்றி நீந்தி வந்தன. தங்கள் அலகுகளால் அதை வருடிக் கொடுத்தன. தோட்டத்திற்குள் சிறுகுழந்தைகள் வந்தன. அவர்கள் ரொட்டித் துண்டுகளையும் தானியத்தையும் நீருக்குள் எறிந்தன; அதில் ஒரு சிறு குழந்தை கூவியது, "அங்க ஒரு புதிய பறவை இருக்குது!" மற்றக் குழந்தைகளும் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரித்தன, "ஆமாம், புதுசா ஒன்று வந்து சேர்ந்திருக்கிறது!" பிறகு அக்குழந்தைகள் தங்கள் கைகளைத் தட்டி குதித்து குதித்து நடனம் ஆடினர். தங்கள் அப்பா, அம்மாவிடம் ஓடிச்சென்று, ரொட்டியையும் கேக்கையும் பெற்றுக் கொண்டு வந்து நீரில் தூக்கிப் போட்டனர்; எல்லோரும் சேர்ந்து கூவினர். "புதுசா வந்திருக்கிறது எல்லாத்தையும் விட ரொம்ப அழகாயிருக்கு! ரொம்ப இளமையா பாக்க கவர்ச்சியா இருக்கு!" மூத்த அன்னங்கள் அதன் முன்பாக தங்களின் தலையை தாழ்த்தி மகிழ்ந்தன.

அப்போது அது மிகவும் வெட்கப்பட்டு தன்

தலையை தன் இறகுகளுக்குள் மறைத்துக் கொண்டது; அதற்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை; அது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது; இருந்தும் அதற்கு பெருமையால் கர்வம் உண்டாகவில்லை. எப்படியெல்லாம் தான் தொல்லைப் படுத்தப்பட்டோம், எப்படி ஏளனப் படுத்தப்பட்டு இழிவாக எள்ளி நகையாடப் பட்டோம்; என்று எண்ணிப் பார்த்தது. ஆனால் இப்போது, எல்லாப் பறவைகளையும்விட தான் மிகவும் அழகாக இருப்பதாக அவர்கள் சொல்வதையும் காதால் கேட்டது. வயதில் மூத்த மரம் கூட தன் கிளைகளை நேராக அதற்கு எதிரில் நீரை நோக்கி தாழ்ந்து வளைத்தது. சூரியன் மென்மையாகவும் இதமாகவும் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன்பிறகு அது தன் சிறகுகளை விரித்து சலசலத்து, தனது நீண்ட மென்மையான எப்பக்கமும் வளையும் கழுத்தைத் தூக்கி தன் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து மெத்த மகிழ்ச்சியோடும் பூரிப்போடும் கூவியது. "நான் அவலட்சணமான வாத்துக் குஞ்சாக இருந்தபோது, இந்த அளவு கடந்த பெருமகிழ்ச்சியான நிலைமையைப் பற்றி கனவுகூடக் கண்டது இல்லை!"

வெள்ளி நாணயம்

SOLVKILLINGEN

ஒரு காலத்தில் ஒரு வெள்ளி நாணயம் இருந்தது. நாணயச்சாலையிலிருந்து அது பிரகாசமாகவே வெளிவந்தது. "ஹஹாஹா! நான் இந்தப் பரந்த உலகத்துக்கு வந்துவிட்டேன்" என்று மேலெழுந்து சத்தமிட்டது. இந்தப் பரந்த உலகத்திற்குள் அது நிச்சயமாக வலம் வந்தது.

குழந்தை தன் மென்மையான நேசமான கைகளிலே அதைப் பிடித்தது. கஞ்சன் பேராசைப்படும் குளிர்ந்த தன் உள்ளங்கையிலே அதனைப் பிடித்தான். அதைப் பிரிவதற்கு அந்தக் கிழவன் எத்தனை தடவைகள் புரட்டப் பார்த்தான் என்பது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். கவலையற்ற இளைஞன் அதனை எளிதாகவே உருட்டிவிட்டான்.

வெள்ளி நாணயம், வெள்ளி உலோகத்தினாலே தான் செய்யப்பட்டிருந்தது. மிகச் சிறிய செம்பே அதில் இருந்தது. இந்த உலகத்திலே ஒரு முழு ஆண்டு அது வாழ்ந்த பின்னர், அதாவது அது அந்த நாட்டின் நாணயச் சாலையிலிருந்து பிறந்த ஓர் ஆண்டின் பின்னர், அது ஒரு நாள் தன்னுடைய அந்நியப் பயணங்களை மேற்கொண்டது. பயணஞ் செய்த எஜமானுடைய பணப்பையிலே இருந்த கடைசி உள்ளூர் நாணயம் அதுதான். அந்த நாணயம் இருந்தது என்பதை அந்தக் கனவான் உணரவில்லை. தற்செயலாகத்தான் அதனை அவன் கண்டான்.

“வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட பொழுது இருந்த வெள்ளி நாணயம் என்னிடம் இருக்கிறது. நல்லது; அதுவும் என்னுடன் பயணம் செய்யட்டும்” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டான். பணப்பையிலே அது மீண்டும் திணிக்கப்பட்ட பொழுது, அந்த வெள்ளி நாணயம் சத்தமிட்டு மகிழ்ச்சியிலே குதித்தது.

அந்தப் பணப்பையிலே விநோதமான கூட்டாளிகள் வந்தார்கள்; போனார்கள். ஒவ்வொன்றும் பின்னால் வந்தவர்களுக்கு வழிவிட்டார்கள். வீட்டிலிருந்து வந்த அந்த வெள்ளி நாணயம் மட்டும் பணப்பையில்

வெள்ளி நாணயம்

எப்பொழுதும் தங்கியிருந்தது. அதுவே அதன் தனிச் சிறப்பாகவும் அமைந்தது.

பல வாரங்கள் செல்லவும், தான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதை அறியாமலே, உலகிலே நீண்ட தூரம் பயணித்தது. மற்றைய நாணயங்களிலிருந்து அவை பிரஞ்சு இத்தாலியன் என்பதை அறிந்து கொண்டது. ஒன்று இன்ன இன்ன நகரத்திலே இருப்பதாகச் சொன்னது. இன்னொன்று இன்ன இடத்தை அடைந்துவிட்டதாகச் சொன்னது. இவற்றிலிருந்து வெள்ளியால் எந்த ஓர் எண்ணத்தையும் உருவாக்க முடியவில்லை. பைக்குள் தலைவைப்பவன் எதையும் பார்ப்பதில்லை. அதே கதிதான் அந்த வெள்ளி நாணயத்துக்கும் ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் பணப்பை மூடப்படாமல் திறந்திருந்ததைக் கவனித்த அது, சுற்றிப் பார்ப்பதற்காக அந்தத் திறந்த பகுதிக்கு தவழ்ந்து முன்னேறியது. அது அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது. ஆனால் அது மிகவும் ஆவலாதிப்பட்டது; இதற்குத் தண்டனை செலுத்தித்தான் ஆக வேண்டும். பணப் பையிலிருந்து அது கடிகாரம் வைக்கும் 'பக்கற்'றுக்குள் நழுவியது. இரவிலே பணப்பை எடுக்கப்பட்ட பொழுது, வெள்ளி நாணயம் ஆடையினுள் தங்கிற்று. பின்னர் ஆடையுடன் அது வெளியேற்றப்பட்டது. அப்பொழுது அது நிலத்தில் விழுந்தது. அதனை யாரும் கேட்கவில்லை; அதனை யாரும் பார்க்கவும் இல்லை.

அடுத்தநாள் ஆடைகள் அறைக்குள் மீண்டும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அதனை அணிந்து கொண்டு கனவான் தன்னுடைய பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். வெள்ளி

நாணயம் பின்னாலே தங்கிவிட்டது. நாணயம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதும், மீண்டும் சேவையிலே சேரும் நிர்ப்பந்தம் அதற்கு ஏற்பட்டது. வேறு மூன்று நாணயங்களுடன் அது அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

“உலகத்திற்கு வந்து விஷயங்களைப் பார்ப்பது மகிழ்ச்சியானது” என்று வெள்ளி நாணயம் நினைத்தது. “அந்நியப் பழக்க வழக்கங்களையும் புதிய மனிதர்களையும் அறிந்து கொள்வது நல்லதுதான்.”

இதிலிருந்து வெள்ளி நாணயத்தின் வரலாறு, தன் வரலாறு கூறும் பாணியை ஏற்றது.

‘அதை எடுத்துவிடு. அது கெட்டது. பயனற்றது’ இந்த வார்த்தைகள் என்னைச் சுற்றி வந்தன. நான் ஆரோக்கியமாக ஓலித்தேன். சீராகவே நாணயமாக்கப் பட்டிருந்தேன். மக்கள் நிச்சயமாக தவறு செய்கிறார்கள். அவர்களாலே என்னை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை! ஆம், அவர்கள் என்னை வேறு விதமாக விளங்கிக் கொண்டார்கள். ‘அது கெட்டது; நல்லதல்ல!’ என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

‘இந்தப் பயலை நான் இருட்டிலே கை கழுவி விட வேண்டும்’ என்று என்னைப் பெற்றுக் கொண்ட ஒருவன் சொன்னான். என்னை இரவிலே கொடுத்தார்கள். பகலிலே அவமதிக்கப்பட்டேன். ‘கெட்டது; நல்லதல்ல’ என்பதே கூக்குரலாக இருந்தது, ‘நாங்கள் அவசரப் பட்டு இவனை

வெள்ளி நாணயம்

எங்களிடமிருந்து அகற்றிவிட வேண்டும்' என்னை அந்த நாட்டின் நாணயமாக, இரகசியமாக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட பொழுது, ஒவ்வொரு தடவையும் வைத்திருந்தவனுடைய விரல்களிலே நான் நடுங்கினேன்.

எத்தகைய கேவலஞ்சுமக்கும் வெள்ளி நாணயமாக நான் இருக்கின்றேன்! என் மதிப்பு, என் வடிப்பு ஆகியன வெல்லாம் மதிப்பற்றவையாக இருந்தால், என்னிலே இருக்கும் வெள்ளியின் பயன் என்ன? உலகத்தின் கண்களிலே, உலகம் எவ்வாறு மதிக்கத் தேர்ந்தெடுக்கின்றதோ, அந்த மதிப்பு மட்டுமே மிஞ்சும். கெட்ட மனச்சாட்சி வைத்திருப்பது மகா பயங்கரமானது. தீய வழிகளிலே நான் தவழ நேரிடுகின்றது. நான் மிகவும் அப்பாவி. ஆனால் குற்றம்செய்பவனாகக் கருதப் படுவதினால், உணர்வுகள், கெட்டனவாக இருக்கின்றன.

'ஒவ்வொரு தடவையும் நான் வெளியே கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது என்னை உற்று நோக்கும் கண்களை நினைத்து நான் நடுங்கினேன். ஏனெனில், நான் போலியானவனாகவோ மோசடிக்காரனாகவோ நிராகரிக்கப்பட்டு மேஜையிலே தூக்கி வீசப்படலாம்! ஒரு தடவை ஓர் ஏழைக் கிழவியின் கைகளிலே ஒரு நாள் வேலைக்கான கூலியாகக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டேன். அவளால் என்னை விரட்டியடிக்க முடியவில்லை. ஒருவரும்

என்னை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அந்தக் கிழவிக்கு நான் முழுமையான துன்பமாக மாறினேன்.

“நான் நிச்சயமாக இந்த வெள்ளி நாணயத்தை யாருக்காவது ஏமாற்றி கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுவேன். உலகின் மிகுந்த நல்லெண்ணத்தின் பேரிலும், நான் இந்த போலி வெள்ளியைச் சேமித்து வைக்க முடியாது. பணக்கார பேக்கரிக்காரன் இதை வைத்திருந்தாலும், இந்த நஷ்டத்தை அவனாலே ஈடு செய்ய முடியும். ஆனால் அப்படிச் செய்வது தவறல்லவா?” என அவள் சொன்னாள்.

‘அந்த மனுஷியின் மனச்சாட்சியின் மீது நான் ஏன் பாரமாக இருக்க வேண்டும்.’ என நான் வருந்தினேன். ‘என் வயோதிக வயதில் நான் உண்மையில் மாறி விட்டேனா?’

‘அந்தப் பெண் பணக்கார பேக்கரிக்காரனிடம் சென்றாள். நான் எத்தகைய வெள்ளிநாணயம் என்பதை அவள் அறிந்ததினால் என்னை அவளிடமே தூக்கி எறிந்தான். அவளுக்கு ரொட்டி கிடைக்கவில்லை. மற்றவர்களுடைய துயரங்களுக்கு நான் காரணமாக இருக்கின்றேனே என்பதை நினைக்கும் பொழுது நான் மிகவும் துயரமடைந்தேன். நான் என் சிறு வயசிலே என் மதிப்பு பற்றியும், என் அச்சவார்ப்புப் பற்றியும் மிகவும் பெருமைப்பட்டிருக்கிறேன். யாருமே ஏற்றுக் கொள்ளாத ஏழை நாணயமாக நான் மாறியுள்ளேன்.

ஆனால் அந்தக் கிழவி என்னை மீண்டும் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று, என்னை நேச பாவத்துடன் பார்த்துச் சொன்னாள்....

“உன்னை வைத்து நான் யாரையும் ஏமாற்றப் போவதில்லை. நீ போலியானவன் என்பதை எல்லோரும் பார்க்கக் கூடியதாக உன்னிலே ஒரு துளை போடப் போகின்றேன். இருப்பினும், நீ ஓர் அதிர்ஷ்டமான வெள்ளி நாணயம் என்றுதான் இப்பொழுதும் நான் நம்புகின்றேன். வெள்ளி நாணயத்திலே ஒரு துளையிட்டு அந்தத் துளையினூடாக ஒரு கயிற்றைச் செலுத்தி, என் அயல்வீட்டுச் சிறுவனின் கழுத்திலே அதிர்ஷ்ட வெள்ளி நாணயமாகத் தொங்க விடுவேன்.”

எனவே அவள் என்னூடாக ஒரு துளை போட்டாள். என்னூடாகத் துளைபோட்டமை நிச்சயமாக எனக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. நோக்கம் நல்லதாக இருக்கும்பொழுது, அநேக காரியங்களைச் சகித்துக் கொள்ளலாம். துளையினூடாக ஒரு நூல் செலுத்தப்பட்டது. ஒரு பதக்கம் போல நான் மாறினேன். அந்தச் சிறுகுழந்தையின் கழுத்தைச் சுற்றிநான் தொங்க விடப்பட்டேன். அந்தக் குழந்தை என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. முத்தமிட்டது. கபடமற்ற அவன் கழுத்தின் கணப்பிலே நான் இரவு முழுவதும் தூங்கினேன்.

காலை வந்ததும், குழந்தையின் தாய்

என்னைத் தன் விரல்களிலே எடுத்து, என்னைப் பார்த்தாள். என்னைப் பற்றி அவளுக்கு சொந்தச் சிந்தனைகள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனை என்னால் உணர முடிந்தது. கத்திரிக்கோலினை எடுத்து, நூலை வெட்டி எடுத்தாள்.

"அதிர்ஷ்ட வெள்ளி நாணயம். சரி அதனைச் சீக்கிரம் பார்த்து விடுவோம்" என்று அவள் கூறிக் கொண்டாள்.

"அவள் என்னைக் காடியிலே போட்டு வைத்தாள். எனவே, நான் சற்று பச்சை நிறமாக மாறினேன். அவள் என் துளையை அடைத்தாள். மாலை நேரத்து மைமல் வெளிச்சத்தில், அதிர்ஷ்ட லாபச் சீட்டு விற்பவனிடம், தனக்கு அதிர்ஷ்டம் கொண்டுவரக்கூடிய பரிசுச் சீட்டினை வாங்கச் சென்றாள்.

"நான் மிக மோசமான துன்பத்தை உணர்ந்தேன். நான் தூள் தூளாகப் போவது போன்ற ஒரு வலியுணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. தங்களுடைய பிரதிமை பற்றியும், மதிப்புப் பற்றியும் பெருமைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வெள்ளிகள் ஏனைய நாணயங்கள் குவிந்திருக்கக்கூடிய அந்த இடத்திலே, நான் போலியானவன் என அழைக்கப்படலாம் என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன். ஆனால், நான் அத்தகைய அவமதிப்பிலிருந்து தப்பினேன். அந்த அறைக்குள் அநேக மக்கள் கூடி இருந்தபடியாலும், அதிக வேலைகளை அவன்

கவனிக்க வேண்டி இருந்த படியாலும், மற்றைய நாணயங்களுடன் சேர்ந்து நானும் கலகலத்துக் கொண்டே மற்றைய நாணயங்களுடன் பெட்டிக்குள் சென்றேன். என் மூலம் வாங்கப்பட்ட சீட்டுக்குப் பரிசு ஏதாவது கிடைத்ததா இல்லையா என்பதை நான் அறியேன். ஆனால், ஒன்று மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அடுத்த நாள் காலையிலேயே நான் கெட்ட நாணயம் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, மீண்டும் மீண்டும் ஏமாற்றும் பணியிலே நான் அனுப்பி வைக்கப்பட்டேன். நல்ல குணம் படைத்த ஒருவனாலே இதனைத் தாங்கிக் கொள்வது மிகக் கஷ்டமானதாகும்.

“ஒரு ஆண்டும் ஒரு நாளுமாக நான் வீட்டுக்கு வீடு, கைக்குக் கை, எப்பொழுதும் வரவேற்கப் படாதவனாக, எப்பொழுதும் மோசடிக்குப் பயன்படுத்தப் படுபவனாக அலைந்து திரிந்தேன். யாருமே என்னை நம்பவில்லை. நான் உலகின்மீதும் என் மீதும் நம்பிக்கை இழந்தேன். அது மகா கஷ்டமான காலம். கடைசியில், ஒரு பயணி, ஒரு விநோதக் கனவான் வந்து என்னைச் செல்லும் நாணயமாக மரியாதையுடன் ஏற்றுக் கொண்டான். ஆனால், அவன் என்னைக் கொடுக்க விரும்பியபொழுது, ‘பயனற்றது – போலி’ என்கிற பயங்கரக் குரலை மீண்டும் கேட்டேன்.

‘நான் இதனை நல்ல நாணயமாகவே ஏற்றுக் கொண்டேன்...’ என்று சொன்ன அந்த

மனிதன் என்னை மிகவும் அவதானமாகப் பார்த்தான். அவனுடைய முகத்திலே சடுதியாக ஒரு புன்னகை தோன்றியது. என்னைப் பார்த்த எவருடைய முகத்திலும் அத்தகைய ஒரு முகக் குறிப்பினை என்றுமே பார்த்ததில்லை. " ஏன், என்ன இருந்தாலும் இது என் நாட்டின் நாணயம். என் வீட்டிலிருந்து வந்துள்ள நல்ல, நேர்மையான வெள்ளி நாணயம். அதனுடாக அவர்கள் ஒரு துவாரம் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதனைப் போலி என்கிறார்கள். இது விநோதமான துழ்நிலையாகும். இதனை என்னுடன் வைத்திருந்து, என்னுடன் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்" என்று அவன் சொன்னான். என்னை ஒரு நல்ல நேர்மையான வெள்ளி நாணயம் என்று அவன் சொன்னதைக் கேட்டபொழுது, மகிழ்ச்சி ஒளியிலே புளகாங்கிதம் அடைந்தேன். நான் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டால், நான் உண்மையான வெள்ளிதான் என்பதையும், சரியாகவே செய்யப்பட்டேன் என்பதையும் எல்லோருமே அறிந்து கொள்வார்கள். என் மகிழ்ச்சியிலே பொறிகள் வெளிப்படுத்த விரும்பினேன். ஆனால், பொறிகள் உமிழுதல் என் இயல்பல்ல. அஃது எஃகின் குணம்; வெள்ளியின் குணமல்ல.

மற்றைய நாணயங்களுடன் கிடந்து செலவழிக்கப் படலாகாது என்பதற்காக சுத்தமான வெள்ளைத் தாளிலே நான் சுற்றி வைக்கப்பட்டேன். பண்டிகை காலங்களிலே சக நாட்டினர் கூடிய

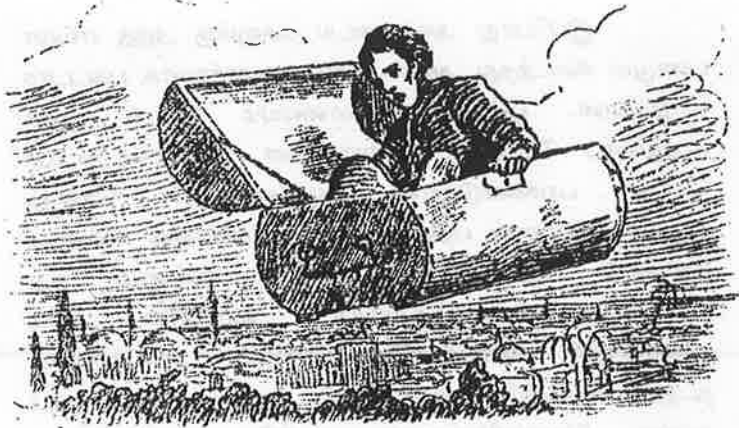

பொழுது, நான் காட்டப்பட்டேன். என்னைப் பற்றி நல்ல விதமாகப் பேசினார்கள். ஒரு வார்த்தை தானும் பேசாது, மிக சுவாரஸ்யமாக இருத்தல் என்பது மிகவும் மகத்தானது.

ஈற்றிலே நான் வீட்டை அடைந்தேன். என் துன்பங்கள் எல்லாம் முடிந்தன. மகிழ்ச்சி மீண்டும் என்னிடம் வந்தது. நான் நல்ல வெள்ளியில் செய்யப் பட்டிருந்தேன். சரியான அச்சு என் மீது இருந்தது. எந்த விதக் கருத்து வேறுபாடுகளையும் தாங்க வேண்டிய நிலை இல்லை. செல்லாத நாணயம் போன்று என்னூடாக ஒரு துளை உண்டு. உண்மையாகப் போலியாக இல்லாத வரையிலும், அது பரவாயில்லை. யாருமே கடைசி வரையிலும் காத்திருக்க வேண்டும். கடைசியிலே எல்லாம் திருத்தப்படும். அதுவே என் நம்பிக்கை.

இதுதான் வெள்ளி நாணயத்தின் கூற்று.

பறக்கும் பேட்டி

DEN FLYVENDE
KUFFERT

ஒரு காலத்தில் ஒரு வியாபாரி இருந்தான்; அவன் பெரும் பணக்காரன்; முழு வீதியையுமே தங்கத்தால் தளம் பதிக்க அவனால் முடியும்; மீதத்தில் சிறிய சந்துக்கு தளம் பாவமுடியும். ஆனால் அவன் அதைச் செய்யவில்லை; வேறு எப்படியெல்லாம் தன்னுடைய

பணத்தை பயன் படுத்தலாம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் ஒரு வெள்ளிப் பணத்தை செலவழித்தால், தங்க நாணயமாக அதனைப் பெற்று விடுவான். அத்தகைய புத்திசாலி வியாபாரி அவன்; இது அவன் இறக்கும் வரை தொடர்ந்தது.

இப்போது அவனுடைய மகனுக்கு அந்த எல்லா பணமும் கிடைத்தது. அவன் மிகவும் ஆனந்தமாக, பகட்பாக வாழ்ந்தான். ஒவ்வொரு மாலையும் பொய் முகக் கூத்துக்குப் போவான், டாலர் பண நோட்டில் பட்டம் செய்து பறக்கவிடுவான், கடற்கரைக்குச் சென்று, கூழாங்கற்களுக்குப் பதிலாக தங்கக் காசுக்களை வைத்துக் கொண்டு ஆண்-பெண் வாத்து என்னும் துது விளையாடுவான். இப்படிப்பட்ட வழிகளில் பணம் விரைவாகக் கரையத்தானே செய்யும்! அப்படித்தான் நடந்தது. கடைசியில் அவன் கையில் எஞ்சியிருந்தது வெறும் நான்கு வெள்ளிக்காசுகள் மட்டுமே. ஒரு ஜோடி செருப்பையும் ஒரு பழைய மேலங்கியையும் தவிர அணிந்து கொள்வதற்கு வேறு ஆடையும் இல்லை. இந்நிலையில் தெருவில் அவனோடு சேர்ந்து போக முடியாது என்பதால், இப்போது அவனுடைய நண்பர்கள் யாரும் அவனைப் பற்றி கவலைப்பட்டு அக்கறை காட்டி தங்களையே தொல்லைப் படுத்திக் கொள்வதில்லை; ஆனாலும் நல்ல குணமுடைய அவர்களில் ஒருவன் அவனுக்கு ஒரு பழைய பெட்டியை அனுப்பி வைத்து "முட்டை கட்டிக் கொள்" என்று குறிப்பும் கொடுத்திருந்தான். ஆமாம், அதெல்லாம் சரிதான், ஆனால்,

மூட்டை கட்டிக் கொள்வதற்கு அவனிடம் என்ன இருந்தது? எனவே அவனே அந்தப் பெட்டிக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அது ஒரு விந்தையான அருமையான பெட்டி. யாராவது அதன் பூட்டை அழுத்திய உடனேயே அந்தப் பெட்டி பறக்கத் துவங்கிவிடும். அவன் அதை அழுத்தினான், அவ்வளவுதான் “உரர்ர்....!” புகை போக்கியின் வழியாக அவனோடு அந்தப் பெட்டி பறந்து போனது. மேகங்களுக்கு மேலாக... தொலைவாக... தொலைவாக... மிகத் தொலைவாக! ஆனால், பெட்டியின் அடிப்பாகம் சிறிது விரிசல் விடுவது போல ஓசை கேட்கும் போதெல்லாம் அது துண்டு துண்டாக வெடித்து, தான் பெரும் குட்டிக்கரணம் போட்டுக் குதிக்க வேண்டிவருமோ என்று பெருமளவில் அவன் பயந்தான். இப்படியாக, அவன் துருக்கியர்களின் நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். ஒரு காட்டுப் பகுதியில் சருகுகளைப் போட்டு, அந்தப் பெட்டியை மறைத்து வைத்தான். பிறகு நகரத்துக்குள் சென்றான். அவனால் அந்த மக்களோடு மிகவும் ஒன்றிப்போக முடிந்தது. ஏனெனில் அந்த துருக்கிய மக்கள் அனைவருமே அவனைப் போலவே மேல் அங்கியும் செருப்புக்களையும் மட்டுமே அணிந்திருந்தனர். பிறகு, அவன் அங்கு ஒரு சிறு குழந்தையுடனிருந்த செவிலித்தாய் ஒருத்தியைச் சந்தித்தான்.

“இங்கு பார், துருக்கிய செவிலித் தாயே,” என்று அவன் துவங்கி, “நகரத்துக்கு பக்கத்துல தெரியுதே, ஜன்னலுகலெல்லாம் அவ்வளவு உயரத்திலுள்ள அந்தப் பெரிய கோட்டை மாளிகை எத்தகையது?” எனக் கேட்டான்.

“அங்கே தான் சுல்தானின் மகள் வசிக்கிறாள்” என அவள் பதிலளித்தாள். “அவள் தன் காதலனைக் குறித்து மிகவும் துயரமடையப் போகிறாள் என்று வருவதுரைக்கும் ஞானிகளால் எச்சரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்; எனவே, சுல்தானும் அவரது மனைவியும் இருக்கும் பொழுது தவிர, வேறு யாரும் அவளிடம் செல்லலாகாது.” “மிக்க நன்றி!” என்று வணிகனின்மகன் கூறிவிட்டு காட்டை நோக்கி நடந்தான். அங்கு அவன் அந்த பெட்டிக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு கூரைக்கு மேல் பறந்து, கோட்டையின் ஜன்னல் வழியாக இளவரசியின் அறைக்குள் யாரும் அறியாமல் நுழைந்தான்.

அவள் பஞ்சணையிலே படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்; அந்த வணிகனின் மகன் தன்னையும் மீறி அவளை முத்தமிடுமளவுக்கு அவள் மிகவும் அழகாக இருந்தாள். அவள் விழித்துக் கொண்டு அவனைப் பார்த்து மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தாள். ஆனால் அவனோ தானொரு துருக்கிய தேவதூதனென்றும் வானவெளியில் பறந்து அவளிடம் வந்திருப்பதாகவும் கூறினான். அது அவளை மகிழ்வித்தது.

அவர்கள் இருவரும் மிகவும் நெருங்கிப் பக்கத்தில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவன் அவளது கண்களைப் பற்றி நிறைய கதைகளைச் சொன்னான். அந்த கண்கள் மிகவும் ஒளிபொருந்திய ஆழமான நீர்த்தடாகங்கள் என்றும், அவற்றிலே எண்ணங்கள் கடற்கன்னிகளைப் போல நீந்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் அவன் அவளிடம் கூறினான். பிறகு அவன் அவளது நெற்றியைப் பற்றி கூறினான்; அது மிக நேர்த்தியான மணிமண்டபங்களையும் காட்சிகளையும்

கொண்ட பனி படர்ந்த மலையைப் போல உள்ளது என்று புகழ்ந்தான். பிறகு சின்னஞ்சிறு அழகிய குழந்தைகளை கொண்டுவரும் கொக்கைப் பற்றி அவளிடம் கூறினான்.

ஆமாம். அவையெல்லாம் மிக அருமையான பழங்கதைகளே! பிறகு அவன் அந்த இளவரசியிடம் தன்னை மணந்துகொள்ள முடியுமா என்று கேட்டான். அவள் நேரடியாகவே “சரி” என்றாள்.

“ஆனால் நீங்கள் இங்கே சனிக்கிழமைதான் வரவேண்டும்” என்று கூறினாள். “அப்போதுதான் அரசரும் அரசியும் இங்கே சிற்றுண்டி அருந்த வருவார்கள். நான் ஒரு துருக்கிய தேவதூதனை மணந்து கொள்வது குறித்து அவர்கள் மிகவும் பெருமைப் படுவார்கள். ஆனால் ஒன்று, உங்களுக்கு மிகவும் அழகான கதை சொல்லத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள். ஏனென்றால் எனது பெற்றோர்களுக்கு உண்மையில் கதைகள் கேட்பதென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். என் தாயார் உயர்ந்த தத்துவங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் கொண்ட கதைகளை விரும்புவாள். ஆனால் எனது தந்தைக்குச் சிரித்து மகிழ்க்கூடிய கதைகள்தான் பிடிக்கும்.”

“ஆமாம், நான் திருமணப் பரிசு கொண்டு வராமல், ஒரு கதையை மட்டுமே கொண்டு வருவேன்” என்று அவன் கூறினான். பிறகு அவர்கள் பிரிந்தனர். பிரிவதற்கு முன்பு இளவரசி அவனுக்கு ஒரு பட்டாக கத்தியை கொடுத்தாள். அதன் உறையின்மீது தங்கக் கம்பிகளால் பின்னல் வேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. அது அவனுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

இப்போது அவன் வெளியில் பறந்து போய் ஒரு புதிய மேலங்கியை வாங்கிக் கொண்டான்; பிறகு காட்டில் அமர்ந்து கொண்டு ஒரு புதிய கதையை உருவாக்கத் துவங்கினான். அது சனிக்கிழமைக்குள் தயாராக இருக்க வேண்டும்; அது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல.

அவன் கதையைப் படைத்து முடிப்பதற்கும், சனிக்கிழமை வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. சல்தானும் அவரது மனைவியும் மற்ற அரசவையினரும் சிற்றுண்டிக்காக இளவரசியின் அறைக்கு வந்திருந்தனர். அவன் மேன்மையுடன் வரவேற்கப் பட்டான்.

“இப்போது எங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்லுகிறாயா?” என்று அரசி கேட்டாள்: “அது அறிவூட்டுவதாகவும் ஆழமானதாகவும் இருக்கவேண்டும்.”

“ஆம். ஆனால் நாம் சிரிக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும்” என்று சல்தான் கூறினார்.

“நிச்சயமாக,” அவன் பதில் அளித்தான்; பிறகு தொடர்ந்தான். “இப்போது அதைக் கவனமாக கேளுங்கள்:

“ஒரு காலத்தில் தீக்குச்சிகள் அடங்கிய ஒரு கட்டு இருந்தது. அந்த தீக்குச்சிகளுக்கு, குறிப்பாக, தூங்கள் மிகவும் உயர்ந்த மரபு வழியில் வந்தவர்கள் என்ற பெருமையுண்டு. அவை சின்னஞ்சிறு சிம்புகளாக இருந்த போதிலும், வம்சாவளியான தேவதாரு மரம், காட்டிலே மிகப் பழைய பெருமரமாக இருந்தது. இப்போது அந்தக் தீக்குச்சிகள் ஒரு தீப்பெட்டிக்கும் ஒரு பழைய இரும்புச் சட்டிக்கும் இடையில் இருந்தன. அவை தமது இளமை நாள்களைப் பற்றி பேசிக் கொண்டன. ‘ஆமாம். நாம் அந்தப் பச்சை கிளைகளின்

மேல் இருந்தபொழுது,' அவை கூறின, 'அப்போ நாம் உண்மையாகவே பச்சைக் கிளைகள் மேலேதான் இருந்தோம்! தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் நமக்கு வைரத் தேநீர், அதாவது, பனிநீர் கிடைக்கும்; எப்பொழுதெல்லாம் தூரியன் பிரகாசிக்கிறதோ அப்பெல்லாம் நாள் முழுக்கச் சூரிய வெளிச்சம் கிடைக்கும். எல்லா சின்னஞ்சிறு பறவைகளும் கதைகள் சொல்லும். நாம் வளமாக இருந்ததை நம்மாலேயே நல்லாகப் பாக்க முடிந்தது. மற்ற மரங்களெல்லாம் வெயில் காலத்திலே தான் ஆடை அணிந்திருக்க முடியும். ஆனால், நம் குடும்பம் குளிர் காலத்திலேயுங்கூடப் பச்சை ஆடை அணிய வாய்ப்பு இருந்தது. அப்புறம் மரம்வெட்டி வந்தான். பெரிய புரட்சி மாதிரி நம் குடும்பமே சிதைந்து போயிற்று. நம் குடும்பத் தலைவனுக்கு ஓர் உயர்தரமான கப்பலில் முக்கிய பாய்மரத்தூணாக வேலை கிடைத்தது. தேவைப்பட்டால் அந்தக் கப்பல் உலகம் முழுதும் சுற்றி வலம் வரும். மற்றக் கிளைகெல்லாம் வெவ்வேறு இடத்துக்குப் போயின. இப்ப நாம் அசிங்கமான படிக்காத கூட்டத்துக்கு அடுப்புப் பற்ற வைக்கிற வேலையில் இருக்கிறோம். இப்படித்தான், பெருமையாக வாழ்ந்த நாம் சமையற்கட்டுக்குள் வந்திருக்கிறோம்.'

'என் தலைவிதி வேறு விதமானது' தீக்குச்சிகளின் பக்கத்தில் நின்றிருந்த இரும்புச் சட்டி கூறியது. ஆரம்பமிருந்தே, அதாவது நான் உலகில் பிறந்ததிலிருந்தே, என்னுள் அநேகமான தேய்ச்சுக் கழுவுதல்களும் சமையலும் நடந்துகொண்டே இருக்கிறது. நான் நடைமுறைப் பகுதியைப் பார்க்கிறவன். இந்த வீட்டிலே நான் முதலாவதாக இருக்கிறேன். எல்லாரும் சாப்பிட்டு முடிந்த பிறகு, மிகச்

பறக்கும் பெட்டி

சுத்தமாகவும் மிக ஒழுங்காகவும் என் இடத்தில் அமர்ந்து என் தோழர்களுடன் அறிவுபூர்வமாக உரையாடுவதுதான் என் ஒரே மகிழ்ச்சி. அடிக்கடி வெளிமுற்றத்துக்கு கொண்டு போகப்படுகிற தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தைத் தவிர, நாங்கள் எல்லோரும் நான்கு சுவர்களுக்கிடையில் நன்றாகத்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். செய்திக்காக அலையிற ஒரே ஆளு காய்கறிக் கூடைதான். அரசாங்கத்தைப் பற்றியும் மக்கள் பற்றியும் மன உலைச்சலோட அது பேசும். ஆமாம், கொஞ்ச நாளைக்கு முன், இங்கே ஒரு பாத்திரம் பயத்திலே கீழ விழுந்து உடைந்து போயிற்று. அது மிகத் தாராளமானது; என்னாற் சொல்ல முடியும்!" 'இப்பொழுது நீ நிரம்பவும் பேசறாய்' என்று தீப்பெட்டி குறுக்கிட்டது. அதன் எஃகுக் கை சக்கிமுக்கிக் கல்லோடு உரசியது. அதனால் தீப்பொறி பறந்தது. 'நாம் இந்த மாலை வேளையை மகிழ்வாகக் கழிக்க முடியாதா?'

"ஆம் எது மிகவும் பெருமையுடையது என்பது பற்றி நாம் பேசுவோம்' என்று தீக்குச்சிகள் கூறின.

"இல்ல, என்னப் பற்றியே பேசுவது எனக்கு விருப்பமில்லை' என்று பாணை எதிர்ப்புச் சொன்னது. 'ஒரு மாலைப் பொழுதின் களியாட்டத்தை உருவாக்குவோமாக. நானே துவங்குகிறேன். உண்மை வாழ்க்கையிலிருந்தே ஒரு கதைய நான் சொல்றேன். அது எல்லாரும் அனுபவித்தது தான். எனவே சூழ்நிலையை நாம் இலகுவாக் கற்பனை செய்து கொள்ளலாம். அதிலிருந்து மகிழ்வும் உண்டாகும். பால்பிக் கடல்ல, டேனிஷ் கடற்கரையோரம்'

“இது ஒரு நல்ல ஆரம்பம்தான்!” கோப்பைகள் எல்லாம் கத்தின. அது நாங்கள் எல்லாரும் விரும்பத்தக்க கதையாக இருக்கும்.’

“ஆமாம். இது என்னுடைய இளமைக்காலத்தில் எனக்கே நடந்தது. அப்பொழுது நான் ஒரு அமைதியான குடும்பத்திலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த வீட்டுத் தளபாடங்கள் மினுமினுப்பாக இருக்கும். தரையெல்லாம் சுழவிச் சுத்தமாக இருக்கும். இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு தடவை புதிய திரைச்சீலைகளைத் தொங்க விடுவார்கள்.’

“ஒரு கதைய சுவாரஸ்யமான முறையிலே சொல்வதற்குத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாய்!” தரை விரிப்பைப் பெருக்கும் துடைப்பம் கூறியது. ‘பெண்கள் சமுதாயத்திலே பழகிய மனிதன் என்பதை பேசுவதிலிருந்து ஒருவனால் நேரடியாகச் சொல்லிவிட முடியும்.’

“பாணை தன்னுடைய கதையைச் சொல்லிக் கொண்டே போனது. ஆரம்பத்தைப் போலவே முடிவும் மிக நன்றாக இருந்தது.

“பீங்கான்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியில் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டு சலசலத்தன. தரைவிரிப்புத் துடைப்பம், குப்பை குழியிலிருந்து சிறிது பச்சைக் கறிவேப்பிலையைக் கொண்டுவந்து, பாணையின் மீது மலர்வளையத்தைப் போல வைத்தது. இது மற்றவைகளுக்கு எரிச்சலூட்டும் என்று அதற்கு நன்றாகத் தெரியும். ‘இன்றைக்கு நான் அதுக்கு முடி தூட்டினால், நாளை அது எனக்கு முடிதூட்டுமே’ என்று எண்ணியது.

“இப்பொழுது நாங்கள் நடனம் ஆடப் போறோம்”

பறக்கும் பெட்டி

என்று கூறியன தீ இருக்கிகள். அவை நடனமாடின. எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்! எப்படி அந்தக் கருவிகளால் ஒரு காலை மட்டுமே தூக்கமுடிந்தது! பழைய நாற்காலியின் மெத்தை அதைப் பார்க்க வெடித்துக் கிளம்பியது. 'எமக்கும் முடித்துட்டுப்படுமா?' என இருக்கிகள் நினைத்தன. உண்மையில் ஒரு மலர் வளையம் விருதாக அளிக்கப் பட்டது.

"ம்... அவங்க வெறும் சாமானியமானவங்கள்' எனத் தீக்குச்சிகள் எண்ணிக் கொண்டன. இப்போது தேநீர் பாத்திரம் பாட வேண்டிய முறை; ஆனால், தனக்குச் சளி பிடித்திருக்கிறது என்றும், தனக்குள்ளாகவே கொதிப்பதாக அது உணராவிட்டால் தன்னாற் பாட முடியாது என்றும் அது கூறிவிட்டது. அது வெறும் ஒரு பாசாங்குதான்; அது இங்கு பாட விரும்பவில்லை, பெரிய மனிதர்களோடு விருந்துக் கூடத்திலோ வரவேற்பறையிலோ இருக்கும்போது மட்டும் அது பாடும்...

"ஜன்னலில் ஒரு பழைய இறகுப் பேனா உட்கார்ந்திருந்தது. பொதுவாக அதனால் பணிப்பெண் எழுதுவாள். அந்தப் பேனாவப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியா ஒண்ணும் இல்லை. மையிலே அதிக ஆழமாக முக்கி எடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதுவே அந்த இறகுப் போனாவுக்கு பெரிய பெருமை. 'தேநீர்ப் பாத்திரம் பாடலேன்னா' அது கூறியது: 'பாடத் தேவையில்லை. அதை யாரும் வற்புறுத்தவில்லை. வெளியில் ஒரு கூண்டிலே வானம்பாடி ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அது பாடும். அது ஒன்றும் பெரிசாகப் படிக்கவில்லைத்தான். இந்த மாலை நேரத்திலே நாம் ஒண்ணும் பேச வேண்டியதில்லை.'

“இது மிகவும் தவறு என நான் நினைக்கிறேன்; என்றது தேநீர்க்கேத்தல் - அதுதான் சமையலறைப் பாடகன் தேநீர்க் கோப்பைக்கு ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் - ‘அந்த, அந்த பணக்கார வெளிநாட்டுப் பறவை பாடுவதை நாம் கேட்கத்தான் வேண்டுமா? - அது தேச பக்தியாகுமா? காய்கறிக் கூடையே முடிவு செய்யட்டும்.’

“எனக்கு எரிச்சலாயிருக்கிறது.’ காய்கறிக் கூடை கூறியது. ‘நான் எவ்வளவு தூரம் உள்ளுக்குள்ளாகவே வேதனப்படறேன் என்று உங்கள் யாருக்கும் தெரியாது. இதுதான் மாலைநேரத்தை கழிக்கிற சரியான வழியா? வீட்டை ஒழுங்கு படுத்தி வச்சிருக்க எல்லாரும் முயற்சி பண்ணினா அது இதைவிட அறிவுக்குப் பொருத்தமான பொழுது போக்காக இருக்காதா? ஒவ்வொருவரும் அவங்கவங்க இடத்துக்குப் போவோம். நான் ஒரு முழு விளையாட்டை ஒழுங்கு படுத்துகின்றேன். இது முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கும்.’

“ஆமாம், எல்லாரும் குழப்பம் செய்வோம்’ என்று எல்லாம் சேர்ந்து கத்தின... அப்போது கதவு திறந்தது. வேலைக்காரி உள்ளே வந்தாள். எல்லாம் அப்படியப்படியே உறைந்து போய் நின்றன; ஒன்றுகூட அசையவில்லை. தன்னால் என்ன செய்ய முடியும், தான் எவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த ஒன்று என்று தன்னைப் பற்றித் தெரியாத, எண்ணிப் பார்க்காத பாத்திரம். அவைகளில் ஒன்றுகூட இல்லை. ‘ஆமாம், நான் நினைத்திருந்தால்’ ஒவ்வொன்றும் நினைத்துக் கொண்டன, ‘இது மிக மகிழ்ச்சியான ஒரு மாலையாக இருந்திருக்கும்.’

“வேலைக்காரப் பெண் நெருப்புக் குச்சிகளை

பறக்கும் பெட்டி

எடுத்து உரசிக் கொளுத்தித் தீ மூட்டினாள். கருணைத்தாயே! அவை எப்படி வெடித்துக் கிளம்பி தீப்பிழம்புகளாகக் கக்கின! 'இப்பொ எல்லாராலயும் பாக்கமுடியும்' அவை நினைத்தன; 'நாம் தான் முதல். நாம் எப்படி ஒளி வீசறோம்! என்ன ஒரு வெளிச்சம்!' – அவை எரிந்து சாம்பலாயின.

“மிகச் சிறந்த கதை,” சுல்தானின் மனைவி கூறினாள். “நானே சமையலறைக்கு போயிருந்தது போலவும் நெருப்புக் குச்சிகளின் அருகில் இருந்தது போலவும் என்னால் உணர முடிந்தது. எனவே, தாங்கள் எங்கள் மகளை இப்போது மணம் செய்துகொள்ளலாம்.”

அவர்கள், அவனைத் 'தாங்கள்' என்று அழைத்தார்கள், ஏனென்றால் அவன் அந்த குடும்பத்துள் ஒருவனாகப் போகின்றான்.

திருமண நாளும் முடிவுசெய்யப்பட்டது. அதற்கு முந்தைய நாள் மாலை, நகரம் முழுவதும் விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. மக்களுக்கிடையில் கேக்குகளும் மற்றும் வகைத் தின்பண்டங்களும் இறைக்கப்பட்டன. தெருப் பையன்கள் தங்கள் கால் பெருவிரல் மேல் நின்று கொண்டு “வாழ்க... வாழ்க” என்று மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து, வாயில் விரல்களை வைத்து சீழ்க்கையடித்து ஆடிப்பாடினர். இது வித்தியாசமான முறையில் சிறப்பாக இருந்தது.

“ஆமாம், நானும் விருந்து போல் ஏதாவது ஒன்று கொடுக்க வேண்டும்,” என்று எண்ணிக் கொண்டான் வணிகனின் மகன். ஆகையால் அவன் வானவெடிகளையும்

பட்டாசுக்களையும், கற்பனைகளுக்கு எட்டக் கூடிய அளவுக்கு வெடிவகைகளையெல்லாம் வாங்கினான்; எல்லாவற்றையும் அவனுடைய பெட்டிக்குள் வைத்தான். வானத்தில் பறந்து போனான்.

“டமால்!...” பெரிய வெடிச்சத்தம் எப்படி வெடித்தது, எப்படி சிதறிப் போனது! அவர்களின் செருப்புக்கள் அவர்களின் தலைகளுக்கு மேல் பறந்தன; அத்தகையதொரு எரிநட்சத்திரத்தை அவர்கள் இதுவரை பார்த்ததேயில்லை. இப்போது அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது, இளவரசியை மணந்து கொள்ளப் போவது ஒரு துருக்கியத் தேவதூதனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று.

மக்கள் என்னவெல்லாமோ கதைகளைக் கூறினார்கள்! யாரைக் கேட்டாலும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாக தாங்கள் பார்த்ததை விதவிதமாகக் கதைகளைக் கட்டி கூறினார்கள். ஆனால் எல்லோருமே அது மிகச் சிறப்பாக இருந்ததாகக் கூறினார்கள்.

“நான் துருக்கியத் தேவ தூதனையே பாத்தேன்,” ஒருவன் கூறினான். “நட்சத்திரம் போல அவனுக்கு ஒளிவீசும் கண்கள், நுரைக்கும் நீரைப் போல ஒரு தாடி கூட இருந்தது.”

“நெருப்பைக் கக்கும் மேலங்கியோடு அவன் பறந்து போனான்,” மற்றொருவன் கூறினான். “மிகவும் அழகான சிறு தேவகுழந்தை ஒன்று அந்த அங்கியின் மடிப்புகளுக்குள்ளிருந்து முன்னால் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.”

பறக்கும் பெட்டி

ஆமாம். இப்படிப்பட்ட இனிமையான வியப்பான செய்திகளையே அவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்; மறுநாள் அவன் இளவரசியை மணந்து கொள்ளப் போகிறான்.

இப்போது அவன், பெட்டிக்குள் படுத்து ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதற்காக காட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்றான். ஆனால் அங்கு நடந்தது என்ன? பட்டாசு வெடிகளுக்குள்ளிருந்த ஒரு தீப்பொறி பெருந்தீயாகி பெட்டி எரிந்து சாம்பலாகிப் போனது. அவனால் இனி பறக்க முடியாது, அவனது மணமகளிடம் இனி அவனாலே போகவும் முடியாது.

இளவரசி நாள் முழுவதும் அவனுக்காகக் கூரையிலே காத்து நின்றாள். ஒருவேளை இப்போதுங்கூட காத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்னவோ? ஆனால், அவனோ உலகெங்கும் அலைந்து திரிந்து தேவதைக் கதைகளை - கற்பனைக் கதைகளைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அவை எதுவுமே நெருப்புக் குச்சிகளைப் பற்றி அவன் கூறிய கதையைப் போல மகிழ்ச்சி தரக் கூடியனவாக இல்லை.

ஏதாகிலும்

NOGET

“நான் ஏதாகிலும்
செய்ய வேண்டும்!” ஐந்து
சகோதரர்களுள் மூத்தவன்
சொன்னான். “சமூகத்தில் நான்
எவ்வளவு தாழ்ந்தவனாக
இருந்தாலும் பரவாயில்லை.
ஏதாவது பயனுள்ளதாக செய்தால்
அதுபோதும். உண்மையில் அது

ஏதாகிலும்

ஏதாவதொன்று உருப்படியாக இருக்கும். நான் செங்கல் செய்யப் போகிறேன். செங்கற்கள் சமூகத்துக்கு அவசியம் தேவை. நானும் உருப்படியாக ஏதோ செய்தது போலிருக்கும்."

"அந்த ஏதாகிலும் என்பது போதுமானதாக இல்லாமல் இருக்கலாம்" என்றான் இரண்டாவது சகோதரன்.

"நீ செய்ய நினைப்பது ஒன்றுமே செய்யாததற்குச் சமன். செங்கல் செய்வது ஒரு எடுபிடி வேலை. அதை ஒரு எந்திரங்கூடச் செய்து விடும். நான் கொத்தனாராக மாறுவதுதான் உண்மையில் ஏதாவது ஒன்று. அது கௌரவம் கொண்டு வரும். கொத்தனார் என்பது தொழில்சார் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனாக்கும்; ஒரு சொந்த வீட்டுக்கும் கொடிக்கும் அருகதை உடையவனாக்கும்; இதனால் குடிமகன் என்ற அந்தஸ்து கிடைக்கும். எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்தால், எடுபிடிகளை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளுவேன். என் மனைவி முதலாளி மனைவியாகத் திகழ்வாள். இதனையே நான் ஏதாகிலும் ஒன்றாகச் சொல்வேன்."

"அது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை" என்றான் மூன்றாமவன். "தொழில் வினைஞர்களைவிட மேலானவர்கள் எவ்வளவோ பேர் சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள். நீ நாணயமான மனிதனாக இருக்கலாம்; ஆனால் தொழில் வினைஞர்கள் சாதாரண மக்களுடன் வைத்துத்தான் மதிக்கப்படுகிறார்கள். இதிலும் பார்க்கச் சிறந்ததொன்றை நான் அறிவேன். நான் ஒரு கட்டடக்

கலைஞன் ஆவேன். இதன் மூலம் கலை மற்றும் துணிகர வியாபாரம் ஆகிய பிரதேசத்துக்குள் நான் நுழைந்து விடுவேன். அறிவிலே உயர் நிலை அடைந்தோர்களுடன் இணைந்து நான் மதிப்பிடப்படுவேன். பிக்காசியிலிருந்துதான் நான் துவங்க வேண்டும் என்பது நிச்சயம். எனவே, பட்டுக் குல்லாய் அணிந்து பழக்கப்பட்ட நான் ஒரு தச்சனிடம் உதவியாளனாகத் தொப்பி அணிந்து திரிய வேண்டும். எளிய எடுபிடிகளுக்கு பீரும் சாராயமும் வாங்கி வர வேண்டும். அவர்கள் 'நீ' என்று அழைப்பார்கள். அஃது அவமரியாதையானது! ஆனால் இவை அனைத்தும் ஒரு வகையான நடிப்பு என நான் கற்பனை செய்து கொள்வேன். நாளை - அதாவது இந்த காலத்தை நான் கடந்த பின்னர் - நான் என் வழியிலே செல்வேன். ஏனையோர் எனக்கு எதுவுமற்றவர்களாக இருப்பார்கள். நான் கல்லூரிக்குச் செல்வேன். வரைபடங்களிலே பயிற்சி பெறுவேன். பின்னர் நான் கட்டடக் கலைஞன் என அழைக்கப்படுவேன். அது தான் ஏதாவதாக இருத்தல்! நான் 'ஐயா' என்று கூட அழைக்கப்படலாம். நான் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ ஒரு 'பிடி' (பட்டம்) கூட இணைந்து கொள்ளலாம். எனக்கு முன் இருந்தவர்களைப் போல நானும் கட்டடங்கள் கட்டிக்கொண்டே இருப்பேன். அது எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கக்கூடியதாகவே இருக்கும். அதனைத்தான் நான் ஏதாவது செய்தல் என்று அழைப்பேன்!"

"அதனை ஏதாவது ஒன்றாக அழைத்தலைப் பற்றி எனக்கு எவ்வித அக்கறையும் இல்லை" என்றான்

நான்காவது சகோதரன். "மற்றவர்களைப் பின்பற்று பவனாக நான் வாழ விரும்பவில்லை. நான் ஒரு மேதை. மீதமுள்ள உங்கள் அனைவரிலும் பார்க்க நான் பெரியவனாய் நிற்பேன். நான் புதிய போக்குகளைப் படைப்பவனாய் இருப்பேன். சுவாத்திய நிலைகளுக்கும், நாட்டின் கட்டப் பொருள்களுக்கும், மக்களின் தேசிய உணர்வுகளுக்கும், காலத்தின் அபிவிருத்திக்கும் ஏற்ற கட்டத்திற்கான திட்டத்தினை நான் தருவேன். மற்றும் என் சொந்த மேதமைக்காக மேலதிக மாடி ஒன்றையும் கட்டிக்கொள்வேன்."

"சுவாத்தியமும் கட்டப் பொருள்களும் கூடாதனவாக இருந்தால், மகா மோசமான விளைவுகள் அல்லவா ஏற்படும்? ஏனெனில், இவை இரண்டும் இத்துறையில் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன! தேசிய உணர்வு என்பது ஜம்பமாக மாறும் அளவுக்கு விரிவடைந்து விடவும் கூடும். உன் பணியுடன் சேர்ந்து ஒரு நூற்றாண்டின் அபிவிருத்தி, இளைஞர்களின் போக்குப் போல வெறிபிடித்ததாகவும் மாறிவிடக்கூடும். உங்கள்மீது நீங்கள் எவ்வளவுதான் நம்பிக்கை வைத்த போதிலும், நீங்கள் யாருமே ஏதாவதொன்றாக இருக்கப்போவதில்லை என்பதை நான் உணருகின்றேன். நீங்கள் விரும்பியது போலச் செய்யுங்கள். நான் உங்களைப் போல இருக்க மாட்டேன். ஆனால், உங்களுக்கு வெளியே இருந்து கொண்டு, நீங்கள் எதனை உற்பத்தி செய்தாலும், நான் விமர்சனஞ் செய்து கொண்டே இருப்பேன். ஒவ்வொரு வேலையிலும், சரியாக அமையாத ஒன்றும், பிழையாகப்

போகும் ஏதேனும் இணைந்தே இருக்கின்றது. அவற்றைத் தேடி, அந்தப் பிழைகளைச் சொல்வேன். அதுதான் ஏதாவதைச் செய்வதாக இருக்கும்" என்று ஐந்தாம் சகோதரன் சொன்னான்.

அவன் தன்னுடைய சொற்களைக் காப்பாற்றினான். "இவனிடம் நிச்சயமாக ஏதோ ஒன்று இருக்கின்றது. அவனுக்குப் புத்திசாலித்தனமான தலை இருக்கிறது. ஆனால் எதுவுமே செய்வதில்லை" என்று இந்த ஐந்தாவது சகோதரனைப் பற்றி எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

ஆனால், இப்பொழுது நீங்கள் இது ஒரு சின்னக் கதைதான் என்பதைப் பார்ப்பீர்கள். ஆனாலும், உலகம் இருக்கும் வரையிலும் அது முடியப் போவதில்லை. ஆனால் அந்த ஐந்து சகோதரர்களுக்கும் என்னவாயிற்று, ஏன் ஏதாவது ஒன்றாக இல்லாமல், ஒன்றுமில்லாததாக இருக்கின்றது?

கேளுங்கள், இதுதான் மூலக் கதை.

செங்கல் தயாரித்த மூத்த சகோதரன் சீக்கிரம் ஓர் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டான். அதாவது ஒவ்வொரு செங்கல்லும் அது எவ்வளவு சிறியதாயினும் ஒரு சிறிய செப்பு நாணயத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது. இது செப்பு நாணயமாக இருந்த போதிலும், அநேக நாணயங்கள் அடுக்கி வைக்கப்படும் பொழுது, அவற்றைப் பளபளக்கும் டாலராக, மாற்ற ஏலும், அத்தகைய டாலரை ஒருவன் கையிலே வைத்துக் கொண்டு, எந்தக் கதவைத்

தட்டினாலும், அது பேக்கரியாக இருந்தாலென்ன, இறைச்சிக் கடையாக இருந்தாலென்ன, தையற் கடையாக இருந்தாலென்ன, கதவுகள் அகலத் திறக்கப்படும். வரவேற்புக் கிடைக்கும். தேவையானவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். கற்களிலிருந்து என்ன பெறப்படுகின்றது என்பதை நீங்களே பாருங்கள். மூத்த சகோதரனிடமிருந்தவை சில நொருங்கின; அன்றேல் இரண்டாக உடைந்தன. ஆனால் இவற்றுக்கூட ஒரு பயன் இருந்தது.

கடலை மதிலாலே தடுத்து வைத்திருந்த கொத்தளத்திலே, மார்கிரெட் என்னும் ஏழைப் பெண் தனக்கு ஒரு சிறிய வீடு கட்டிக் கொள்ள விரும்பினாள். செப்பமற்ற கற்களை அவளுக்குக் கொடுக்க முன்வந்த மூத்த சகோதரன் நல்ல மனசுடையனாக இருந்ததினால், மிகச் செப்பமான கற்கள் சிலவற்றையும் கொடுத்தான். இருந்தாலும், அவன் செங்கற்கள் தயாரிப்பதற்கு அப்பால், எதையுமே சாதிக்கவில்லை. அந்த ஏழைப் பெண் தனக்கான வீட்டைக் கட்டினாள். அது சிறியதாகவும் அகலம் குறைவானதாகவும் இருந்தது. அதற்கான ஒற்றை ஜன்னல் கோணலாக இருந்தது. கதவு தாழ்வானதாக இருந்தது. கூரை சற்றே நல்ல வேலைப்பாட்டினைக் காட்டியது. என்ன இருந்தாலும் இது ஒரு வசிப்பிடமாக இருந்தது. அந்தச் சின்ன வீட்டிலிருந்து, கடலையும் அது கட்டப்பட்டிருந்த கொத்தளத்தின்மீது கடலைகள் பயனின்றிமோதி உடைவதையும் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. கடல் உப்பு நீரை வீடு முழுவதும் வாரி இறைத்த போதிலுங் கூட,

அதனைக் கட்டுவதற்கான கற்களைக் கொடுத்தவன் இறந்து புதைக்கப்பட்டதின் பின்னரும், இன்றும் அந்த வீடு இருக்கின்றது.

இரண்டாவது சகோதரன் அதற்கான பயிற்சி பெற்றதினால், ஒரு சுவரை எப்படிக் கட்டுவது என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தான். அவன் தன் காலம் முடிந்து பரீட்சையிலே சித்தி பெற்றதும், தன்னுடைய பயணப் பையை அடுக்கி எடுத்துக் கொண்டு பயணகாரனின் பாடலைப் பாடலானான்.

இளைஞனாக இருந்தபோது நான் அலைந்தேன்
ஓர் இடத்திலிருந்து இன்னோர் இடத்துக்கு அலைந்தேன்
வீட்டுக்குத் திருப்பும் வரையிலும்
எல்லா இடங்களிலும் வீடுகள் கட்டுவேன்
இளமை எனக்குத் தைரியம் வழங்கும்
என் உண்மைக் காதல் மறந்து போகாது :
தொழிலாளி வாழ்க்கையே சென்று வா!
இனி நானே மேஸ்திரி!

தனது எண்ணங்களைச் செயற்படுத்தினான். அவன் மேஸ்திரியாக வீடு திரும்பியதும், அந்த நகரத்திலே ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வீடுகளைக் கட்டினான். அவன் ஒரு தெரு முழுவதும் வீடுகள் கட்டி நகரை அலங்கரித்த பின், பிரதியுபகாரமாக அந்த வீடுகளே அவனுக்கான வீட்டினைக் கட்டின. எப்படி வீடுகள் கட்ட முடியும்? அவற்றைக் கேட்டால் அவை பதில் சொல்லா. ஆனால் அதனால் என்ன அர்த்தமாகின்றது என்பதை மக்கள் விளங்கிக் கொள்வார்கள். “நிச்சயமாக இந்தத் தெருதான்

அவனுக்கான அவனுடைய வீட்டினைக் கட்டியது" என்று சொல்வார்கள். அந்த வீடு மிகவும் சிறியதாகவும், தரை களிமண்ணால் மெழுகப்பட்டும் இருந்தது. அவனது மனைவியுடன் நடனம் ஆடி ஆடி அந்த தரை மெருகூட்டப்பட்ட ஓக் மரம் போல் வழுவழுப்பாக ஆகிவிட்டது. சுவரின் ஒவ்வொரு கல்லிலிருந்தும் ஒவ்வொரு பூ பூத்தது. சித்திரங்களைத் தொங்கவிட்டது போல் வீடு ஒளிமயமாக இருந்தது. அழகான வீட்டின் மகிழ்வான ஜோடியாக அவர்கள் வாழ்ந்தனர். வீட்டின் முன் அவனது தொழிற்சங்கக் கொடி பறந்தது. எடுபிடிகள் 'ஹூறா' என வாழ்த்துக் கூறினர். ஆம் அவன் நிச்சயமாக ஏதோவொன்றாக இருந்தான். கடைசியில் அவன் இறந்து போனான். எனினும் அதுவும் கூட ஏதோவொன்றாகத் தான் இருந்தது.

இப்போது மூன்றாவது சகோதரனான கட்டடக் கலைஞனுக்கு வருவோம். அவன் முதலில் ஒரு தச்சனின் உதவியாளாக இருந்தான். ஒரு தொப்பி அணிந்துதான் ஓர் எடுபிடி ஆளாக இருந்தான். பின்னர் கல்லூரி சென்று கட்டடக் கலைஞன் ஆகி மதிப்பிற்குரிய ஐயா என்று அழைக்கும்படியாக உயர்ந்தான். மேஸ்திரியான அவனது சகோதரன் வீடுகள் கட்டி ஒரு தெருவை உருவாக்கினான் என்றால், அந்த தெருவுக்கு இந்தக் கட்டிடக்கலைஞனின் பெயர் வைக்கப்பட்டது. அதிலிருந்த மிக அழகிய வீடு அவனுடைய சொத்தாகியது. அது ஏதோவொன்றுதான்; அவனும் ஏதோ ஒருவன்தான்! அவனுடைய பெயருக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் நீண்ட பட்டங்கள் இருந்தன.

அவனுடைய குழந்தைகள் நேர்த்தியான குழந்தைகள் என அழைக்கப்பட்டனர். அவன் இறந்த போது, அவன் மனைவி 'அந்தஸ்துடைய விதவை'யானாள். அதுவும் ஏதாவது ஒன்றுதான். தெருவின் முனையிலே அவனுடைய பெயர் என்றும் நிலைத்து நின்றது. அவனுடைய பெயர் வீதியின் பெயராக ஒவ்வொருவருடைய வாயிலும் வாழ்ந்தது. அது ஏதாவது ஒன்றுதான்!

இப்போது ஏதாவது சுயமாக நூதனமாக செய்து, அதற்கு மேல் தனக்கு மேலதிக மாடி ஒன்றினைக் கட்டிக் கொள்ள விரும்பிய குடும்பத்தின் மேதையான நான்காவது சகோதரனைப் பார்ப்போம். அந்த மேல் மாடி இடிந்து விழுந்து அதனுடன் அவனும் கீழே விழுந்து தன் கழுத்தையும் முறித்துக் கொண்டான். இருந்தபோதிலும், சின்னக் கொடிகளும், சங்கீதமும், பத்திரிகைகளில் கவிதைகளும், வீதியின் நடை பாதைகளிலே மலர்கள் வீசப்பட்டும் பிரமாண்டமான ஈமச் சடங்கு நடந்தது. மூன்று இரங்கல் உரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஒன்று மற்றதிலும் பார்க்க நீளமாக இருந்தது. தன்னைப்பற்றி மக்கள் எப்பொழுதும் பேசவேண்டும் என்பதை விரும்பிய வனாதலால் அவை அவனை மகிழ்வித்திருக்கும். அவனது சமாதியின் மேல் ஒரு நினைவுச் சின்னமும் கட்டப்பட்டது. அது ஒரே மாடி கொண்டதாக இருந்தாலும், அது ஏதோ வொன்றுதான்.

மற்ற மூன்று சகோதரர்கள் போலவே அவனும் இறந்து போனான். ஆனால் விமர்சகனாக விரும்பியவன் அவர்களுக்கும் பின்னரும் வாழ்ந்தான். அவனுக்கு

எப்போதும் தன் வார்த்தைதான் கடைசி வார்த்தையாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதால், கடைசி வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல் அவனுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்தது. மக்கள் அனைவரும் அவனுக்கு சொந்த புத்தி இருப்பதாக பேசிக் கொண்டனர். கடைசியில் அவனுக்கும் காலம் வந்தது; அவன் இறந்து போனான்.

சொர்க்கத்தின் வாசலுக்கு வந்தான். சொர்க்க வாசல் வழியாக இவ்விரண்டு பேர்தான் செல்ல முடியும். அவனோடு சொர்க்கவாசல் புக வந்த மற்றொரு ஆன்மா அந்தக் கடற்கரைக் கொத்தளத்தில் வீடுகட்டி வாழ்ந்த மூதாட்டி மார்கரெட்.

"நான் வந்த நேரத்தில் இந்த எளிய ஆன்மாவும் வந்தது எதிரிடையானவை என்பதைக் காட்டுவதற்காக இருக்கலாம்" என விமர்சகன் சொன்னான். "என் நல்ல பெண்மணி, நீங்கள் யார் என அறியலாமா? நீங்களும் இங்கே போக விரும்புகிறீர்களா?"

அந்தக் கிழவி முடியுமான அளவு விநயத்துடன் பார்த்தாள். புனிதர் பீட்டரே தன்னுடன் பேசியதாக அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

"நான் தாழ்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஓர் ஏழைக் கிழவி. கடலோரச் சுவரிலே உள்ள வீட்டிலே வசித்த கிழமாகிரேட் நான் தான்" என்றாள். "நல்லது நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்? இங்கு வருவதற்கு நீங்கள் சாதித்தது என்ன?"

"உண்மையில் இந்த உலகில் நான் எதுவும் சாதிக்கவில்லை. இங்குள்ள கதவுகளை எனக்குத் திறக்க

வேண்டும் என்று முறையிடுவதற்கு நான் எதுவும் செய்யவில்லை. இந்தக் கதவினூடக நான் நழுவிச் செல்வதற்கு அனுமதிக்கப்படுதல் உண்மையில் பெரும் காருண்யமாக இருக்கும்.”

இங்கே நின்று எதுவுமே பேசாமல் இருந்தால் ஆயாசம் தருவதாக இருக்கும் என்பதினால், “நீங்கள் உலகத்தை எந்த வகையிலே விட்டு வந்தீர்கள்?” என ஏதாவது பேச வேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டான்.

“ஏன்? நான் எப்படி உலகை விட்டு வந்தேன் என்பதை உண்மையில் நான் அறியேன். கடைசிக் காலத்தில் நோயாளியாகவும் பரிதாபகரமாகவும் வாழ்ந்தேன். படுக்கையிலிருந்து எழுந்து சடுதியாக குளிரிலும் பனியிலும் செல்வதை என்னாலே தாங்க முடியவில்லை. அது மிகக் கடுமையான குளிர்காலம். இப்பொழுது நான் அதிலிருந்து வெளியேறிவிட்டேன். சில நாட்களாகவே மிகவும் அமைதியாக இருந்தாலும், மிகக் குளிராகவும் இருந்தது என்பது, மேன்மைதங்கிய உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரையில் கடல் உறைபனியாலே மூடிக்கிடந்தது. நகரத்து மக்கள் அனைவரும் பனிக்கட்டி மீது நடந்தார்கள். அங்கு நடனமும் பனிச்சறுக்கலும் நடைபெறுமென அவர்கள் சொன்னார்கள் என நினைக்கிறேன். அங்கு இனிமையான இசை இருந்தது; பெரிய விருந்துகூட இடம் பெற்றது. நான் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்திருந்த என் சின்ன அறைக்குள் அந்தச் சத்தங்கள் கேட்டன. மாலை நோக்கிய நேரம். நிலா அழகாக எழுந்திருந்தது. அது முழுக் கலை பெற்றதாக

ஏதாகிலும்

இல்லை. நான் படுக்கையிலிருந்து வானமும் கடலும் சங்கமிக்கும் அந்தத் தூரத்திலுள்ள அகண்ட கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அங்கு விநோதமான வெண்முகில் ஒன்று எழுந்தது. அந்த முகிலைப் பார்த்துக் கொண்டே படுத்திருந்தேன். அதன் மையப் பகுதியில் ஒரு கரும்புள்ளியைக் கண்டேன். அது மேலும் மேலும் பெரியதாக வளர ஆரம்பித்தது. நான் கிழவியாகவும் அனுபவமுள்ளவளாகவும் இருந்ததினால் எனக்கு அதன் பொருள் விளங்கலாயிற்று. இந்த அறிகுறி அடிக்கடி தென்படுவதில்லை. இதனை அறிந்ததும் எனக்கு நடுக்கம் வந்தது. இரு முறை என் வாழ்க்கையில் இதனைப் பார்த்திருக்கிறேன். முழு நகரத்திலிருந்து இங்கு வந்து குடித்தும், ஆடிப் பாடியும் மகிழும் இளைஞரும் முதியவர்களுமான ஏழை ஜனங்கள் நாசப்படுத்தக்கூடிய ஒரு பயங்கரப் புயலும் வசந்த கால வெள்ளப் பெருக்கும் வரப் போகிறது. வரப்போகும் இந்த அழிவினைப் பார்க்கவோ, அறிந்துகொள்ளவோ அன்றேல் என்னைப் போன்று புரிந்து கொள்ளவோ, முடியாத அவர்களை யார் எச்சரிப்பார்கள்? நான் பயங்கரத்துடன் திணுக்குற்றேன். நீண்ட காலமாக இல்லாத ஓர் உத்வேகம் பிறந்தது. படுக்கையிலிருந்து தவழ்ந்து ஜன்னல்வரை வந்தேன். மேற்கொண்டும் தவழமுடியவில்லை. நான் களைத்துப்போனேன். ஆனாலும் ஜன்னலைத் திறந்தேன். வெளியே மக்கள் பனிக்கட்டியில் ஓடிக்கொண்டும் குதித்துக் கொண்டும் இருப்பதைக் கண்டேன். காற்றிலே

அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்த அழகிய கொடிகளைப் பார்த்தேன்.

'கூறா' என்ற சத்தமிடுவதையும், வேலைக்காரரும் பெண்களும் பாடுவதையும் கேட்டேன். அங்கே எல்லா வகையான களியாட்டங்களும் நடந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் கரும்புள்ளியுள்ள வெண்மேகம்! என்னாலே முடிந்த அளவுக்கு நான் கூக்குரலிட்டது ஒருவருக்கும் கேட்கவில்லை. நான் மக்களிடிமிருந்து வெகு தூரத்தில் இருந்தேன். விரைவில் புயல் வெடிக்கும். பனிப் பாளங்கள் நொருங்கும். அதன் மேலுள்ளவர்கள் எந்த உதவியுமின்றி மறைந்து போவார்கள். என்னை அவர்களாலே கேட்க முடியவில்லை. என்னால் அவர்களிடம் செல்ல முடியவில்லை. ஓ, என்னால் அவர்களைக் கரைக்குக் கொண்டுவர முடியுமென்றால்! என் படுக்கைக்குத் தீ மூட்டும் யோசனையை அந்தக் கருணையுள்ள பரமண்டலம் என்னுள் எழுப்பியது. அந்த மக்கள் எல்லாரும் பரிதாபமாக அழிந்து போவதைக் காட்டிலும், என்னுடைய வீடு எரியுண்டு வீழ்ந்தும், அவர்களுக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கத்தை ஏற்றுவதில் நான் வெற்றி பெற்றேன். செந்தீ மேலே மேலே கொழுந்து விட்டெரிந்தது. நான் கதவு வழியே வெளியேற முயன்று, வாயிற்படி தடுக்கி விழுந்து விட்டேன். அதற்குமேல் என்னால் நகரமுடியவில்லை. தீப்பிழம்புகள் என்னை நோக்கி வந்தன; ஜன்னல் வழியாக பறந்தன; கூரைக்கு மேலேயும் தாவின.

பனிப்பாளத்தில் இருந்த மக்கள் தீயைக் கண்டு இந்த ஏழைக் கிழவியைக் காப்பாற்ற ஓடிவந்தனர். ஒருவரும்

மிஞ்சி நிற்கவில்லை. அவர்கள் ஓடிவருவதைக் கேட்க முடிந்தது. அதே சமயம் பீரங்கி வெடிப்பதுபோல் பெரிய சத்தத்தையும் கேட்டேன். வசந்த பிரளய வெள்ளம் பனிப்பாளங்களை உடைத்து எறிந்தது. பனிப் பாளங்கள் ஆயிரம் துண்டுகளாக வெடித்துச் சிதறின. அதற்கிடையில் மக்கள் எல்லாரும் கோட்டைச் சுவரை அடைந்துவிட்டார்கள். நான் அனைவரையும் காப்பாற்றி விட்டேன்! என்னால் குளிரையும் பயத்தையும் தாங்க முடியாமல் சொர்க்க வாயிலுக்கு வந்து விட்டேன் என்றே சம்பாவனை செய்கின்றேன். என்னைப் போன்ற ஏழை ஜீவராசிகளுக்கு அது திறந்திருக்கும் என்று சொல்லக் கேட்டதுண்டு. இப்போது கோட்டை மதிலருகில் இருந்த வீடும் போய் விட்டது. அதற்காக இங்கே அனுமதி கிடைக்கும் எனவும் நான் நினைக்கவில்லை."

பின்னர் சொர்க்கவாசல் திறக்கப்பட்டு, ஒரு தேவதை, மூதாட்டியை உள்ளே விட்டது. அவள் ஒரு வைக்கோல் துரும்பை உதறி விட்டுப் போனாள். பலரைக் காப்பாற்ற அவள் தன் படுக்கைக்கு தீ வைத்த போது அவளோடு ஒட்டிக்கொண்டு வந்த துரும்பு அது. அந்தத் துரும்பு சொக்கத் தங்கமாகி வளர்ந்து வளர்ந்து அழகிய இலைகளும் மலர்களும் கொண்டதாகப் பரவியது.

"இந்த ஏழை மூதாட்டி கொண்டு வந்ததைப் பார்த்தீரா?" என்று அந்தத் தேவதை விமர்சகனைப் பார்த்துச்சொன்னது. "நீ என்ன கொண்டு வந்தாய்? ஒரு சிறிய செங்கல் செய்யும் அளவுக்குக்கூட நீ எதையும் சாதிக்கவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். நீ திரும்பிப்

போய் அதையாவது செய்துவிட முடியுமா! நீ அந்தச் செங்கல்லைச் செய்தாலும், அது ஒன்றும் பெறுமதியுள்ளதாக இருக்கப்போவதில்லை! நல்லெண்ணத்தோடு செய்யப்பட்டால்தான் அது ஏதாவ தொன்றாக இருக்கும். ஆனால் நீ திரும்பிப் போகவும் முடியாது. என்னால் உமக்கொன்றும் செய்யவும் முடியாது" என்றது.

அப்பொழுது, கடற்கரைச் சுவரிலே வாழ்ந்த அந்தக் கிழவியான ஏழை ஆன்மா அவன் சார்பாக ஒரு விண்ணப்பத்தைச் செய்துகொண்டது.

"இவருடைய சகோதரன் தந்த கற்களினாலும், துண்டுகளினாலுந்தான் நான் என்னுடைய வீட்டைக் கட்டினேன். என் போன்ற ஏழைக் கிழவிக்கு அது பெரிய உதவி அல்லவா? அந்தக் கற்களையும் உடைந்த கற்களையும் ஒன்றாக இணைத்து, இவனுக்குச் சாதகமாக ஒரு செங்கல்லாக கணிக்கப்படுதலாகாதா? இது ஒரு கருணையான செயல். அது இவனுக்கு இப்பொழுது தேவை. இதுவே கருணையின் ஊற்றல்லவா?"

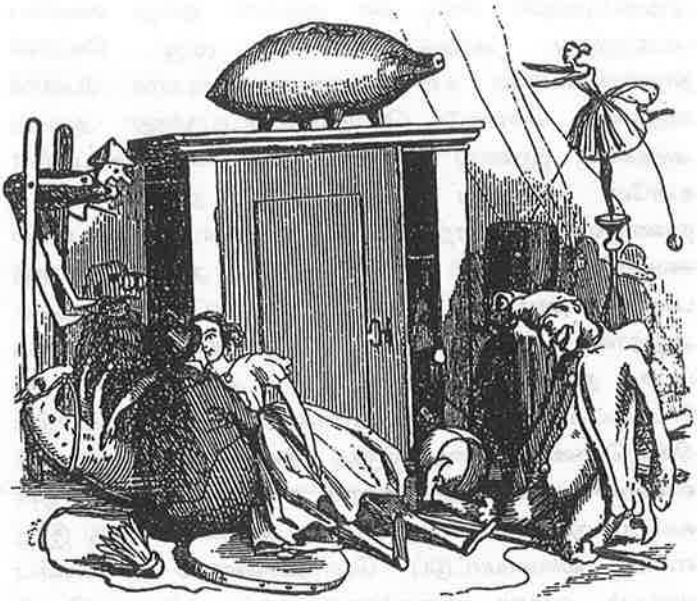
அப்பொழுது தேவதை சொன்னது: "நீ உங்கள் எல்லோரிலும் மிகக் கீழானவன் என்று நீ கருதிய உன் சகோதரன், எவனுடைய நேர்மையான முயற்சி உனக்கு மிக எளியதாகத் தோன்றியதோ, அவனே உனக்கு இந்தப் பரமண்டலத்துப் பரிசினைத் தருகின்றான். நீ திரும்பி அனுப்பப்பட மாட்டாய். ஆனாலும், இந்த வாசலிலே நின்று கடந்த கால வாழ்க்கைக்காக நீ வருத்தப்படுவதற்கு அவனுடைய புண்ணியம் உனக்கு உதவும். நீ உண்மையிலே

ஏதாவது சாதிக்கும் வரை நீ உள்ளே
அனுமதிக்கப்படமாட்டாய்.

“இதிலும் பார்க்க மேன்மையான வார்த்தைகளிலே என்னால் சொல்லியிருக்கமுடியும்” என்று விமர்சகன் நினைத்தான். ஆனால், அந்தக் குற்றங்கண்டுபிடித்தலுக்குக் குரல் கொடுக்கவில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரையில், அதுவேதான் 'ஏதாகிலு'மாக இருந்தது!

பன்றி உண்டியல்

PENGEGRISEN

சூழந்தைகள் காப்பகம் ஒன்றில் நிறைய விளையாட்டுப் பொருள்கள் சிதறிக் கிடந்தன; சற்று உயரத்தில், துணிப் பெட்டிகளுக்கு மேல் ஒரு உண்டியல் கிடந்தது. களி மண்ணால் செய்யப்பட்டு, ஒரு குயவனிடமிருந்து வாங்கப் பட்டது. அது ஒரு சிறிய

பன்றியின் வடிவத்தில் இருந்தது; ஆம், பன்றியின் முதுகுப்புறத்தில் சிறிய நீள் துவாரம் ஒன்று வைக்கப் பட்டிருந்தது. அந்தத் துவாரம் முழு வெள்ளி நாணயங்களையே உள்ளே நுழைக்கும்படியாக பேனாக் கத்தியைக் கொண்டு பெரிதாக்கப்பட்டிருந்தது; ஆமாம், அத்தகைய இரண்டு பெரிய நாணயங்கள் உண்டியலின் உள்ளே நுழைந்து விட்டிருந்தன; நிறையக் காசு நாணயங்களும் ஏற்கனவே இருந்தன. ஆட்டினால் கலகலவென்று ஒலி எழும்பமுடியாத அளவுக்கு அந்த பன்றி உண்டியல் முழுமையாக நிரப்பப்பட்டிருந்தது. அதுதான், ஒரு பன்றி உண்டியல் அடையக்கூடிய உயர்ந்த பட்ச நிறைவான நிலையாகும். அது நிலையறைப் பெட்டியின் மேல் உயரமாகவும் இறுமாப்போடும் நின்றுகொண்டு, அறையிலிருந்த மற்றைய எல்லாவற்றையும் ஏளனமாகப் பார்த்தது. அதற்கு நன்றாகத் தெரியும், தன் வயிற்றுக்குள் என்ன இருக்கிறதோ அதைக் கொண்டு இந்த எல்லா விளையாட்டுப் பொருட்களையும் வாங்கிவிட முடியும் என்று; அதைத்தான் நாம் தன்மானத்தோடு இருப்பது என்று கூறுகிறோம்.

மற்றவையும் அதைப் பன்றி எண்ணிப் பார்த்தன, அதைத் தெளிவாக அப்படியே வெளிப்படுத்தாவிட்டாலும் கூட. அவற்றிற்கும் பேசுவதற்கு நிறைய வேறு விஷயங்களிருந்தன. "லாச்சி" ஒன்று பாதி வெளியே இழுக்கப்பட்டிருந்தது. அதில், ஒரு மகத்தான, சற்று பழைய தானாலும் கவர்ச்சியான பொம்மை கிடந்தது. அதன் கழுத்துத் தைத்துச் சரி செய்யப்பட்டிருந்தது. அது வெளியே எட்டிப் பார்த்துக் கூறியது: 'இப்பொழுது நாம் மனுஷ-

மனுஷிகள் விளையாட்டு விளையாடுவோம். ஏனெனில் அது எப்பொழுதும் சுவாரஸ்யமானது..'

உடனே, பொதுவான ஒரு அமளி - கூச்சல் எழுந்தது, சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த சட்டமிடப்பட்டிருந்த படங்கள்கூட வட்டமாகத் திரும்பி அவற்றுக்கும் தவறான பக்கம் ஒன்று இருப்பதைக் காட்டின; ஆனாலும், அந்த யோசனைக்கு எதிராக மறுப்புத் தெரிவிப்பதற்காக அவை அப்படிச் செய்யவில்லை.

அது ஒரு பின்னிரவு நேரம்; ஜன்னல் சட்டங்களின் வழியாக காய்ந்து கொண்டிருந்த நிலவு மிகவும் மந்தமான வெளிச்சத்தையே தந்தது. விளையாட்டு இப்போது துவங்க வேண்டும். எல்லா விளையாட்டுப் பொருள்களும் குழந்தைகளின் நடைவண்டி, - நிச்சயமாக சற்று கரடுமுரடான விளையாட்டுப் பொருட்களில் அதுவும் ஒன்றுதான் - கூட. அந்த விளையாட்டில் பங்கேற்கும் படியாக அழைக்கப்பட்டன.

"ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மை வாய்ந்த சொந்த மதிப்பு இருக்கிறது" என்று நடை வண்டி கூறியது. "நாம் எல்லாருமே உயர்குடிப் பிறப்பினராக இருக்கமுடியாது. பழமொழி சொல்வது போல, வேலை செய்வதற்கு யாராவது ஆள்கள் இருக்க வேண்டும்.

பன்றி உண்டியல், அது உயர்தரமான இடத்தில் இருந்ததால் மட்டுமே, விளையாடுவதற்கு எழுத்து மூலமான ஓர் அழைப்பைப் பெற்றது. வாய்வழி அழைப்பை அது ஏற்றுக்கொள்ளாது என மற்றயன பயந்தன. உண்மையில்,

அது விளையாட்டில் சேர்ந்து கொள்ளுமா இல்லையா என்பது பற்றி பதில் எதுவும் கூறவேயில்லை. விளையாட்டில் பங்கெடுக்க வேண்டுமானால், அது தன் சொந்த வீட்டிலிருந்தே அந்த விளையாட்டை ரசிக்கும்படி இருக்கவேண்டும்; அதற்கேற்றவாறு அவை விளையாட்டை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், அதன்படியே அவை ஏற்பாடு செய்தன.

பன்றி உண்டியல் நேரடியாக உள்ளே பார்க்கக்கூடிய வகையில், இப்போது அந்த சிறிய பொம்மை அரங்கம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அவை ஒரு நகைச்சுவை நாடகத்தைத் துவங்க விரும்பின, அதன்பிறகு ஒரு தேநீர் விருந்தும், மனநிலை முன்னேற்றத்திற்காக ஒரு கலந்துரையாடலும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று திட்டமிட்டன. ஆனாலும், கடைசியாகக் கூறப்பட்டதிலிருந்தே விளையாட்டு உடனடியாகத் துவங்கியது. சாய்ந்தாடும் குதிரை பயிற்சி பற்றியும், பந்தயம் பற்றியும் பேசிற்று. நடைவண்டி ரயில் வண்டியைப் பற்றியும், நீராவி ஆற்றல் பற்றியும் பேசியது. இவை அதனதன் தொழில் தொடர்பு உடையவையாக இருந்ததினால், இவ்வாறு அவை பேசியது மிகவும் சரியானதே. கடிகாரம் அரசியல் பேசியது - டிக், பாக் - அங்கே இங்கே - நாளின் ஒவ்வொரு மணி நேரத்தையும் அது சரியாக அறிந்திருந்தது. ஆனாலும், அது சரியாக ஓடுவதில்லை என்று குசுகுசுக்கப்பட்டது. அங்கே மூங்கில் பிரம்பு விறைப்போடும் பெருமிதத்தோடும் நின்று கொண்டிருந்தது; தனது பித்தளைப் பூண் பற்றியும் வெள்ளித் தலை பற்றியும் அது இறுமாப்பு கொண்டிருந்தது. மஞ்சம்மீது சித்திரவேலை செய்யப்பட்ட அழகானதும்

அறிவற்றதுமான இரண்டு திண்டுகள் கிடந்தன. இப்போது நாடகம் துவங்கியது.

எல்லாம் அமர்ந்து காத்துக் கொண்டிருந்தன. ஒன்றையொன்று பார்த்துக் கொண்டன. பார்வையாளர்கள் தங்களின் மனநிறைவிற்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் ஏற்றபடி கைதட்ட வேண்டும், அல்லது வெடித்துக் கேலி செய்ய வேண்டும், அல்லது காலைத் தட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், சவாரிச் சவுக்கு தான் வயதானவர்களை எப்போதும் வெடித்து கேலி செய்ததில்லை என்றும், இளவயதினர்களை, அதிலும் மணமாகாதவர்களை மட்டுமே கேலி செய்ய முடியும் என்றும் கூறியது.

“நான் எல்லாவற்றையும் வெடித்து கேலி செய்வேன்.” என்றது பட்டாசு.

நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, இந்த எண்ணங்களே அவற்றிடம் குடிகொண்டிருந்தன. நாடகம் என்னவோ ஒன்றுமில்லாததுதான். ஆனால் அது நன்றாக நடிக்கப்பட்டது. எல்லா பாத்திரங்களுமே தங்களது ஒப்பனை செய்யப்பட்ட பகுதியை மட்டும் பார்வையாளர்கள் பக்கம் திருப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தன. ஒப்பனை செய்யப்பட்ட அந்தப்பகுதியை மட்டுமே பார்வையாளர்கள் பார்க்க வேண்டும்; மற்றப்பகுதி பார்க்கப்படக் கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தன. எல்லாமே வியக்கத் தகுந்த வகையில் மிகவும் நன்றாக நடித்தன; விளக்கையும் தாண்டி சற்று தொலைவாகவே வெளியே வந்து நடித்தன; விளக்குக் கம்பிகள் சற்று நீளமாகவே

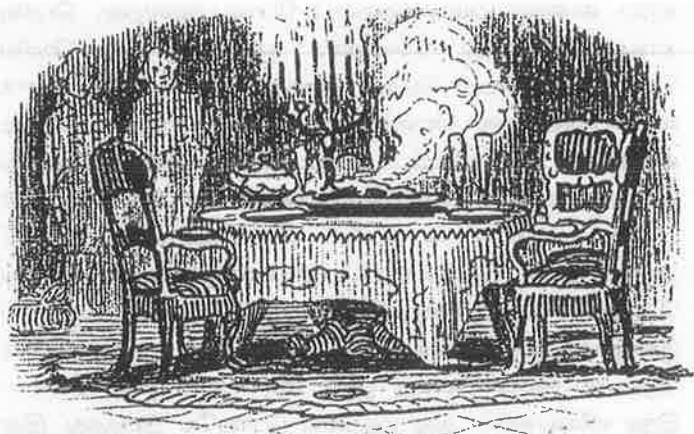
இருந்ததால் அதுவே அவற்றை மேலும் வெளியில் வரச் செய்திருந்தன. கழுத்தில் தைத்து சரி செய்யப்பட்டிருந்த பொம்மை கிளர்ச்சி வயப்பட்டதால் மிகவும் சோர்ந்து போய்விட்டது - அதன் கழுத்தில் தைத்துச் சரிப்படுத்தப் பட்டிருந்த இடம் மீண்டும் வெடித்து கிழிந்து போகும் அளவுக்கு அது கிளர்ச்சி கொண்டு முழுமையாக களைப்படைந்து விட்டது. பன்றி உண்டியல் தன் போக்கில் மிகவும் மகிழ்ந்து போயிருந்தது. பாத்திரதாரியாக நடத்த ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்றும், குடும்ப நிலவறையில் தன்னோடு புதைக்கப்பட வேண்டிய ஒரு நபராக இருக்க வேண்டும் என்றும், தான் உயில் எழுதும்போது அந்த நபரின் பெயரை நினைவு படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், அது தீர்மானித்துக் கொண்டது.

அது உண்மையில் மனமகிழ்ச்சி தருவதாகவும், தேநீர் விருந்து என்னும் எண்ணத்தைக்கூட கைவிட்டு விடும் அளவுக்கு, மனமகிழ் சிந்தனையை முன்னெடுப்பதாகவும் அமைந்தது. அதைத்தான் அவை மனுஷ - மனுஷிகள் விளையாட்டு என்று அழைத்தன. அதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை; அது வெறும் விளையாட்டுத் தானே? ஒவ்வொன்றுமே தன்னைப் பற்றியும், பன்றி உண்டியல் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்பது பற்றியும் சிந்தித்தன. பன்றி உண்டியலோ எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் தொலை நோக்காகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. அதாவது தனது உயிலை எழுதுவது பற்றியும், தன்னுடைய சுவ அடக்கம் பற்றியும் அது நினைத்தது. இந்த இறுதி எப்பொழுது வந்து சேரும்?

எதிர்பார்ப்பதைவிட நிச்சயமாக மிக விரைவிலேயே வந்தது! டமால்! நிலையறைப் பேழையின் மேலிருந்து அது கீழே விழுந்தது - தரையில் விழுந்து சிறுசிறு துண்டுகளாக நொறுங்கிப் போனது; பென்னிக் காசுகள் கோமாளிகளைப் போல தாவித்தாவி குதித்து நடனமாடின; சிறிய காசுகள் பம்பரங்களைப் போல சுழன்றன, பெரிய காசுகள் உருண்டு சென்றன; குறிப்பாக ஒரு பெரிய வெள்ளி நாணயம் வெளி உலகத்திற்கே உருண்டு போக விரும்பியது. அது வெளியில் வந்து உலகத்திற்குள் காலடி வைத்தது; மற்றவையும் அப்படியே வெளியே வருவதில் வெற்றியடைந்தன. பன்றி உண்டியலின் உடைந்த துண்டுகள் வாரிக் குப்பைக் கூடையில் போடப்பட்டன; ஆனால், அடுத்த நாளே புதிய பன்றி உண்டியல் ஒன்று நிலையறைப் பேழையின் மேல் நின்று கொண்டிருந்தது. அதன் வயிற்றில் இன்னும் ஒரு செப்புக்காசு கூட வந்து விழவில்லை; அதனால் கலகலவென்று ஓசை எழுப்பவும் முடியவில்லை. இந்த விஷயத்தில் அது மற்றவை போலவே இருந்தது. இது ஓர் ஆரம்பம்; - இத்துடன் நாம் இதனை முடித்துக் கொள்ளுவோம்.

மகிழ்வான குடும்பம்

DEN LYKKELIGE
FAMILIE

இந்த நாட்டில், மிகப் பெரிய இலையென்றால் நிச்சயமாக அது 'பர்டாக்' இலைதான். ஓர் இலையை உங்களின் இடுப்புக்கு முன்னால் கட்டிக்கொண்டால், அது ஒரு பாதுகாப்புக்கான மேலாடை போலவே இருக்கும்; தலைக்கு மேல் பிடித்துக் கொண்டால்,

ஏறக்குறைய ஒரு குடையைப் போலவே இருக்கும்; அந்த அளவுக்குக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக மிகப் பெரியதாக இருக்கும். ஒரு பர்டாக் தனியாக வளரவே வளராது! எங்கேயாவது ஒரு மரம் இருந்தால் போதும் சுற்றிலும் நிறைய வளர்ந்துவிடும். பார்ப்பதற்கு மிகவும் சிறப்பாக இருக்கும்! இந்தப் பளபளப்பான பகட்டு நத்தைக் கறியால் வந்ததுதான். முன் காலத்தில் வாழ்ந்த முன்னோர்களான பெரிய மனிதர்கள், இந்தப் பெரிய வெள்ளை நத்தைகளின் இறைச்சியைப் பொரித்துத் தின்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்களாம்; அவற்றை உண்ணும் போது, "ம்... ம்... அருமையான ருசி!" என்று சொல்லிக் கொள்வார்களாம். அது மிகவும் ருசியானது என்பது அவர்களின் கருத்தாக இருந்தது. இந்த நத்தைகள் பர்டாக் இலைகளின்மீதுதான் வாழ்ந்து வந்தன; அதனால்தான் பர்டாக் மரத்துக்கான விதைகள் நடப்பட்டு, வளர்க்கப் பட்டன.

இப்போது, அங்கே ஒரு பெரிய பண்ணை இருந்தது. அங்குள்ள மக்கள் யாரும் இப்போது நத்தைகளைச் சாப்பிடுவதில்லை. நத்தைகள் தானாகவே இறந்து போகும். ஆனால் பர்டாக் மரம் அப்படியே இருக்கும். பிறகு இம்மரங்கள் எல்லா இடங்களிலும் எல்லா நிலங்களிலும் வளர்ந்து வளர்ந்து பெருகிக் கொண்டேயிருந்தன; எதுவும் அவற்றைத் தடுக்கவில்லை; அந்த நிலப்பரப்பு முழுவதும் ஒரே பர்டாக் மரங்களின் காடாக மாறிவிட்டது. இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக ஏதோ ஒரு ஆப்பிள் அல்லது பிளம் மரம் நின்று கொண்டிருக்கும்; இதன் காரணமாக, அங்கே ஒரு பழத் தோட்டம் இருந்ததாக யாரும் பா-6

மகிழ்வான குடும்பம்

எண்ணிக்கூட பார்க்க மாட்டார்கள். எல்லாமே பர்டாக் தான். இந்த பர்டாக் மரங்களின் மத்தியில்தான் பழமையான மரபைச் சார்ந்த கடைசி இரண்டு நத்தைகள் வாழ்ந்து வந்தன.

அவற்றுக்கு என்ன வயதென்று அவற்றுக்கே தெரியாது; ஆனால் அங்கே அவற்றைச் சேர்ந்த கணக்கற்ற நத்தைகள் வாழ்ந்து வந்தன என்றும், தாங்கள் ஓர் அந்நியநாட்டுக் குடும்பத்தின் தலைமுறையினரைச் சேர்ந்தவை என்பதும், இந்த முழுக்காடுமே தங்களுக்காகவே நட்டு வளர்க்கப்பட்டதால் அந்தக் காடு தங்களுடையது என்றும், நன்றாக அவற்றால் நினைவுப் படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. அவை தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டு வெளியே எங்கும் போனதேயில்லை; ஆனால் கோமகன் அரண்மனை என்று அழைக்கப்படும் எதோவொன்று இந்த உலகத்தில் இருந்தது என்பது மட்டும் அவற்றுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அங்கு நத்தை வேக வைக்கப்பட்டு, சுருப்பாக மாறியபிறகு, வேக வைக்கப்பட்ட அது வெள்ளித் தட்டில் கிடத்தப்படும்; ஆனால் அதன் பிறகு என்ன நடந்தது என்று அவற்றுக்குத் தெரியாது. மேலும், வேக வைக்கப்படுவது, ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைக்கப்படுவது என்றால் என்னவாக இருக்கும் என்று அவற்றால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை; ஆனால், அது அருமையாக இருக்கும், குறிப்பாக மகத்தானதாக இருக்கும் என்று மட்டும் சொல்லப்பட்டது! அது பற்றி அவை, காட்டு வண்டு, தேரை, மண்புழு ஆகியவற்றிடம் கேட்டபோது அவற்றாலும் எந்தத் தகவலையும் தரமுடியவில்லை; அவற்றின் சொந்த இனத்திலுங்கூட யாரும் எப்போதும் வேகவைக்கப்பட்டு வெள்ளித் தட்டில் வைக்கப்பட்டதில்லை.

அந்த வெள்ளை நத்தைகள் உலகத்திலேயே மிக மிக மேன்மை வாய்ந்தவை, மிகவும் பழமையான சந்ததியினர்; அவற்றுக்கு அது தெரியும்! அந்தக் காடு அவைகளுக்காகவே அங்கே இருந்தது. அந்தக் கோமகனின் அரண்மனையுந்தான். அதனால் அவை மிகவும் ஓய்வான மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தன. அவற்றுக்கென்று சொந்தக் குழந்தை இல்லாததால் அவை, ஒரு சிறு சாதாரண நத்தையைத் தத்தெடுத்துக் கொண்டு தமது சொந்தக் குழந்தையைப் போலவே வளர்த்து வந்தன. அது ஒரு மிகவும் சாதாரண நத்தை என்பதால் அச்சிறு நத்தை வளரவேயில்லை; ஆனாலும் அந்த வயதான நத்தைகள், குறிப்பாக அந்தத் தாய் நத்தை, அது எப்படி வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் எளிதாகப் பார்க்கலாமே என்று சொல்லிக் கொண்டன. அப்பா நத்தையே அந்த வளர்ச்சியைப் பார்க்க முடியாதபோது, சிறிய நத்தையின் மேல் ஓட்டினைத் தொட்டுணரும்படி அம்மா நத்தை கேட்டுக் கொண்டது. அப்படியே அப்பா நத்தை தொட்டுப் பார்த்து, உணர்ந்து, அம்மா நத்தை கூறுவது சரியென்று ஏற்றுக் கொண்டது.

ஒருநாள் மிகவும் பலமாக மழை பெய்தது.

"உற்றுக் கேளு, பர்பாக் இலைங்க மேல எப்பிடி மழை தாளம் போடுது பாரு, ரம்... டம்...டம்!" என்று ஆண் நத்தை கூறியது.

"அதை நான் மழைத் துளியென்று சொல்லுவேன்" தாய் நத்தை கூறியது. "அது நேராக காம்புகள் மேலே வந்து விழுகின்றது. இங்கே நேரடியாக

மகிழ்வான குடும்பம்

ஈரமாகப் போவதை நீங்கள் பார்ப்பீர்கள். நல்ல காலம் நமக்கு ஒரு நல்ல வீடு இருக்கிறது. அந்த சின்னக் குட்டிக்கும் அதுக்கே சொந்தமான வீடு இருக்கிறது. அதுவரைக்கும் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். வேற எந்த உயிருக்கும் இருக்கிறதவிட, எல்லாம் நமக்கு நிறைவாகவே இருக்கிறது. உலகத்திலேயே நாமே மிகவும் மேன்மையானவர்களென்று யாரும் சாதாரணமா பாத்தாலே தெரிந்து கொள்ள முடியும்! பிறப்பிலிருந்தே நமக்கு வீடுகள் இருக்கின்றன. இந்த பர்டாக் காடும் நமக்காகவே வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது; இது எதுவரைக்கும் நீண்டிருக்கு, அதுக்கு அந்தப் பக்கம் என்ன இருக்கிறது என்று தெரிந்துகொள்ள எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது.”

“அங்கு ஒன்றுமேயில்ல” அப்பா நத்தை கூறியது, “இங்க வீட்டுலே இருக்கிறதைவிடச் சிறந்ததாக வேறு எதுவும் இருக்கவே முடியாது; இதற்குமேல் ஆசைபடறதுக்கு எனக்கு எதுவுமேயில்ல.”

“ஆமாம்,” தாய் நத்தை கூறியது, “ என்னை கோமகனின் அரண்மனைக்கு எடுத்துக்கொண்டு போய் வேகவைத்து ஒரு வெள்ளித்தட்டுலே வைக்கிறதை பார்க்க வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். நம் முன்னோர்கள் எல்லாம் அப்படிதான் செய்யப்பட்டார்களாம். நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன், நீங்கள் நிச்சயமாக நம்பலாம், அது மிகவும் பெருமைக்குரிய ஒப்பிட்டுப் பாக்கமுடியாத ஒரு மரியாதை.”

“கோமகனின் அரண்மனை ஒருவேளை விழுந்திருக்கலாம்.” அப்பா நத்தை கூறியது,

“இல்லாவிட்டால் பர்டாக் மரக்காடு அந்த அரண்மனை மேலே வளர்ந்து மறைந்திருக்கலாம். அதனால் அதிலிருந்தவர்கள் யாரும் வெளியே வரமுடியாமற் போயிருக்கலாம். நீ அவசரப்படத் தேவையேயில்லை – ஆனால், நீ எப்பவும் அவசரப் படுகிறாய். சின்னக்குட்டியும் அப்படியேதான் வளருது. இந்த மூன்று நாள்களில் அது அந்த காம்பத் தாண்டி நகரவே இல்லையா? அதையே பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதினால் என் தலையே வலிக்குது!”

“நீங்கள் அதைத் திட்டக் கூடாது,” தாய் நத்தை கூறியது. “அது மெதுவா நல்ல யோசனைசெய்து தவழ்கின்றது. அதைப் பார்த்து நாம் மிகவும் மகிழ வேண்டும்; வயதான நமக்கு அதை விட்டால் வேறு என்ன இருக்கிறது வாழ்வதற்கு? அது சரி, அதுக்கு ஒரு மனைவியை நாம் எங்கேயிருந்து கொண்டுவரலாம் என்று ஏதாவது யோசித்துப் பாத்திருக்கிறீர்களா? காட்டிலே மிகத் தூரத்துக்குப் போனால் நம் இனத்தைச் சேந்த ஏதாவது ஒன்றுரெண்டு இருக்கும் இல்லியா! நீங்க என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“அங்கெல்லாம் கறுப்பு நத்தைகள்தான் இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்,” அந்த ஆண் சிழ நத்தை கூறியது. “கறுப்பு நத்தைகள், அதுவும் வீடுங்கள் எதுவும் இல்லாமல்! ஆனால், அவை கொஞ்சங்கூட நாகரீகம் தெரியாத மிகவும் முரட்டு நத்தைகள். இதற்கே அவை இறுமாப்புப் பிடித்து அலைகின்றன. ஆனால் நாம் எறும்புங்களுக்கு ஏதாவது தரகுக்காக கொடுத்தால், ஏதோ

பெரிய வேலையிருக்கிற மாதிரி அங்கேயும் இங்கேயும் அலைந்துதிரியும் அலை, நம் இளைய நத்தைக்கு ஏற்ற ஒரு மனைவியை நிச்சயமாக அறியத்தரும்."

"இருக்கிறதிலேயே மிக மிக அழகானதாக ஒரு பெண் இருப்பது நிச்சயமாக எனக்கு தெரியும்." எறும்புகளில் ஒன்று கூறியது. "ஆனால், அது ஒரு ராணியாக இருப்பதினால் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது என்றே நினைக்கிறேன்!"

"அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை" கிழ நத்தைகள் இரண்டும் கூறின. "அதுக்கு வீடு ஏதாவது இருக்கிறதா?"

"அதுக்கு ஒரு கோட்டையே இருக்கிறது!" எறும்பு பதில் கூறியது. "எழுநூறு வாசல்கள் கொண்ட மிக அழகான எறும்புக் கோட்டை இருக்கிறது."

"நன்றி" தாய் நத்தை கூறியது. "நம் பையன் எறும்பு புத்துக்குள்ளே எல்லாம் போக மாட்டான்; இதை விட நல்ல இடமாக உனக்குத் தெரியாவிட்டால், தரகுக் கூலியைக் காட்டு வண்டுங்களுக்கு கொடுத்திடலாம். வெயிலிலும் மழையிலும் அவை அதிக தூரம் பறந்து போகும். பர்பாக் காட்டின் உள்ளும் புறமும் நன்றாகத் தெரியும்"

"உங்கள் பையனுக்கு ஒரு மனைவியைக் கண்டு பிடித்துவிட்டோம்," காட்டு வண்டுகள் கூறின. இங்கேயிருந்து ஒரு நூறு மனிதக் கால்டி தொலைவில் ஒரு சின்ன நத்தை ஒரு வீட்டோடு, கூஸ்பொரி புதரிலே

உட்கார்ந்திருக்கிறது. அது பாவம் தனியாயிருக்கு, கல்யாணம் பண்ணிக்கிற வயசுதான். இங்கெயிருந்து ஒரு நூறு மனிதக் காலடி தூரந்தான்.”

“சரி, அது இங்கு வரட்டும்,” வயதான நத்தைகள் கூறின. “இவனுக்கு முழு பர்டாக் காடே இருக்கிறது, அவளுக்கு ஒரு புதர் மட்டும்தானே இருக்கு?”

அதனால், வண்டுகள் அந்த சிறு கன்னி நத்தையை அழைத்து வந்தன. அது அங்கு வந்து சேர்வதற்கு எட்டு நாட்கள் பிடித்தன; ஆனாலும் அது ஒரு அரிய சூழ்நிலை இல்லையா; இதன் மூலமாக அந்த கன்னி நத்தை பொருத்தமான துணைவிதான் என்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாமே!

அதன்பிறகு, அவற்றுக்குத் திருமணம் நடந்தது. ஆறு மின்மினிப் பூச்சிகள், தங்களால் முடிந்தவரை வெளிச்சம் வீசின; இந்த ஒரு விதிவிலக்கோடு திருமணம் மிகவும் அமைதியாக நடைபெற்றது; வயதான நத்தைத் தம்பதியருக்கு விருந்தையும், வீண் செலவுகளையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், தாய் நத்தை ஒரு பெரிய முக்கியமான திருமண உரை நிகழ்த்தியது. தந்தை நத்தையால் பேசவே முடியவில்லை. அது மிகவும் நெகிழ்ந்து போயிருந்தது. பிறகு, இளம் மணமக்களுக்கு முழு பர்டாக் மரக்காட்டையே பரம்பரைச் சொத்தாக வயதான நத்தை தம்பதிகள் அளித்துவிட்டு, வழக்கமாகச் சொல்வதையே மறுபடியும் கூறின. அதாவது - உலகத்திலேயே இதுதான் மிகச் சிறந்த இடம்; இளம் மணமக்கள் மரியாதையோடும் மதிப்போடும் வாழ்ந்து சந்ததிகளைப் பெற்றுப் பல்கிப்

மகிழ்வான குடும்பம்

பெருகி நிறைந்து வாழ்ந்தார்களானால், என்றோ ஒரு நாள் தங்களுடைய குழந்தைகளோடு கோமகனின் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, கறுப்பாக வேகவைத்து ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைக்கப்படுவார்கள் என அந்த சொற்பொழிவு முடிந்தவுடன், வயதான நத்தைகள் இரண்டும் தங்கள் வீடுகளுக்குள் மெல்ல ஊர்ந்தன. உள்ளே சென்று உறங்கிய அவை மறுபடியும் வெளியே வரவில்லை.

இளம் நத்தை ஜோடி இப்போது காட்டில் ஆட்சி செலுத்துகின்றன. கணக்கற்று வம்சாவளியாக சந்ததிகளைப் பெற்றெடுத்தன. ஆனால், அந்த இளம் நத்தைகள் என்றமே வேகவைக்கப்பட்டு வெள்ளித் தட்டில் வைக்கப்படாததால், அந்தக் கோமகனின் அரண்மனை விழுந்திருக்கும், அந்த உலகத்திலிருந்த எல்லா மக்களுமே இறந்து விட்டிருப்பார்கள் என்ற முடிவிற்கு வந்தன. அந்தக் கருத்தோடு யாரும் முரண்படாததால், அவை முடிவெடுத்ததும் சரியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவற்றுக்காக மேளம் வாசிக்க பர்டாக் இலைகளின் மீது மழை பெய்தது; அவற்றுக்காக வெயில் காய்ந்து பர்டாக் காட்டை வண்ண மயமாக்கியது; அவை மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தன. மிக மிக மகிழ்ச்சியாக மொத்தக் குடும்பமே மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அசாதாரண மகிழ்ச்சியோடு இருந்தன.

மகா சோகம்

HJERTESORG

இந்தக் கதை
உண்மையில் இரண்டு பாகங்
களை உள்ளடக்கியது. முதற்
பாகத்தினை விட்டுவிடலாமென்
றாலும், பயனுள்ள சில தகவல்
களை அது தரக்கூடும்.

நாங்கள் நாட்டுப்
புறத்திலே கனவான் ஒருவ
ருடைய வீட்டிலே தங்கியிருந்த
பொழுது, அதன் எஜமானர் சில

நாள்களுக்கு அங்கு தங்கவில்லை. அப்பொழுது அடுத்த நகரத்திலிருந்து, தன் சிறிய நாயுடன், ஒரு சீமாட்டி வந்திருந்தாள். தான் தனது தோல் பதனிடப்படும் வளவின் பங்குகளை விற்பதற்காக வந்திருப்பதாகச் சொன்னாள். இது சம்பந்தமான பத்திரங்களை அவள் தன்னுடன் கொண்டு வந்திருந்தாள். அவற்றை ஓர் உறையிலே போட்டு, "ஜெனறல் வார் கொமிஷ்ரி நைற் அண்டு கோ" என்கிற முகவரியை அதன்மீது எழுதும்படி ஆலோசனை கூறினோம்.

எங்களுக்கு மிக உன்னிப்பாகச் செவி சாய்த்த பின்னர், பேனாவை எடுத்து, தாமதித்து, அறிவுரையை ஆறுதலாக மீண்டும் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். நாங்கள் அவ்வாறே செய்தோம். அவள் எழுதினாள். ஆனால், "ஜெனறல் வார்.." என்று எழுதியதன் நடுவிலே, அவசரமாக அதனை அடித்துவிட்டு, பெருமூச்செறிந்து கொண்டு, "நான் ஒரு பெண் மட்டுமே!" என்றாள். அவள் எழுதிய பொழுது அவளுடைய சிறிய நாய் நிலத்திலே அமர்ந்திருந்து குரைத்தது. அந்த நாய் அவளுடன் செளக்கிய காரணத்திற்காகவும் பொழுதுபோக்கிற்காகவும் வந்திருந்தது. அத்தகைய ஒரு விருந்தாளிக்குக் கட்டாந்தரையைக் கொடுத்திருக்கலாகாது. சப்பையான மூக்கும், மிகவும் கொழுத்த பிட்டமுமே அதன் வெளித் தோற்றத்திலே தனித்துவமானவை.

"அவன் கடிப்பதில்லை" என்று சீமாட்டி சொன்னாள். "அவனுக்குப் பற்களில்லை. அவன் குறும்பான, விசுவாசமுள்ள குடும்ப அங்கத்தினன்

போன்றவன். ஆனால் என் பேரக்குழந்தைகளின் தப்பித்ததினால் அவன் தொந்தரவுக்குள்ளானான். அவர்கள் ஒரு கல்யாண வீட்டினை நடித்த பொழுது அவனை மணமகளின் தோழியாக நடிக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். அவனாலே இதனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை."

அவள் பத்திரங்களைத் தந்த பின்னர், நாயைத் தன் கைகளிலே தூக்கிக் கொண்டு சென்றாள். இதுதான் கதையின் முதற்பாகம். இதனை நாங்கள் விட்டும் இருக்கலாம்.

அந்த நாய் இறந்தது! இதுதான் இரண்டாவது பாகம்.

இதற்கு ஒரு வாரத்தின் பின்னர் நாங்கள் நகரத்துக்கு வந்து ஒரு விடுதியிலே தங்கியிருந்தோம். எங்களுடைய ஜன்னல்கள் தோல் பதனிடப்படும் வளவினைப் பார்ப்பதாக அமைந்திருந்தது. அந்த வளவு மரப் பலகைகளால் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஒரு பகுதியிலேயே பதனிடப்பட்டதும் படாததுமான மிருகத் தோல்கள் கிடந்தன. தோல் பதனிடுவதற்குத் தேவையான உபகரணங்கள் எல்லாம் அந்தப் பகுதியிலே இருந்தன. அது அந்த விதவைக்குச் சொந்தமானது. நாய் காலையில் இறந்தது. அது வளவின் இந்தப் பகுதியிலேயே புதைக்கப்பட்டது. விதவையின் பேரப்பிள்ளைகள் (அதாவது, தோல் பதனிடவோனுடைய விதவை; ஏனெனில், அந்த நாய் என்றுமே விவாகம் செய்ததில்லை) அந்தப் புதைகுழியை மூடினார்கள். அஃது

ஓர் அழகான சமாதி. அதற்குள் படுத்திருப்பது மிகவும்
சௌகரியமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

அந்தச் சமாதி மண்ணால் மூடப்பட்டு, அதன்
விளிம்புகளிலே பூத்தொட்டிகள் சில வைக்கப்பட்டிருந்தன.
அதன் உச்சியில் கழுத்து மேல் நோக்கியவாறு இருக்கும்
வகையில் அரை பியர் புட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இஃது
எந்த உருவகத்திற்கும் அமைவானதாக இருக்கவில்லை.

அந்தச் சமாதியைச் சுற்றிலும் பிள்ளைகள் நடனம்
ஆடினார்கள். அவர்களுள் மூத்தவனான ஏழு
வயதுடையவன் விவகாரப் பிரியனாய்த் தோன்றினான்.
அந்த நாயின் சமாதியிலே, அந்த ஒழுங்கையிலே வாழ்ந்த
யாவருக்கும் ஒரு பொருட்காட்சி நடத்துவது என்றும்,
அனுமதிக் கட்டணமாக ஒவ்வொரு காற்சட்டைப்
பொத்தான் பெறப்படும் என்றும், அவ்வாறு சேரும்
பொத்தான்கள் ஒவ்வொரு சிறுவனுக்கும் கிடைக்கக்
கூடியதாகவும், ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு சிறுமிக்கும்
கொடுக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் எனவும் பிரேரித்தான்.
அந்தப் பிரேரிப்பு எல்லாராலும் ஆரவாரமாக ஏற்றுக்
கொள்ளப்பட்டது.

அந்த ஒழுங்கையில் வாழ்ந்த எல்லாச் சிறாரும் -
பின்னாலிருந்த குச்சொழுங்கையில் வாழ்ந்தவர்கள் கூட -
ஒவ்வொரு பொத்தான் அளித்து அந்த இடத்திலே
கூடினார்கள். அன்று மதியம் அநேகமானவர்கள் ஓர்
இணைப்புடன் மட்டுமே காணப்பட்டார்கள். இருப்பினும்,
நாயின் சமாதியைப் பார்ப்பது, இவை அணைத்துக்கும்
மேலான காட்சியாக அமைந்தது.

ஆனால், அந்தத் தோல் பதனிடும் வளவுக்கு முன்னால், அதன் வாசலுக்கு அண்மையில், கந்தல் ஆடையில் ஒரு சின்னச் சிறுமி நின்று கொண்டிருந்தாள். சுருள் முடியுடனும், பார்ப்பதற்கு இன்பந்தரவல்ல தெளிந்த நீலநிறக் கண்களுடனும் அவள் மிக அழகாகத் தோன்றினாள். அந்தக் குழந்தை ஒரு வார்த்தை பேசவும் இல்லை; அழவுமில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் வளவின் கதவு திறக்கப்பட்ட பொழுதும், நீண்ட, மிக நீண்ட பார்வையை அந்த வளவுக்குள் செலுத்தினாள். தன்னிடம் ஒரு பொத்தான் இருக்கவில்லை என்பதை அவள் சரியாகவே அறிந்திருந்தாள். எனவே, மற்றவர்கள் எல்லோரும் சமாதியைப் பார்த்து வெளியேறிய பின்னரும், அவள் துக்கத்துடன் வெளியிலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். பின்னர், கீழே அமர்ந்து, தன்னுடைய சிறிய தவிட்டு நிறக் கைகளைக் கண்களுக்கு முன்னால் வைத்துக் கொண்டு, கண்ணீர் சொரியலானாள். நாயின் சமாதியை அந்தச் சிறுமி மட்டுமே பார்வையிடவில்லை. வளர்ந்த எந்த மனிதனும் அனுபவிக்கக் கூடியதிலும் பார்க்க, அஃது அவளுக்கு மகா துன்பமாக இருந்தது.

நாங்கள் இதனை மேலேயிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். மேலேயிருந்து பார்க்கும்பொழுது, எத்தனையோ சொந்தத் துன்பங்களும், பிறர் துன்பங்களும் எங்களைச் சிரிக்க வைக்கின்றன! இதுதான் கதை. இந்தக் கதையை விளங்கிக் கொள்ளாதவர்கள், தோல்பதனிடும் அந்த வளவின் ஒரு பங்கினை அந்த விதவையிடம் சென்று வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

PIGEN, SOM
TRADTE PÅ
BRØDET

தன் காலணிகளை
அழுக்காகாமல் காப்பதற்காக
ரொட்டி மீது நடந்த சிறுமியின்
கதையும், அந்த சிறுமிக்கு நேர்ந்த
துர்க்கதியும் எல்லோருக்கும்
தெரிந்ததுதான். அது எழுதப்
பட்டு அச்சிலும் வந்துள்ளது.

அந்தச் சிறுமியின்
பெயர் இஞ்ஜெ! அவள் ஓர்
ஏழைப் பெண் தான். ஆனாலும்

அவள் மிகவும் கர்வமும் வரம்பு மீறிய, தகாத பிடிவாதமும் கொண்டவள்; மற்றவர்கள் சொல்வதைப் போல அவளிடம் இளமையிலிருந்தே மோசமான குணங்கள் குடி கொண்டிருந்தன. அவள் மிகவும் சிறுகுழந்தையாக இருந்தபோதே பறக்கும் பூச்சிகளைப் பிடிப்பதும், அவற்றின் இறக்கைகளைப் பிய்த்தெறிந்து விட்டு அவற்றை ஊர்வனவாக மாற்றிப் பார்ப்பதும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. வளர்ந்த பிறகு, தும்பி, வெட்டுக் கிளிகள், போன்றவற்றைப் பிடித்து ஊசிகளால் பிளப்பாள். பிறகு அவற்றின் கால்களை நோக்கி ஒரு பச்சையிலையையோ அல்லது ஒரு சிறு துண்டுக் காசிதத்தையோ நுழைப்பாள்; பாவம் அந்த பூச்சிகள் அவற்றைப் பற்றிக் கொள்ளும். பிறகு கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு ஊசியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அவை சுற்றிச் சுழன்று கொண்டே இருக்கும்.

“வெட்டுக்கிளி படிக்குது,” என்று கூறி இஞ்ஜெ மகிழ்வாள். “பாருங்கள், எப்பிடி அது ஒற்றைகளைச் சுற்றிச் சுற்றி திருப்பது!”

காலம் செல்லச் செல்ல நல்லபடியாக வளர்வதற்கு மாறாக மிகவும் மோசமாகவே வளர்ந்து கொண்டு போனாள். ஆனால் அவள் அழகாக இருந்தாள். அதுவே அவளுக்கு கெடுதலாக அமைந்தது; அப்படி நடந்திருக்காவிட்டால், அவள் உண்மையில் இருந்ததைவிட மிக அதிகமாகவும் கடுமையாகவும் குற்றஞ் சாட்டப் பட்டிருப்பாள்.

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

“உன் தலைக் கனத்தை உடைக்கிறதுக்கு அதைவிடக் கனமான ஒன்று தேவைப்படும்.” அவளது சொந்தத் தாயே அடிக்கடி கூறுவாள். “சின்னக் குழந்தையாயிருக்கும் பொழுது வழக்கமாக என் பாதுகாப்பு மேலாடையைப் போட்டு மிதிப்பாய்! ஆனால், ஒரு நாளைக்கு நீ, என் இதயத்தையே போட்டு மிதிக்கப் போகிறாய் என்று நான் பயப்படுகிறேன்.”

உண்மையில் அவள் அதைத்தான் செய்தாள்.

செல்வந்தர்களின் வீடு ஒன்றில் ஊழியம் செய்வதற்காக அவள் நகரம் ஒன்றுக்கு அனுப்பப்பட்டாள். அவர்கள் அவளைத் தங்களின் சொந்தக் குழந்தையைப் போலவே கவனித்துக் கொண்டார்கள்; தங்களது தரமான, மதிப்பான ஆடைகளைப் போலவே அவளுக்கும் கொடுத்தார்கள். அவள் பார்ப்பதற்கு நன்றாகத் தோற்ற மளித்தாள்; அவளது வரம்பு மீறிய செயல்களும் அதிகரித்தன.

அங்கு வந்து ஓர் ஆண்டு கழிந்த பின், அவள் எஜமானி அவளிடம், “ இஞ்ஜெ... நீ ஒருமுறை உன் பெற்றோரைப் போய்ப் பார்த்து வா” என்று கூறினார்.

இஞ்ஜெ, பெற்றோரைப் போய் பார்த்து விட்டுவரத் தயாரானாள்; ஆனால் அது அவர்களைப் பார்ப்பதற்காக மட்டும் அல்ல; தனது பிறந்த ஊரில் போய் தான் எப்படியிருக்கிறேன் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகத்தான். தான் எப்படி பெருமிதமாக மாறியிருக்கிறோம் என்று அங்குள்ள மக்கள் பார்க்க வேண்டாமா? ஆனால்,

அவள் கிராமத்தின் நுழைவாயிலுக்கு வந்தபோது, அங்கு இளம் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாக நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்; அவளுடைய சொந்தத் தாயே அவர்களிடையில் காணப்பட்டாள்; ஓய்வாக ஒரு கல்லின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்; காட்டிலிருந்து அவள் பொறுக்கிக் கொண்டு வந்திருந்த சுள்ளி விறகுக் கட்டு ஒன்று அவள் எதிரில் இருந்தது. இதைப் பார்த்ததும் இஞ்ஜெ திரும்பிப் போகத் தயாரானாள். அதனை அவள் மிகவும் அவமானமாகக் கருதினாள். இவ்வளவு அருமையாக ஆடையணிந்திருக்கும் தனக்கு, காட்டிலிருந்து விறகுச் சுள்ளிகள் பொறுக்கிக் கொண்டுவரும் கந்தலாடை அணிந்திருக்கும் ஒரு பெண்மணிதான் அம்மாவாக இருக்க வேண்டுமா? தன் தாயார் இவ்வளவு வறுமையி லிருக்கிறாளே என்று இரக்கப்பட்டு அவள் திரும்பிச் செல்லவில்லை; மாறாக அதைக் கண்டு அவளுக்கு அவமானமும் கோபமுந்தான் ஏற்பட்டன.

மற்றொரு அரையாண்டு கழிந்ததும் அவளுடைய எஜமானி மீண்டும் கூறினாள், "நீ உன் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் ஆகணும். போய் உன் பெற்றோர்களப் பார்த்துவிட்டு வா, இஞ்ஜெ நான் உனக்கு ஒரு பரிசாகச் சிறந்த கோதுமையில் ரொட்டி செய்து தருகிறேன்; அதை அவர்களுக்கு நீ கொடுக்கலாம்; உன்னை மறுபடியும் பார்க்கிறது அவர்களுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கும்."

இஞ்ஜெ தனது மிகச் சிறந்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டாள்; தன் புதிய காலணிகளையும் மாட்டிக் கொண்டாள்; தனது குட்டைப் பாவாடைச்

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

சட்டையைத் தன்னைச் சுற்றி இழுத்து விட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டாள். வெளியே போகும்போது தனது பாதங்கள் சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் இருக்கும்படி மிகக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டாள்; அதில் ஒன்றும் தவறு இல்லைத் தான். ஆனால், சதுப்பு நிலத்தின் குறுக்காகப் போக வேண்டிய ஒற்றையடிப் பாதையின் அருகில் வந்தவுடன், அங்கு மண்ணும் சேறும் நிறைந்திருந்ததால், தன் பாதங்களில் மண்ணும் ஈரமும் படாமல் தாண்டிப் போவதற்காக, தான் கொண்டுவந்திருந்த ரொட்டியை தரையில் எறிந்து அதன் மீது கால் வைத்து மிதித்துத் தாண்டிப் போக முயன்றாள். ஆனால், ஒரு காலை ரொட்டி முழுவதின்மீது வைத்து நின்று கொண்டு, மற்றொரு காலை எடுத்து வைக்கத் தூக்கிய போது, ரொட்டி முழுவதும் அவளோடு சேர்ந்து, மேலும் மேலும் ஆழத்திற்கு மூழ்கத் துவங்கியது.... இப்படியாக அவள் அந்த சேற்றுக்குள் முழுவதுமாக மூழ்கி மறைந்து போனாள்; அங்கே சேற்றுக் குட்டை ஒன்று மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது. அதிலிருந்து நீர்க் குமிழிகள் மேலே வந்தன. அவள் இருந்த இடத்தில் இப்போது நீர்க்குமிழிகள் மட்டுமே இருந்தன.

இதுதான் அவளது கதை!

ஆனால், இஞ்ஜெ எங்கேதான் போனாள்? சதுப்புநிலத்தில் அவள் மூழ்கியவள், எப்போதும் சாராயம் காய்ச்சிக் கொண்டிருக்கும் சதுப்புநில பெண்மணி வாழும் இடம்வரை மூழ்கிச் சென்றாள். இந்தச் சதுப்புநிலப் பெண்மணி சூனியக்கார கன்னிகளின் ஒன்றுவிட்ட உறவினள்; அவர்களைப் பற்றித்தான் போதுமான

அளவுக்கு எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அவர்களைப் பற்றிப் பாட்டுக்கள் பாடப்படுகின்றன; அவர்களின் உருவங்கள் படங்களாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இந்த சதுப்புநிலப் பெண்மணியைப் பொறுத்தவரையில் தெரிந்ததெல்லாம், கோடை காலங்களில் புல்வெளிகள் நீராவியைக் கக்குவது, இவள் சாராயம் காய்ச்சி வடிப்பதால் என்பதுதான். இந்த சதுப்புநிலப் பெண்மணியின் சாராயம் காய்ச்சும் இடத்தினைத்தான் இஞ்ஜே முழ்கிச் சென்ற டைந்தாள்; அந்த இடத்தில் யாராலும் நீண்ட நாள்களுக்கு பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. சதுப்புநிலப் பெண்மணியின் சாராய ஆலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், ஒரு மண்ணாற் செய்த பெட்டிகூட ஓர் அரண்மனைதான். ஒருவருடைய உணர்வுகளையெல்லாம் இல்லாமலாக்கும் அளவுக்கு அங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு பீப்பாயும் ஒவ்வொரு நாற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது; பீப்பாய்கள் ஒன்றுக் கொன்று நெருக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தன; அவற்றிற்கிடையில் ஒரு சிறிய சந்து இருந்தால்கூட, அதையே ஒரு பாதையாக்கிக் கொண்டு ஒருவர் தப்பிவிடலாம். ஆனால் அந்தப் பாதையில், சதுப்பு நீர்த் தேரைகளும் கொழுத்த பாம்புகளும் எப்போதும் ஓய்வெடுக்க அங்குதான் அமர்ந்திருக்கும். இந்தக் கூட்டாளிகளுக்கு இடையில்தான் இஞ்ஜே வந்து விழுந்தாள்; ஊர்ந்து செல்கின்ற உயிர்களின் எல்லா பயங்கரமான மொத்தக் கூட்டமும் அந்த இடத்தைப் பணிக்கட்டி போல குளிரச் செய்தது. அவளது கை கால்களெல்லாம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவள் விறைத்து மரக்கட்டை போலானாள்; அவள் தொடர்ந்து

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

அந்த ரொட்டிப் பகுதியோடு ஒட்டிக் கொண்டேயிருந்தாள்; அந்த ரொட்டியோ அவளை, ஒரு பிசின் குமிழ் உலர்ந்த புல்லின் துண்டை இழுத்துக்கொண்டு போவதைப் போல கீழே இழுத்துச் சென்றது.

அந்தச் சதுப்புநிலப் பெண்மணி வீட்டிலிருந்தாள்; சாராயச் சாலைக்கு அன்று பார்வையாளர்கள் வந்திருந்தார்கள். இந்தப் பார்வையாளர்கள் வயதான பூச்சாண்டியும் அவனுடைய பாட்டியுந்தான். அவர்கள் அதைப் பார்வையிட வந்திருந்தனர். பூச்சாண்டியின் பாட்டி நச்சுத்தன்மையும் வன்மமும் கொண்ட வயதான கிழவி. அவள் சற்று நேரங்கூட ஓய்ந்திருக்கமாட்டாள்; எந்த வேலையும் தன் கையில் வைத்துக் கொள்ளாமல் அவள் ஓர் இடத்தைப் பார்வையிட வெளியில் கிளம்பவே மாட்டாள். அதன்படியேதான், அன்றும் அவள் தன் வேலையின் பொருட்டே அங்கே வந்திருந்தாள். ஆண்களின் காலணிகளுக்குள்ளிருந்து ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்கும் படியாக கடிக்கும் தோல்களை அவற்றுள் வைத்து வைத்தாள். அது அவர்களை எங்கும் தங்கவிடாமல் அலைந்து கொண்டேயிருக்கும்படி செய்யும். அவள் பொய்களின் வலைகளைப் பின்னுவாள்; நிலத்தில் வந்து விழுந்துகிடக்கும் விரைந்து பேசப்பட்ட சொற்களை ஒன்றாகத் திரட்டிக் கட்டுவாள்; இவையெல்லாம் மனித குலத்தின் அழிவிற்கும் தீங்கிற்குமாகவே செய்யப்பட்டவை. ஆமாம், நிச்சயமாக, இந்த வயதான பாட்டிக் கிழவிக்கு எப்படி வைப்பது, எப்படி பின்னுவது, எப்படி சேர்த்துக் கட்டுவது என்பன தெரியும்.

இஞ்ஜெ, பார்வையில் பட்டதும், அவள் தனது இரட்டைக் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டு அந்தப் பெண்ணை மற்றொருமுறை பார்த்தாள்.

“இந்தச் சிறுமிக்கு நிறையத் திறமை யிருக்கிறது!” அவள் உற்றுப் பார்த்தாள். “என் இந்த பயணத்தின் நினைவுப் பரிசாக இந்தச் சிறுமியைத் தருமாறு வேண்டுகிறேன். என்னுடைய பேரனின் முக்கிய அறைக்கு முன்னால் இருக்கும் நீண்ட வரவேற்பறையில் முதன்மையான சிலையாக நிற்பதற்கு இவள் மிகவும் பொருத்தமாக இருப்பாள்.”

இஞ்ஜெ கிழவியிடம் கொடுக்கப்பட்டாள். இப்படித்தான் இஞ்ஜெ பூச்சாண்டியின் ஆட்சிப் பரப்பிற்குள் வந்தாள். அங்கே யாரும் எப்போதும் நேர்வழியாகப் போவதில்லை. போகவேண்டுமென்று நினைக்கும் போது, சுற்றி வளைத்துச் செல்லும் பாதைகளின் வழியாகத்தான் அவர்கள் போக முடியும்.

அது ஒரு முடிவேயில்லாத வரவேற்பறையின் நீண்ட இடைவெளி. முன்னால் பார்க்கும் பார்வையாளர் மயக்கமடைந்து விடுவர்; அவரே வந்த வழியைத் திரும்பிப் பார்த்தால் இரட்டிப்பு மயக்கமடைவர். எங்கு பார்த்தாலும் பெருங் கூட்டம் காணப்படும். கருணையின் கதவு அவர்களுக்காகத் திறக்கும் வரை காத்திருந்து ஏறக்குறைய எல்லோரும் மிகவும் தளர்ந்து போயிருந்தார்கள், - இன்னும் அவர்கள் நீண்ட காலம் காத்திருக்க வேண்டும். மிகப் பெரிய கொழுத்த அசைந்தாடி நடக்கின்ற சிலந்திகள் அவர்களின் கால்களைச் சுற்றி ஆயிரம் ஆண்டுகளின்

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

வலைகளைப் பின்னியிருந்தன. இந்த வலைகள் கம்பி போல் அறுக்கும், வெண்கல சங்கிலிகளைப் போல அவர்களை இறுக்கிக் கட்டும்; மேலும் ஒரு முடிவில்லாத நிம்மதியின்மை, கவலை - ஒரு கொடுமையான நிம்மதியின்மை - ஒவ்வொரு இதயத்திலும் அலைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தது. கருமி, அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான்; அவனது வலுவான பெட்டியின் சாவியை அவன் மறந்துவிட்டிருந்தான். ஆனாலும் அவனுக்குத் தெரியும் அந்தச் சாவி பூட்டிலேயே சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் என்று. அங்கே ஒன்றாகக் குவிந்துக் கிடக்கும் பல்வேறு வகையான குரூரமான சித்திர வதைகளைப் பற்றி விவரிக்க நீண்டநேரம் ஆகும். ஒரு சிலையாக அங்கே நிற்கவேண்டி இருந்தபோது இஞ்ஜெ பயங்கரமான வலியை உணர்ந்தாள். ஏனெனில் இன்னமும் அவள் ரொட்டியுடன் கட்டுண்டிருந்தாள்.

அவள் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். "நான் என் பாதங்களை சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்டதற்குக் கிடைத்த பலன் இது; ஐயோ அங்கே பாருங்களேன், எப்படி எல்லோரும் என்னை உற்றுப் பார்க்கிறார்கள் என்று!"

ஆமாம்; நிச்சயமாக, எல்லோருடைய கண்களும் அவள்மீதே பதிந்திருந்தன. அவர்களின் கண்களிலிருந்து அவர்களின் தீய எண்ணங்கள் பளிச்சிட்டன. உதடுகளை அசைத்து, அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டனர். எந்தவித ஒலியும் வெளியே வரவேயில்லை. அவர்கள் பார்ப்பதற்கு மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தார்கள்.

“என்னைப் பார்ப்பது அவர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி தரக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்!” இஞ்ஜெ எண்ணிக் கொண்டாள். “உண்மைதான். எனக்கு அழகான முகம் உள்ளது, சிறப்பான ஆடைகள் அணிந்திருக்கிறேன்.” கழுத்து மிகவும் விறைப்பாக இருந்து. அவள் தன் தலையை அசைக்க முடியாததால், தன் கண்களை அசைத்தாள்; ஆனால், சதுப்புநிலப் பெண்மணியின் சாராயம் காய்ச்சும் வீட்டில் எப்படி தனது ஆடைகள் அழுக்காக்கப்பட்டிருந்தன என்பது பற்றி அவள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அவளது ஆடைகளெங்கும் சேறு படிந்திருந்தது; ஒரு பாம்பு அவளது தலைமுடியில் ஒட்டிக் கொண்டு அவளது பின்புறம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது; அவளது குட்டைப் பாவாடைச் சட்டையின் ஒவ்வொரு மடிப்பிலிருந்தும் ஒரு பெரிய தேரை எட்டிப் பார்த்து ஈளை நோயால் அவதிப்படும் சொறிநாய் போல கொரகொரத்துக் கொண்டிருந்தது. அது மிகவும் மன உலைச்சலைத் தருவதாக இருந்தது. “ஆனால், இங்கே இருக்கின்ற மற்ற எல்லோருமே மிகவும் மோசமாக இருக்கிறார்கள்,” அவள் தனக்குத்தானே கணித்துக் கொண்டாள். அந்த எண்ணத்தினால் சற்று மன நிம்மதியும் அடைந்தாள்.

இவை எல்லாவற்றையும் விட, பயங்கரமான பசி அவளை வாட்டியது. ஆனால், சற்றுக் குனிந்து அவள் நின்று கொண்டிருக்கிற ரொட்டியிலிருந்து ஒரு துண்டை பிய்த்தெடுத்துக் கொள்ள அவளால் முடியாதா என்ன? முடியாது. அவளது முதுகு மிக விறைப்பாக இருந்தது. அவளது கைகளும் முழங்கைகளும் உணர்ச்சியற்றுப் போயிருந்தன. அவளது உடல் முழுவதும் ஒரு கல்

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

தூணைப் போலிருந்தது; அவளது தலையில் இருந்த அவளது கண்களை மட்டும் சுழற்றமுடிந்தது; முழுவட்டமாகவே சுழற்ற முடிந்தது. அதன் காரணமாக அவளால் பின்பக்கமாகவும் பார்க்கமுடிந்தது; அது மிகவும் அருவருப்பான காட்சி. அதன் பிறகு ஈக்கள் பறந்து வந்து அவளது கண்களின் மீது முன்னும் பின்னுமாக நகர்ந்தன. அவள் இமைகளை மூடித் திறந்தாள்; ஆனாலும் அந்த ஈக்களாலே பறக்க முடியாமற் போனதால் அவளது கண்களை விட்டு நகரவில்லை. அவற்றின் இறக்கைகள் பிய்த்து எறியப்பட்டன; அதன் காரணமாக அவை ஊர்ந்து செல்லும் பூச்சிகளாக மாற்றப்பட்டிருந்தன. அவளது வயிறு முழுமையாக வெறுமையாக இருப்பதுபோல் அவள் உணர்ந்தாள். அவள் படும் இந்தப் பசித் தொல்லையோடு முன்குறிப்பிட்ட பயங்கரமான மனவேதனையும் சேர்ந்து கொண்டது.

“இது இன்னும் நீடித்தால்,” அவளே சொல்லிக் கொண்டாள், “இதை என்னாலே தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.”

ஆனால், அவள் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருந்தது. அது மேலும் மேலும் நீடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

பிறகு ஒரு தூடான கண்ணீர்த் துளி அவள் தலைமீது விழுந்து முகம் கழுத்து ஆகியவற்றின் மேலாக உருண்டு அவள் நின்று கொண்டிருந்த அந்த ரொட்டி வரை சென்றது; சற்று நேரம் கழித்து, மற்றொரு கண்ணீர்த்துளி உருண்டு வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நிறைய கண்ணீர்த்

துளிகள். இஞ்ஜெவுக்காக யார் அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள்? இந்த உலகத்தில் அவளுக்கென்று ஒரு தாய் இருக்கவேண்டுமல்லவா? தன்னுடைய குழந்தைக்காக ஒரு தாய் அழுது சிந்துகின்ற சோகத்தின் கண்ணீர்த் துளிகள் எப்போதுமே அந்தக் குழந்தையைச் சென்றடைகிறது; ஆனால் அவை மன ஆறுதலைத் தரமுடியாமல் மன வேதனையை அதிகப்படுத்தின. தாங்கிக் கொள்ள ஏலாத இந்தப் பசியை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. இருந்தும், அவள் மிதித்துக் கொண்டிருந்த ரொட்டியை அவளால் குனிந்து தொடவும் முடியவில்லை! தன்னைத் தானே தின்று கொண்டிருப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள்; எல்லா ஒலிகளையும் தனக்குள் ஈர்த்துக் கொள்ளும் பொள்ளலான மெல்லிய நாணலைப் போல் தான் ஆகிவிட்டதாக உணர்ந்தாள்! அவளைப் பற்றி உலகத்தில் பேசப்பட்ட எல்லாவற்றையும் தான் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள்; ஆனால் அவள் காதில் விழுந்தன அனைத்தும் கடுமையானவையாகவும் கெட்டனவாகவுமே இருந்தன. உண்மையில் அவள் தாய் அவளுக்காகத் துக்கப்பட்டு மிகவும் அழுதாள். ஆனாலும், எல்லாவற்றிற்காகவும் அவள் மகளிடம் கூறினாள், "வீழ்ச்சிக்கு முன்பு ஆணவப் பேய் பிடித்தாட்டும்; அதுதான் நம்முடைய அழிவு இஞ்ஜெ. உண்மையிலேயே நீ உன் தாயைத் துன்பப்படுத்தி விட்டாய்."

அவள் செய்த பாவத்தை அவள் தாயும் பூமியின் மேல் உள்ள அனைவருமே அறிவார்கள்; ரொட்டியை மிதித்து அதன்மீது அவள் ஏறி நின்றாள் என்றும், பிறகு சதுப்புநிலத்தில் மூழ்கி மறைந்து போனாள் என்றும்

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

எல்லோருமே அறிவார்கள்; சதுப்பு நிலத்திற்கு பக்கத்திலிருந்த குன்றிலிருந்து மாடு மேய்ப்பவர்கள்தான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களே!

“உன் தாயை நீ மிகவும் துன்பப்பட வைத்தாய் இஞ்ஜெ,” தாய் கூறினாள், “ஆமாம்; ஆமாம் அதுதான் காரணமென்று நான் நினைக்கிறேன்.”

“ஐயோ, நான் பிறக்காமலே இருந்திருக்கலாம்; அது மிகவும் நன்றாக இருந்திருக்கும். என் தாய் இப்போது அழுவதால் என்ன பயன்?” என்று இஞ்ஜெ எண்ணினாள். அவளை வேலையில் அமர்த்திக் கொண்டு, அன்பான பெற்றோர்களைப் போல அவளை கவனித்துக் கொண்ட எஜமானரும் எசமானியும், எப்படி அவள் பாவம் செய்த குழந்தையென்றும், கடவுளின் பரிசான ரொட்டிக்கு மரியாதை தராமல் அதனைத் தன் காலடியில் போட்டு மிதித்துத் துவைத்தவள் என்றும், அவளுக்கு கருணையின் கதவு மிகவும் தாமதமாகத்தான் திறக்கும் என்றும் இப்போது பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று அவள் கேள்விப்பட்டாள்.

“அவர்கள் என்னைத் தண்டித்திருக்க வேண்டும்,” இஞ்ஜெ நினைத்துக் கொண்டாள். “என் தலைக்குள்ளிருந்த கர்வத்தையும் ஆணவமான எண்ணங்களையும் அவர்கள் விரட்டியிருக்க வேண்டும்.”

அவளைப் பற்றி எப்படி ஒரு முழுமையான பாட்டு கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அவள் கேள்விப்பட்டாள். தன் காலணிகளைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதற்காக எப்படி ஒரு கர்வம் கொண்ட பெண்

உணவுக்கான ரொட்டியைக் காலடியில் போட்டு அதன் மீது ஏறி நின்றாள் என்றும், அந்தப் பாட்டு எப்படி, எங்கெங்கு பாடப்படுகிறது என்றும் கேள்விப் பட்டாள்.

“அதற்காக நான் இத்தனைத் துன்பங்களையும் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்,” என இஞ்ஜெ நினைத்தாள். “அப்படியானால் மற்றவர்களும் அவர்களின் பாவங்களுக்காகத் தண்டிக்கப்படத்தானே வேண்டும்? ஆமாம், அப்போது ஏராளமானவர்கள் தண்டிக்கப் படுவார்கள். ஐயோ, எப்படியெல்லாம் நான் கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறேன்!” பிறகு, அவளது இதயம், அவளது வெளிவடிவத்தை விட கடினமாகியது.

“இஞ்ஜெ, இவர்களின் மத்தியில் யாரும் நல்லவர்களாக மாறக்கூட முடியாது,” அவள் கூறினாள். “நான் நல்லவளாக விரும்பவில்லை, பாருங்கள், எப்படி எல்லோரும் என்னையே உற்றுப் பார்க்கிறார்கள்!” எல்லா மனிதர்களுக்கும் எதிராக அவளது இதயத்தில் கோபமும் தீய வன்ம உணர்வுமே நிரம்பியிருந்தன. “அந்தப் பக்கமிருந்து, கடைசியாக இப்போது அவர்களுக்கு பேசுவதற்கு ஏதோ விஷயம் கிடைத்திருக்கிறது, ஆ... எப்படியெல்லாம் நான் கொடுமையாகச் சித்திரவதைப் படுத்தப்படுகிறேன்!”

அதன் பிறகு எப்படியெல்லாம் அவளின் கதை சிறு குழந்தைகளுக்குச் சொல்லப்படுகிறது என்றும் கேள்விப்பட்டாள். அச்சிறு குழந்தைகள் அவளை கடவுளில்லாத இஞ்ஜெ என்று அழைத்தனர்; அது மட்டுமல்ல, அவள் மிகவும் கெட்டவளென்றும்

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

அசிங்கமானவளென்றும், அவள் மிகவும் நன்றாக தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றுங்கூட கூறினார்கள்.

இவ்வாறு குழந்தைகளின் வாய்கள்கூட அவளைப் பற்றிக் கெட்ட சொற்களையே பேசின.

ஆனால், ஒருநாள், துயரமும் பசியும் அவளது மெலிந்த பொள்ளலான உருவத்தை மென்று தின்று கொண்டிருக்கும் போது, அவள் பெயர் உச்சரிக்கப் படுவதை அவள் கேட்டாள்; அவளது கதை ஓர் அப்பாவிக்குழந்தைக்கு, ஒரு சிறுமிக்கு, சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தற்பெருமை கொண்ட ஆணவம் பிடித்த இஞ்ஜெவின் கதையைக் கேட்டு, அச்சிறுமி கண்ணீர்விட்டுக் கதறியதும் அவளுக்குத் தெரியவந்தது.

“ஆனாலும், இஞ்ஜெ அங்கு மறுபடியும் திரும்பி வரமாட்டாளா?” என அச்சிறுமி கேட்டாள்.

“அவள் மறுபடி எப்பொழுதும் வரமாட்டாள்,” என்றே பதிலளிக்கப்பட்டது.

“ஒருவேளை, அவள் தான் செய்ததுக்கெல்லாம் வருத்தப்பட்டால், மன்னிப்புக்கு மன்றாடினால், மறுபடியும் இப்படி செய்யமாட்டேன்னு சொன்னாலும் கூடவா?”

“ஒருவேளை அப்படி நடந்தால் அவள் வரலாம்; ஆனால், அவள் அப்படியெல்லாம் மன்னிப்புக் கேட்டு மன்றாடமாட்டாள்” என்பதுதான் பதிலாக அமைந்தது.

“அவள் அப்படிக் கேட்டால், நான் மிகவும் மகிழ்வேன்,” என அச்சிறுமி கூறினாள். அவள் மிகவும்

ஆற்ற முடியாத துயரத்தோடு இருந்தாள். அவள் மட்டும் மேலே வந்தால், என் பொம்மையையும், என் எல்லா விளையாட்டுப் பொருள்களையும் கொடுத்து விடுவேன். இது மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. பாவம், இஞ்ஜெ!

இந்த சொற்கள் இஞ்ஜெயின் உள்மனதை ஊடுருவிச் சென்றது; அவளிடம் நல்ல மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதாகத் தெரிந்தது. அவளது தவறுகள் எதையும் சுட்டிக் காட்டாமல், அவளைப் பற்றிப் “பாவம் இஞ்ஜெ” என்று ஒருவர் பேசுவது இதுதான் முதன் முறை! அப்பாவிமான ஒரு சிறுமி அவள்மீது கருணை கொண்டு அவளுக்காக அழுது கொண்டிருக்கிறாள். அது அவளை விநோதமாக உணரச் செய்தது. அதற்காக அவளே மிகவும் மகிழ்ச்சியாக அழுதுமிருப்பாள். ஆனால், அவளால் அழுமுடியவில்லை. அதுவே மிகவும் வேதனையைத் தருவதாக இருந்தது.

அவளுக்கு மேலே ஆண்டுகள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அவள் இருந்த இடத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. அவளைப் பற்றி பேசுவதுங்கூட மெல்ல மெல்ல அருகிற்று. இப்போது அவளால் எதையுமே கேட்க முடிவதில்லை. இறுதியில் ஒருநாள் ஒரு துயரப் பெருமூச்சு அவள் காதை வந்தடைந்தது. “இஞ்ஜெ, இஞ்ஜெ எப்படியெல்லாம் என்னைத் துயரப்பட வைத்து விட்டாய்! அது எப்படி இருக்குமென்று நான் கூறினேனே!” அது, இறந்து கொண்டிருக்கும் அவளது தாயின் கடைசித் துயரப் பெருமூச்சு!

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

எப்போதாவது, அவளுடைய கடந்தகால எசமானர்களாலே தன் பெயர் உச்சரிக்கப்படுவதை அவள் கேட்பாள், எசமானி பேசும் போது அவை இனிமையான சொற்களாகவே இருந்தன; “மறுபடியும் உன்னை நான் பார்ப்பேனா, இஞ்ஜெ? என்ன நடக்கும் என்று யாருக்கும் தெரியாது.”

ஆனால், இஞ்ஜெவுக்குத் தெரியும், தனது நல்ல மனமுடைய எசமானி தானிருக்கும் இடத்திற்கு ஒரு போதும் வரமாட்டார்கள் என்று.

மீண்டும் காலம் உருண்டோடியது - நீண்ட கசப்பான காலம். பிறகு தனது பெயர் மீண்டும் ஒருமுறை பேசப்படுவதை இஞ்ஜெ கேட்டாள்; தனக்கு மேலே இரண்டு ஒளி மிகுந்த நட்சத்திரங்கள் மின்னிக் கொண்டிருப்பதை அவள் பார்த்தாள். அவை, பூமியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த இரண்டு மென்மையான கண்கள். துயரத்தை அடக்கமுடியாமல், ஆறுதல் படுத்தப்பட முடியாமல், “பாவம் இஞ்ஜெ” என்று ஒரு சிறு பெண் தேம்பி அழுது பல வருடங்கள் கழிந்து போயிருந்தன. அந்தக் குழந்தை இப்போது மிகவும் வயதான பெண்மணியாக மாறியிருந்தாள்; இப்போது அவள் தன் இருப்பிடமாகக் கொள்ள வானுலகுக்கு அழைக்கப்படவிருந்த நேரம்; அவள் இவ்வுலகில் உயிருடனிருந்த இருப்பின் கடைசி மணித் துளிகள்; வாழ்க்கை முழுவதும் நடந்த நிகழ்வுகளைக் கடைசிமுறையாக நம் கண்ணெதிரில் காணும் நேரம். தான் சிறுமியாக இருந்தபோது இஞ்ஜெயின் கதையைக் கேட்டுத்

தான் எப்படி உள்ளம் உருகி அழுதோம் என்று அந்த வயதான பெண்மணி நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள்.

வயதான அந்தப் பெண்மணியின் கண்கள் மூடின. மறைந்திருக்கும் பொருள்களின்மீது பார்வையைச் செலுத்துவதற்கு அவளது ஆன்மா திறந்து கொண்டது. அவள் தனது இறுதியான நினைவுகளில் மிகவும் தெளிவாகக் காட்சி தந்தது இஞ்ஜெ — தோற்றமளித்த அந்த பாவப்பட்ட பெண் — எவ்வளவு ஆழமாகப் புதைந்து போயிருக்கிறாள் என்பதை பார்த்தாள்; அக்காட்சியைக் கண்டதும் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள்; வானுலகில் அவள் ஒரு சிறு குழந்தையைப் போல நின்று கொண்டு பாவப்பட்ட இஞ்ஜெயுக்காகக் கதறி அழுதாள். அவளுடைய கண்ணீரும் பிரார்த்தனைகளும், வேதனைக்குள்ளான சிறை பிடிக்கப்பட்ட ஆன்மாவைச் சுற்றியிருந்த, இருண்ட வெற்றிடத்தில் எதிரொலியாய் முழங்கின; அவளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த சக்திகளிடமிருந்து அன்பை எதிர்பார்த்து, கிடைக்காத நம்பிக்கையற்ற நிலையில், அவளுக்காக ஒரு தேவதையே அழுதுகொண்டிருந்தது. அவளுக்கு எதற்காக இப்படியொரு அருள் பாலிப்பு? வேதனையில் உழன்ற அந்த ஆன்மா, பூமியின்மீது தான் செய்த எல்லா செயல்களையும் தன் நினைவுகளில் ஒன்று திரட்டிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது; அவள், இஞ்ஜெ, இதற்குமுன் அழுதேயிராத வகையில் உடல் குலுங்கக் கதறியழுது கண்ணீர் சிந்தினாள். அவள் தன்னைப் பற்றியே அளவு கடந்த வருத்தத்தில் முழுகினாள். கருணையின் கதவுகள் இனி என்றுமே அவளுக்காகத் திறக்கப்பட மாட்டாது என்பது போல்

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

தோன்றியது; அவள் இப்படிப்பட்ட ஆழ்ந்த கழிவிரக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தபோது அதை அவள் நம்பி ஏற்றுக் கொண்டாள். அவளுக்குள் மிக ஆழத்தை நோக்கி ஒரு ஒளிக்கதிர் மிகவும் ஒளிமயமாக கீழ்நோக்கிப் பாய்ந்தது; அது சிறுவர்கள் உருவமைத்த பனிமனிதனையே உருக்கிவிடும் தூரியக் கதிர்களைவிட மிகவும் ஆற்றலோடு பாய்ந்தது; பனித் துகள்களைக் கரைப்பதை விட மிக விரைவாகக் கரைத்தது. அது மெல்ல மெல்ல ஒரு குழந்தையின் வெதுவெதுப்பான உதடுகளின் மீது விழும் நீர்த் துளியாக மாறியது; இஞ்ஞெயின் கல்வடிவம் பனிப்புசையாக மாற்றம் கொண்டது; ஒரு சிறு பறவை மனிதர்களின் உலகிற்குள் மேல்நோக்கி மின்னலின் வேகத்தோடு பாய்ந்து பறந்து சென்றது. ஆனாலும், அந்தப் பறவை தன்னைச் சுற்றியிருந்தவைகளைக் கண்டு வெட்கமும், அச்சத்தோடு கூடிய தயக்கமும் கொண்டது. அது தன்னைப் பற்றியே வெட்கமடைந்தது; உயிருள்ள எதையும் சந்திக்க வெட்கமடைந்தது; நொருங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு பழைய சுவரிலிருந்த இருண்ட பொந்து ஒன்றுக்குள் தன்னையே மறைத்துக் கொள்ள வேகமாக இடந்தேடியது. அங்கே அது மறைந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, உடல் முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டு, அதற்குக் குரல் இல்லாததால் எந்த ஒலியையும் எழுப்ப முடியாமல் தவித்தது. தன்னைச் சுற்றியுள்ள அழகையெல்லாம் சரியாகப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் அது அங்கேயே நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்திருந்தது. எல்லாம் அழகாக இருந்தன. காற்று மென்மையாகவும் தூய்மையாகவும் இருந்தது. நிலவு தன் மென்மையான ஒளிக் கதிர்களை பூமியின் மேல் தவழ விட்டிருந்தது. மரங்களும்

செடி கொடிகளும் நறுமணத்தைத் தெளித்துக் கொண்டிருந்தன. அது அமர்ந்திருந்த இடம் மிகவும் இதமாக இருந்தது; அதனுடைய இறகுகளின் குப்பாயம் சுத்தமானதாகவும் உண்மையானதாகவும் இருந்தது. எல்லாப் படைப்புக்களுமே நல்லது செய்வது பற்றியும் அன்பைப் பற்றியும் எப்படிப் பேசுவதாகத் தெரிகின்றன? தன் நெஞ்சுக்குள் கனன்று கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களைப் பாட அந்தப் பறவை விரும்பியது; ஆனாலும், அதனால் இயலவில்லை. இளவேனில் பருவத்தில் குயிலும் வானம்பாடியும் பாடுவதைப் போல அந்தப் பறவையாலும் மகிழ்ச்சியாகப் பாடமுடியுமா! ஆனால், இறைவா, புழுவின் மௌனமான புகழ்ச்சிப் பாடல்களை அது கேட்கிறது. அது கேட்க முடிந்த தோத்திரப் பாடல்களின் இசைவரிகள், இப்போது அந்தப் பறவையின் நெஞ்சுக்குள் அதிர்ந்தன; தாவீதின் பாசரங்கள், வார்த்தைகளாகவும் பாடல்களாகவும் தாங்களே வெளிப்படுவதற்கு முன்பாகவே கேட்கப்பட்டதைப் போல!

அந்தப் பறவைக்குள்ளாகவே இந்த ஓலியற்ற, குரலற்ற பாடல்கள் வாரக் கணக்கில் சுழன்று கொண்டிருந்தன. இறுதியில் புனித நத்தார் வேளை நெருங்கி வந்தது. அங்கு அருகில் வசித்து வந்த ஒரு விவசாயி அந்தப் பழைய சுவருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கம்பத்தை நட்டு வைத்தான்; அதன் உச்சியில் சில தானியக் கதிர்களையும் கட்டி வைத்தான். வானுலகப் பறவைகள் வந்து உண்ண அவை நல்ல உணவாக அமையும்; மகிழ்ச்சியான ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அந்த வேளையில் அவை உண்டு மகிழ்ந்திருக்கும்.

ரொட்டியின் மீது நடந்த சிறுமி

நத்தார் (கிறிஸ்மஸ்) அன்று காலை தூரியன் உதித்துத் தானியக் கதிர்களின்மீது தன் ஒளியைப் பரப்பினான். சலசலக்கும் ஏராளமான பறவைகள் வந்து அவற்றைச் சூழ்ந்தன. அப்போது சுவரிலிருந்த பொந்துக்கு வெளியே, மற்றொரு பறவையின் குரல் ஆற்றொழுக்காய் மிதந்து வந்தது; பறவையும் தன் மறைவிடத்திலிருந்து பாய்ந்து பறந்து வந்தது; இது என்ன பறவையென்பது வானுலகில் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

அப்போது கடுமையான குளிர்காலம். குளங்களெல்லாம் பனிக்கட்டியால் மூடப்பட்டிருந்தன; நிலத்து விலங்குகளும் வானத்துப் பறவைகளும் உணவைச் சிக்கனமாக செலவழித்தன. நமது சிறு பறவையோ நெடுஞ் சாலையின் மீது பாய்ந்து பறந்து சென்றது; பனி சறுக்கு வண்டித் தடங்களில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக சில தானிய மணிகளைக் கண்டெடுத்தது; சில நிறுத்தங்களில் சில உணவுத் துணுக்குகளும் கிடைத்தன.

கிடைத்தவற்றில் சிறிதளவையே அது சாப்பிட்டது. பிறகு தன்னைச் சுற்றியிருந்த பசித்த குருவிகளையெல்லாம், இருந்தவற்றை அவற்றுக்குப் பகிர்ந்து சாப்பிடுவதற்காக அது அழைத்தது. பிறகு அது நகரங்களை நோக்கிப் பறந்தது. அங்கு எல்லாவற்றையும் சுற்றிப் பார்த்தது. எங்கெல்லாம் ஒரு ஈரமுள்ள கர்ணை உள்ளம் பறவைகளுக்காக ஜன்னலின் படிகளில் ரொட்டித் துணுக்குகளைத் தூவுகின்றதோ அங்கே அது தனக்கென்று ஒரு சிறு துணுக்கை சாப்பிட்டுவிட்டு எஞ்சியவை எல்லாவற்றையும் மற்றப் பறவைகளுக்கே கொடுத்துவிடும்.

அந்தக் குளிர்காலப் பருவத்தில் அந்தப் பறவை நிறைய ரொட்டித் துணுக்குகளைச் சேகரித்து அவற்றையெல்லாம் மற்றப் பறவைகளுக்குக் கொடுத்து விட்டது. அப்படிக் கொடுக்கப்பட்ட ரொட்டித் துண்டுகளின் - துணுக்குகளின் மொத்த அளவும், எடையும் இன்னொரு தன் காலணியை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதற்காக சேற்றுத் தரையில் போட்டு காலால் மிதித்து நடந்த ரொட்டியின் மொத்த அளவுக்கும் எடைக்கும் சமமாக இருந்தது; கடைசி ரொட்டித் துணுக்கு கிடைத்து, அது மற்றப் பறவைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவுடன், பறவையின் சாம்பல் நிற இறகுகள் வெண்மையாக மாறி, மிக நீளமாக விரிந்தன.

"அங்கே கடற் பறவை ஒன்று நீருக்கு மேலாக நீண்ட தூரம் பறக்கிறது." என்று அந்த வெள்ளைப் பறவையைப் பார்த்ததும் குழந்தைகள் கூறிக் கொண்டன. இப்போது அது கடலுக்குள் பாய்ந்து மூழ்கி நீந்தியது. அது வெண்மையாக பளபளத்தது; சிலபேர் என்னவோ அது தூரியனுக்குள் நேராகப் பறந்து சென்றது என்று உறுதியாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், அது எங்கே சென்றது என்பதை யாராலும் சரியாகக் கூறமுடியவில்லை.

1922-23

பழைய தெரு விளக்கு
 விளக்கின் கதையை நீங்கள்
 எப்போதாவது கேட்டிருக்
 கிறீர்களா? அதுவொன்றும்
 மிகவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்
 படியானது இல்லை. ஆனால்
 ஒரு முறை கேட்டு வைக்கலாம்.
 அது ஒரு மிகவும் நேர்மையான
 பழைய விளக்கு. பல
 ஆண்டுகளாக அது தன்

பழைய தெரு விளக்கு

DEN GAMLE
 GADELYGTE

பழைய தெரு
 விளக்கின் கதையை நீங்கள்
 எப்போதாவது கேட்டிருக்
 கிறீர்களா? அதுவொன்றும்
 மிகவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்
 படியானது இல்லை. ஆனால்
 ஒரு முறை கேட்டு வைக்கலாம்.
 அது ஒரு மிகவும் நேர்மையான
 பழைய விளக்கு. பல
 ஆண்டுகளாக அது தன்

பணியைச் செய்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் அது தற்போது ஓய்வுபெறும் நிலையில் உள்ளது. அது கடைசி முறையாக அதன் கம்பத்தில் தொங்கி, தெருவுக்கு வெளிச்சம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. கடைசி முறையாக நடனமாடும் நடன அரங்கின் வயதான நாட்டியக்காரியைப் போல் அது தன்னை உணர்ந்தது. நாளைவே எல்லோராலும் மறக்கப்பட்டு தன் மாடியறையில் உட்கார்ந்திருக்கும் நடனக்காரியைப் போலவே உணர்ந்தது. நாளையைப் பற்றி அந்த விளக்கு மிகவும் பயந்து போயிருந்தது. ஏனெனில் நாளைக்கு அது ஊராட்சி அலுவலகத்திற்குச் சென்று தன்னைச் சோதனைக்கு உட்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று அதற்கு தெரியும். ஊராட்சித் தலைவராலும் ஊராட்சிக் குழுவினராலும், மேலும் அது ஊழியம் புரிவதற்கு தகுதி உள்ளதா இல்லையாவென்று சோதிக்கப்படவும் உள்ளது.

அதன்பிறகுதான், ஏதோ ஒரு புறநகரின் குடியிருப்பாளர்களுக்காக எதிர்காலத்தில் தனது ஒளியை தரப்போகின்றதா அல்லது நாட்டுப்புறத்திலுள்ள ஏதோ ஒரு தொழிற்சாலையில் முடக்கப்படப் போகிறதா என்று முடிவு செய்யப்பட வேண்டும்; ஒருவேளை அது உருக்கப்படுவதற்காக உடனடியாகவே ஓர் இரும்பு வார்ப்பட சாலைக்கு போக வேண்டியும் வரலாம். இறுதியாகக் கூறிய வகையில் அதைக் கொண்டு எது வேண்டுமானாலும் செய்யப்படலாம்; ஆனால் இங்கு கேள்வி என்னவென்றால் அது தனது புதிய நிலையில், தான் ஒருகாலத்தில் ஒரு தெருவிளக்காக இருந்ததோம் என்பதை நினைவு படுத்திக்

பழைய தெரு விளக்கு

கொள்ள முடியுமா என்னும் எண்ணமே அதை மிகவும் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தது. என்ன நேர்ந்தாலும் சரி ஒன்று மட்டும் உறுதி. அதாவது காவலாளி மற்றும் அவன் மனைவியிடமிருந்து அது பிரிக்கப்படும்; அது தன்னை அந்தக் குடும்பத்தில் ஓர் உறுப்பினராகவே அதுவரை எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அந்த விளக்கு முதன் முறையாக கம்பத்தில் தொங்கவிடப்பட்ட போது, காவலாளி மிகவும் இளமையும் வலிமையும் கொண்டவனாக இருந்தான்; அவனும் அதே நாள் மாலைதான் தன்னுடைய அலுவலகத்தில் முதன் முறையாக வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தான். ஆமாம், நிச்சயமாக மிக நீண்டகாலத்திற்கு முன்பு அது தெருவிளக்காக முதன் முறையாக அமர்ந்த போது அவனொரு காவலாளியாகப் பதவி ஏற்றான். அந்த நாள்களில் அவன் மனைவி சிறிது கர்வத்தோடு நடந்துகொள்வாள். மாலை நேரத்தில் மட்டுமே அவள் அதைக் கடந்து போகும்போது, போனாற் போகிறதென்று விளக்கை ஒரு பார்வை பார்த்து வைப்பாள். பகல் நேரத்தில் பார்க்கவே மாட்டாள். ஆனால், இப்போது, இந்தக் கடைசி காலத்தில், காவலாளி அவன் மனைவி மற்றும் தெருவிளக்கு மூவருக்குமே வயதாகிவிட்ட பிறகு, அந்த மனைவி தெரு விளக்கைத் துடைத்து எண்ணெய் ஊற்றி அதை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்ளத் துவங்கினாள். அந்த வயதான இருவருமே மிகவும் நேர்மையானவர்கள்; விளக்கிற்காக ஒதுக்கப்பட்ட எண்ணெயிலிருந்த ஒரு சிறு துளியைக்கூட அதற்குத் தராமல் அவர்கள் என்றுமே ஏமாற்றியதில்லை.

அன்றுதான், அந்த விளக்கு தெருவில் எரியும் கடைசி இரவு. நாளை அது ஊராட்சி அலுவலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்; இந்த இரண்டுமே வாட்டும் எண்ணங்களாக இருந்தன! அதனால் அது பிரகாசமாய் எரியாமலிருந்ததில் வியப்பேதுமில்லை. ஆனாலும் வேறு பல எண்ணங்கள் அதன் மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. எத்தனை நிகழ்ச்சிகளில் அது பங்கெடுத்துக் கொண்டு ஒளி பாய்ச்சியுள்ளது – எதையெல்லாம் அது பார்த்திருந்தது. ஒரு வேளை, ஊராட்சித் தலைவரும் ஊராட்சிக்குழு முழுவதும் பார்த்ததையெல்லாம் அதுவும் பார்த்திருக்கும்! ஆனால் அந்த எண்ணங்களை அது என்றுமே வெளிப்படுத்தியதில்லை; அது ஒரு நல்ல நேர்மையான பழைய விளக்கு; அது யாரையும், குறிப்பாக அதிகாரத்தி லிருந்தவர்களை புண்படுத்த விரும்பியதேயில்லை. பல செய்திகள் அதன் மனதில் வந்து போயின. சில வேளைகளில் அதன் ஒளி திடீரென்று பளிச்சிட்டு மறையும். அத்தகைய சில நொடிகளில் அது தன்னைப்பற்றியும் நினைத்துக் கொள்ளப்படலாம் என்கிற உணர்வு தோன்றும்.

“அப்போது – நிச்சயமாக வெகு நீண்டகாலத்திற்கு முன்பு – ஒரு நேர்த்தியான வடிவமைந்த இளைஞன் இருந்தான். அவன் ஓரங்களிலே பொன்முலாம் பூசப்பட்ட இளஞ்சிவப்பான தாளில் எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு பெண்ணின் கையால் மிகவும் அழகாக எழுதப்பட்ட கடிதம் போலிருக்கும். அதை அவன் இருமுறை படித்தான். பிறகு அதை முத்தமிட்டான், பிறகு தலைநிமிர்ந்து என்னைப்

பழைய தெரு விளக்கு

பார்த்தான். அவன் கண்கள் வெளிப்படையாகக் கூறின, "நான்தான் மனிதர்களிலேயே மிகவும் மகிழ்வானவன்!" என்று. அவனுடைய உண்மையான காதலிலிருந்து, அந்த முதல் கடிதத்தில் என்ன எழுதப்பட்டிருந்ததென்று நானும் அவனும் மட்டுமே அறிவோம். ஆமாம், மற்றொரு ஜோடிக் கண்களையும் நான் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன். நமது எண்ணங்கள் எப்படி பறந்து செல்கின்றன என்பது மிகவும் வியப்புக்குரியது. தெருவில் ஒரு சவ ஊர்வலம்; அலங்கரிக்கப்பட்ட சவ வண்டிக்குள்ளிருந்த, மலர்களாலும் மலர் வளையங்களாலும் அழகுபடுத்தப்பட்டிருந்த சவப் பெட்டியில் ஒரு அழகான இளம் பெண்ணின் உடல் கிடத்தப்பட்டிருந்தது; உன் வந்த எண்ணற்ற தீப்பந்தங்கள் எனது வெளிச்சத்தையே இருளடையச் செய்தன. வீடுகளின் பக்கமாகக் கூட்டம், கூட்டமாக நின்றிருந்த மக்கள் சவஊர்வலத்தைப் பின் தொடர்ந்தனர். ஆனால், தீப்பந்தங்கள் என் முகத்திற்கு முன்னாலிருந்து கடந்த போனபோது நான் சுற்றிலும் பார்த்தேன். ஒரேயொரு ஒற்றை மனிதன் என் கம்பத்தின்மீது சாய்ந்து நின்று அழுதுகொண்டிருந்தான். அப்போது என்னை நிமிர்ந்து பார்த்த அந்த சோகம் நிறைந்த கண்களை என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாது!"

கடைசி முறையாக, இன்றிரவு எரிந்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் பழைய தெருவிளக்கின் மனதில் இதுவும், இது போன்ற எண்ணங்களுமே நிறைந்திருந்தன.

காவலாளி தன் பதவியிலிருந்து விடுவிக்கப் பட்டான்; இவனுக்குப் பிறகு யார் அந்த வேலைக்கு வரப்

போகிறார்கள் என்று இவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவனுக்கு இவன் சில யோசனைகளைச் சொல்லலாம்; ஆனால் விளக்கிற்கு, தன்னிடத்திற்கு யார் வரப் போகிறார்களென்று தெரியாது; மழையைப் பற்றியும் மூடுபனி பற்றியும் ஒரு சில பயனுள்ள குறிப்புக்களைக் கொடுத்திருக்கலாம்; நடைபாதையில் எவ்வளவு தொலைவுக்கு நிலவின் வெளிச்சம் விழும், எந்தத் திசையிலிருந்து வழக்கமாக காற்று வீசும், இது போன்ற இன்னும் பலவகைச் செய்திகளைக் கூறியிருக்கலாம்.

விளக்கிற்குத் தங்களையே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பிய மூன்று நபர்கள் சாக்கடைப் பாலத்தின் மீது நின்று கொண்டிருந்தனர். தன் இடத்திற்கு வர வேண்டியவர்களை விளக்கே நியமிக்கக் கூடும் என்று அவர்கள் எண்ணினர். முதலாவது ஒருவகை மீனின் தலை; அது இருட்டில் ஒளிவீசிப் பளபளக்கும். தன்னைக் கம்பத்தின் மேல் வைத்தால் பெருத்த அளவில் எண்ணெய் மிச்சப் படுத்தலாமே என்று அது எண்ணியது. இரண்டாவது உளுத்துப் போன மரக்கட்டை; அதுவும் கூட இருட்டில் பளபளக்கும். தான் ஒரு காலத்தில் காட்டின் பெருமைக்குரியதாக இருந்த பழைய அடிமரத்தின் சந்ததி என்று அதுவே கருதிக்கொண்டது. மூன்றாவது நபர், ஒரு மின்மினிப் பூச்சி! இது எங்கிருந்து வந்தது என்று விளக்கால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை; ஆனால், அது எங்கிருந்தாலும், அதனால் சிறிது ஒளியைத் தரமுடியும். ஆனால் உளுத்துப் போன மரக்கட்டையும் மீனின் தலையும், மின்மினிப் பூச்சியால் ஒரு சில நேரங்களில் மட்டுமே ஒளி

பழைய தெரு விளக்கு

தர முடியும். எனவே அதைத் தங்களோடு சேர்த்து போட்டியில் கலந்து கொள்ளக் கொண்டுவர முடியாது என்பதில் மிகவும் உறுதியாக இருந்தன.

ஒரு தெருவிளக்குத் தரக்கூடிய போதுமான அளவு வெளிச்சத்தை அந்த மூன்றில் எதுவுமே தரவில்லையென்று பழைய விளக்கு அறிவித்தது; ஆனால் அதை அந்த மூன்றுமே நம்பவில்லை. பழைய விளக்கு இனி தன் வேலையைச் செய்யமுடியாமல் ஓய்வு பெறப் போகிறது என்று கேள்விப்பட்டவுடனே, அவை மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, தெருவிளக்கு மிகவும் முதுமை அடைந்துவிட்டதென்றும், இனி அது தன் பணியைச் செய்வதற்கு பொருத்தமானதாயில்லை என்றும் கூப்பாடு போட்டன.

அதே நேரத்தில், தெருமுனையிலிருந்து பாய்ந்து வீசி வந்த காற்று, பழைய தெருவிளக்கின் காற்றுக்கான துளைகள் வழியாக உள்ளே நுழைந்தது.

"என்ன இது? நான் கேள்விப் படுவது உண்மைதானா?" என்று அது கேட்டது.

"நாளைக்கு நீ வேலையை விட்டு விடப் போகிறியா? இன்றைக்குத்தான் கடைசிமுறையாக உன்னப் பாக்கிறேனா? அப்படின்னால், உன்னை பிரியப் போகிற இந்த நேரத்திலே உனக்கொரு அன்பளிப்பை நான் தரவேண்டும். வருங்காலத்திலே, இதுவரைக்கும் நீ பார்த்திருக்கிறது கேட்டிருக்கிறது எல்லாவற்றையும் நினைவு வைத்திருக்கும் படியாக மட்டுமல்ல, உன்னுடைய

முன்னிலையில் படிக்கப்படுவது பேசப்படுவது எல்லாவற்றையுங்கூட உன்னாலே பாக்கச் செய்யும்படியான சக்தியைக் கொடுக்கிற ஓர் ஒளியை உனக்குள்ளே உண்டாக்கிற வகையில் நான் உன் மூளைப் பெட்டிக்குள்ளே ஊதுவேன்.”

“ஆமாம், அது உண்மையில் மிக மிகப் பயனுள்ளதாக இருக்கும்!” பழைய விளக்கு கூறியது. “உனக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி. என்னை உருக்கிட மாட்டார்களென்று நான் நம்பறேன்.”

“அப்படியொன்றும் உடனடியா நடந்திடாது.” எனக் காற்று ஆறுதலாகக் கூறியது. “இப்பொழுது உனக்குள்ளே நான் நினைவாற்றலை ஊதப் போறேன்; இந்த வகையான நிறைய அன்பளிப்புகள் உனக்குக் கிடைத்தால் உன்னுடைய கடைசி காலத்தை நீ அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் கழிக்கலாம்”

“நான் உருக்கப்படாமல் இருந்தால்தான் அது முடியும்!” மறுபடியும் விளக்கு கூறியது. “அல்லது அந்த நிலையிலும் இந்த நினைவாற்றல் எனக்கு இருக்குமா?”

“கிழவிளக்கே, நியாயமாக இரு” என்று கூறிய காற்று விளக்கிற்குள் ஊதியது; அந்த நேரத்திற்கு சரியாக, மேகங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து நிலவு வெளியே வந்தது.

“பழைய விளக்குக்கு நீ என்ன கொடுக்கப் போகிறாய்?” என்று காற்று கேட்டது.

பழைய தெரு விளக்கு

“நான் ஒண்ணும் கொடுக்கப் போவதில்லை” நிலவு பதில் கூறியது. “நான் தேய்ந்துகொண்டே போகிறேன்; விளக்கு எனக்கு வெளிச்சம் தந்ததேயில்லை; ஆனால், அதற்குமாறாக, நான் பல நேரங்களில் விளக்குகளுக்கு வெளிச்சம் கொடுத்திருக்கிறேன்.”

இதைச் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் நிலவு மேகங்களுக்குப் பின்னால் தன்னை மறைத்துக் கொண்டது, காற்று மேலும் ஏதாவது கேட்டுத் தொல்லை படுத்துவதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக!

கூரையிலிருந்து விழுந்ததைப் போல இப்போது ஒரு துளி விளக்கின்மீது விழுந்தது; ஆனால், தான் மேகங்களிலிருந்து வந்ததாக அந்தத் துளி விளக்கம் கூறியது: அதுவும் ஒரு அன்பளிப்பு, இருப்பதிலேயே மிகச் சிறந்த அன்பளிப்பு.

“நீங்கள் மிகவும் செயல்திறமை பெறும்படியாக, உங்களுக்குள் முழுமையாக நான் ஊடுருவிச் செல்வேன். நீங்கள் விரும்பினால், ஒரே இரவில் துருவாக மாறி தாளாகவும் பொடிந்து விழவும் அது ஆற்றல் தரும்.”

இது ஒரு மோசமான அன்பளிப்பு என்று விளக்கு எண்ணியது; காற்றும் அப்படியே கருதியது.

“வேறு யாரும் எதுவும் தருவதற்கு இல்லையா?” அது தன்னால் முடிந்தவரை பலமாக, உரக்க ஊதிற்று.

அப்போது பிரகாசமான எரிநட்சத்திரம் ஒன்று வானத்திலிருந்து ஒளிவீசும் ஒரு நீண்ட கோட்டினை வரைந்தவாறு வந்து விழுந்தது.

"அது, என்ன அது?" என்று கத்திற்று கடல்மீனின் தலை. "நட்சத்திரந்தானே இப்போது விழுந்தது? உண்மையாகவே அது விளக்குள்ளே போயிருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன்! இப்படிப் பெரிய இடத்திற் பிறந்த ஆளுங்கெல்லாம், இந்தச் சின்ன வேலைக்கு முயற்சி செய்தால், நாம் நிச்சயமாக ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போக வேண்டியதுதான்."

அதே போன்று அந்த மூன்றுமே திரும்பிப் போய்விட்டன. ஆனால் அந்த பழைய விளக்கு தன்னைச் சுற்றிலும் ஒரு வியக்கத் தகுந்த வலிமையான ஒளியைச் சிந்தியது.

"அது பெருமை கொள்ளும்படியான ஓர் அன்பளிப்பு." அது சொன்னது. "நான் எப்போதும் வியந்து மெச்சுகின்ற ஒளிமிசுந்த நட்சத்திரங்கள், என்னுடைய சக்தியையெல்லாம் திரட்டி நான் எவ்வளவுதான் ஒளி வீச முயன்றாலும் என்னால் எப்போதும் அந்த அளவுக்கு ஒளிவீச முடியாத பிரகாசமான நட்சத்திரங்கள், இந்த வயதான ஏழை விளக்கை அவை கவனித்து வந்திருக்கின்றன; என் கண் முன்னால் இருப்பதைப் போல மிகத் தெளிவாக எல்லாவற்றையுந்தான்! நினைவு கூர்வதற்கும் பார்ப்பதற்குமான, நான் நேசிக்கின்ற எல்லோராலும் எல்லாவற்றாலும் நான் பார்க்கப்

பழைய தெரு விளக்கு

படுவதற்குமான செயல் திறமையை எனக்கு அளித்ததன் மூலம் அவை எனக்கு மிகச் சிறந்த அன்பளிப்பை அனுப்பியுள்ளன. இதில்தான் உண்மையான மகிழ்ச்சியே அடங்கியுள்ளது; மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளமுடியாத ஆனந்தம்; பாதி ஆனந்தத்தை அனுபவித்தது போலத்தான்."

"அந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாடு உன் இதயத்தைக் கௌரவப் படுத்துகின்றது" எனக் காற்றுக் கூறியது. ஆனால், அதற்கும்கூட மெழுகு விளக்குகள் தேவைப் படுகின்றன. இவை உன்னுள் கொளுத்தப் படாவிட்டால், உன்னுடைய அரிய திறமைகளால் மற்றவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. இங்கே பார், நட்சத்திரங்கள் இதை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை; உன்னையும் மற்ற எல்லா விளக்குகளையும் கூட மெழுகு விளக்குகள் என்றே கருதுகின்றன. கவலைப் படாதே, நான் இறங்கிப் போகிறேன்." அது இறங்கிச் சென்றது.

"என்ன அதிசயம்! கடவுளே! மெழுகு விளக்குகள்!" வியந்து கூறியது வயதான பழைய விளக்கு. இதுவரை அவை எனக்குக் கிடைத்ததேயில்லை! இனியும் எனக்குக் கிடைக்குமோ என்னமோ? - நான் உருக்கப் படாமலிருந்தால்!"

மறுநாள் - ஆமாம், நாம் அடுத்த நாளுக்குக் கடந்து செல்வதுதான் மிக நல்லது. அடுத்த நாள் மாலை அந்த விளக்கு ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. எங்கே என்று உங்களால் சொல்ல

முடியுமா? காவலாளியின் குடியிருப்பில்தான்... தன்னுடைய நீண்ட நெடுநாளைய உண்மையான ஊழியத்தைக் கருத்தில்கொண்டு, அதற்குப் பரிசாக அந்தத் தெரு விளக்கைத் தானே வைத்துக் கொள்வதற்கு ஊராட்சித் தலைவரும் ஊராட்சிக் கழகமும் ஒப்புதல் தரவேண்டுமென்று காவலாளி வேண்டிக் கொண்டான். இருபத்து நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, முதன் முதலில், தான் அந்த வேலையில் சேர்ந்த பொழுது, முதல் நாள், முதன் முதலாக, தானேதான் அந்த விளக்கினைக் கம்பத்தில் மாட்டி வைத்து விளக்கேற்றியது என்றும் கூறினான். அவனுக்கு வேறு குழந்தைகள் எதுவும் இல்லாததால் இதையே தன் குழந்தை போல் நேசிப்பதாகவும் சொன்னான். விளக்கு அவனுக்கே கொடுக்கப்பட்டது.

அது இப்போது வெதுவெதுப்பான அடுப்பிற்கு அருகில் சாய்வு நாற்காலியில் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. தன்னந்தனியாக அந்த நாற்காலியில் அது அமர்ந்திருந்த அந்தத் தோற்றம், இப்பொழுது அது சற்றுப் பெரியதாக வளர்ந்து விட்டதைப் போலத் தோன்றியது.

இரவு உணவின்போது அந்த வயதான தம்பதிகள், மிகவும் விருப்பத்தோடு தங்களின் உணவு மேஜையில் அதற்கு ஓர் இடமும் அளித்து, அந்தப் பழைய விளக்கைக் கனிவோடு பார்ப்பார்கள்.

அவர்களுடைய குடியிருப்பு என்னவோ நடைபாதையிலிருந்து இரண்டு மீட்டர் தாழ்வாக உள்ள ஒரு நிலவறைதான்; அவர்களின் அறைக்குச் செல்வதற்கு கற்கள்

பழைய தெரு விளக்கு

பதிக்கப்பட்ட ஒரு சிறு வழியைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும். ஆனால் அந்த அறை மிகவும் வசதியாகவும் வெது வெதுப்பாகவும் இருந்தது; கதவுக்கு மரப்பட்டிகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லாமே தூய்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் இருந்தன. படுக்கையைச் சுற்றியும் சிறிய ஜன்னல்களுக்கும் திரைகள் இடப்பட்டிருந்தன. ஜன்னல் சட்டத்தின் மேல் விநோதமான இரண்டு பூத்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன; அவை கிழக்கிலிருந்தோ அல்லது மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலிருந்தோ மாலுமி கிருஸ்டியனால் கொண்டுவரப்பட்டவை. அவை களிமண்ணால் செய்யப்பட்டவைதான்; இரண்டு யானைகளின் சாயலில் அமைந்தவை. அவற்றின் முதுகுகள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன; ஒரு யானையின் உடலுக்குள் நிரப்பப்பட்டிருந்த மண்ணுக்குள்ளிருந்து மிகவும் அருமையான சில வெங்காயம், பூண்டு வகைச் செடிகள் வளர்ந்திருந்தன; இது காய்கறித் தோட்டம்; மற்றொன்றிலிருந்து மாபெரும் ஜெரானியம் (வகை வகையான கனிகளையும் மலர்களையும் தரும். காட்டு வகைத் தாவரங்கள்) வளர்ந்திருந்தன; இது பூந்தோட்டம். சுவரின் மீது வியன்னா பேராயத்தைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் மாபெரும் வண்ணப்படம். ஒரே நேரத்தில் அதில் பல அரசர்களையும் பேரரசர்களையும் பார்க்கலாம். ஒரு கனமான சுவர்க்கடிகாரம் "டிக்!டிக்" என்று ஒலியெழுப்பியபடி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது; உண்மையில் அது எப்போதும் மிக வேகமாகவே ஓடிக் கொண்டிருக்கும்; ஆனால் அந்த வயதான தம்பதியர், அது மிகவும் மெதுவாகப் போவதைவிட வேகமாகப் போவது எவ்வளவோ மேல் என்று கூறுவார்கள். அவர்கள்

தங்களின் இரவு உணவை உண்பார்கள்; அந்தத் தெரு விளக்கு அவர்களின் முன்னால் இருக்கும்; நான் முன்பே கூறியதைப் போல, அடுப்புக்குப் பக்கவாட்டில் மிக அருகில் உள்ள சாய்வு நாற்காலியில்! இந்த உலகம் முழுவதும் தலை கீழாக மாறி விட்டதைப் போல விளக்குக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அந்த வயதான காவலாளி அதைப் பார்த்து, அவர்களிருவருக்கும் ஏற்பட்ட அனுபவங்களை யெல்லாம், மழையிலும் உறைபனியிலும், கோடை காலத்தின் குறுகிய வெளிச்சமான இரவுகளிலும், நீண்ட குளிர்கால இரவுகளிலும், பனிப்புயல் அடித்து நிலவறைக் குள்ளேயே இருந்துவிட வேண்டும் என்று ஏங்கியபோதும் உணர்ந்த அனுபவங்களைப் பற்றியெல்லாம் பேசிய பொழுது விளக்குத் தன் பழைய சாமர்த்தியத்தை மீளப் பெற்றதாக உணரும். எல்லாவற்றையும் மிகத் தெளிவாக அப்போதுதான் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் போல அது பார்த்தது; ஆமாம், மிக நேர்த்தியான ஒளியை அதனுள் காற்று தூண்டிவிட்டிருந்தது.

அந்த வயதான தம்பதியர் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகவும், செயலாக்கம் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர். ஒரு மணி நேரத்தைக்கூட அவர்கள் வீணாகக் கழிக்க மாட்டார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகலில் ஏதாவது புத்தகம் கொண்டுவரப்படும்; பொதுவாக பயணங்கள் குறித்த புத்தகங்கள். அந்த வயதான கிழவன். ஆபிரிக்காவைப் பற்றி , பெரும் காடுகளைப் பற்றி, மதம் பிடித்து ஓடும் யானைகள் பற்றி உரத்த குரலில் படிப்பான்; கிழவி ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டு, பூத்தொட்டிகளாக

பழைய தெரு விளக்கு

மாற்றப்பட்டிருக்கும் களிமண் யானைகளை ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

“என்னாலே கற்பனை பண்ணிப் பாக்க முடியுது!” அவள் சொன்னாள். குறிப்பாக ஒரு மெழுகுவர்த்தி விளக்கு அங்கே இருந்திருந்தால், அதற்குள் ஏற்றி வைத்திருக்க முடியுமே என்று பழைய விளக்கு விரும்பியது; அப்போது அந்த வயதான கிழவியும், விளக்கு பார்த்ததைப் போலவே, எல்லாவற்றையும் மிகத் தெளிவாக விவரமாக பார்க்க முடிந்திருக்குமே – ஒன்றையொன்று பின்னிக் கிடக்கும் பெரும் கிளைகள் கொண்ட உயரமான மரங்களை, குதிரையின் மீது அமர்ந்திருக்கும் அம்மணமான கறுப்பு மனிதர்களை, யானைகளின் பெருங்கூட்டம் நாணல் புதர்களின் ஊடாக தங்களின் அகலமான சேறுபடிந்த பாதங்களால் ஒன்றையொன்று முட்டி மோதி தள்ளிக் கொண்டு போவதையும் பார்த்திருப்பாள்.

“ஒரு மெழுகு விளக்குக் கூட எனக்குக் கிடைக்காத போது எனது அதிசய திறமைகளால் என்ன பயன்?” என்று பெருமூச்சு விட்டது விளக்கு. அவர்களிடம் வெறும் எண்ணெய் மற்றும் கொழுப்புவர்த்தி விளக்குகள்தான் உள்ளன; அது போதாதே.”

ஒருநாள் நிறைய எண்ணிக்கையில் மெழுகு வர்த்தியின் அடித்துண்டுகள் நிலவறைக்குள் உருண்டு வந்தன; பெரிய துண்டுகள் எரிக்கப்பட்டன; சிறிய துண்டுகளை கிழவி தன் நாலை மெழுகு தடவி முறுக்கேற்ற பயன்படுத்திக் கொண்டாள். இப்படி அங்கு போதுமான

மெழுகுவர்த்தி விளக்குகள் இருந்தன; ஆனால், விளக்கின் உள்ளே ஒரு சிறு மெழுகுவர்த்தியை வைக்கவேண்டுமென்று யாருக்கும் தோன்றவேயில்லை.

“இதோ இங்கே நான் என் விந்தையான திறமைகளோடு காத்திருக்கிறேன்!” என்று விளக்கு எண்ணிக் கொண்டது. “நான் எல்லாவற்றையும் என்னுள் வைத்திருக்கிறேன்; ஆனால் அவர்களோடு அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளமுடியவில்லை; இந்த வெள்ளைச் சுவர்களை மிகவும் பகட்டான ஓவியத் திரைகளைக் கொண்டு என்னால் மூடி மறைக்க முடியும்; அவற்றை உயர்தரமான காடுகளாக மாற்றமுடியும்; அவர்கள் விரும்புகின்ற எல்லாவற்றையும் நேரில் காட்ட முடியும் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லையே.”

எப்படியாயினும், விளக்கு மட்டும் மிகவும் சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் வைக்கப்பட்டிருந்தது; ஒரு மூலையில் எல்லோர் கண்களிலும் படும்படி நின்று ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. புதியவர்கள், அதை ஏதோ ஒரு பழைய உதவாத பொருள் என்று கருதினார்கள்; ஆனால் அந்த முதியவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை; எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் அந்த விளக்கை மிகவும் நேசித்தார்கள்.

ஒருநாள் - அன்று வயதான அந்த கிழக் காவலாளியின் பிறந்த நாள் - அந்த வயதான மூதாட்டி விளக்கின் அருகில் வந்து தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டே கூறினாள்:

பழைய தெரு விளக்கு

“இன்றைக்கு, என் வயதான கணவரோட பெருமைக்காக நான் விளக்கு அலங்காரம் செய்யப் போறேன்!”

விளக்கு தன் உலோக மூடியைக் கொண்டு சலசலத்தது; அது நினைத்தது: “நல்லது, எப்படியோ கடைசியில் எனக்குள் ஒரு விளக்கு வரப்போகிறது.” ஆனால், வெறும் எண்ணெய் மட்டுமே ஊற்றப்பட்டது, மெழுகு விளக்கையே காணோம். மாலை முழுவதும் விளக்கு எரிந்து கொண்டேயிருந்தது, அப்போதுதான் மிகத் தெளிவாக அது புரிந்து கொண்டது, நட்சத்திரங்களின் அன்பளிப்பு அதன் வாழ்க்கை முழுவதும் கண்ணுக்குத் தெரியாத புதையலாகவே இருக்கப்போகிறது என்று. அதன் பிறகு அது ஒரு கனவு கண்டது: தனக்குள் அரிய அதிசய திறமைகளைக் கொண்டவர்களுக்கு கனவு காண்பது கடினம் ஒன்றுமில்லை. அந்தக் கிழத் தம்பதியர் இறந்து போய் விட்டதைப் போலவும், அதுவே இரும்பு வார்ப்படச் சாலைக்கு உருக்கப்படுவதற்காகக் கொண்டு போகப் படுவதாகவும் தெரிந்தது. ஊராட்சித் தலைவராலும் ஊராட்சிக் குழுவாலும் சோதிக்கப்படுவதற்காக ஊராட்சி அலுவலகத்திற்கு கொண்டு போகப்பட்ட அந்த நாளில் உள்ளுக்குள் பயந்து நடுங்கி பதட்டப் பட்டதைப் போலவே, இன்றும், அது உணர்ந்தது. ஆனால், விரும்பிய வேளையில் துருப்பிடித்து தூளாகிப் போவதற்கு அதற்கு அன்று ஆற்றலைத் தந்தபோதும், அந்த சக்தியை அது பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. அது உருக்கு உலையில் போடப்பட்டு உருக்கி ஒரு இரும்பு மெழுகுவர்த்தி விளக்குத் தாங்கியாக

மாற்றப்பட்டது; நீங்கள் விரும்புகின்ற வகையிலான அழகிய மெழுகுவார்த்தித் தாங்கியாக மாற்றப்பட்டது. இனி அதன்மீது மெழுகுவார்த்தி விளக்குகளைக் கொளுத்தி, ஏற்றி வைக்கலாம். அருமையான மலர்ச்செண்டு பிடித்திருக்கும் ஒரு தேவதையின் வடிவத்தை அது பெற்றது. அந்த மலர்ச் செண்டின் மையத்தில் மெழுகுவிளக்கு வைக்கப்படல் வேண்டும்.

பச்சைநிற எழுதும் மேஜை ஒன்றின்மீது வைக்க அந்த விளக்குத் தூங்கிக்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. அந்த அறை மிகவும் வசதியாக இருந்தது; சுவர்களுக்குள் வட்டமாக புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன; அந்த சுவர்களில் அழகான படங்கள் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன; அந்த அறை ஒரு கவிஞனுடையது.

அவன் எழுதியது அல்லது புனைந்தது எல்லாமே அவனைச் சுற்றித் தங்களைக் காட்டிக் கொண்டு நின்றன. இயற்கை, சில நேரங்களில் அடர்த்தியான இருண்ட காடுகளிலும், சிலநேரங்களில் கொக்குகள் பகட்டாக நடைபயிலும் அழகிய புல்வெளிகளிலும், சில நேரங்களில் மீண்டும் மீண்டும் நுரைகளை உருவாக்கும் பெருங் கடல்களின் மீது சென்றுகொண்டிருக்கும் கப்பல்களிலும், அல்லது அதன் எல்லா நட்சத்திரங்களோடும் இருக்கும் நீலவானில் தோன்றும்.

“எத்தகைய விநோதமான திறமைகள் என்னுள் அடங்கியிருக்கின்றன!” என்று உறக்கத்திலிருந்து விழித்த பழைய விளக்கு கூறியது. “ஏறக்குறைய நான் உருக்கப்பட்டு

பழைய தெரு விளக்கு

விடலாம் என்று நான் இப்போது விரும்பலாம் — விரும்பமுடியும். ஆனால், இல்லை. அது இந்த வயதான இருவரும் உயிரோடு இருக்கும்வரை வேண்டாம். எனக்காகவே அவர்கள் என்மீது அன்பு செலுத்துகிறார்கள். அவர்கள் என்னை நன்றாகத் துடைத்து எனக்காக எண்ணெயும் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். நான் இப்போது இந்த முழுக் கூட்டத்தினரைப் போலவே நன்றாகவே இருக்கிறேன்; அதைப் பார்ப்பதால் அவர்கள் கூட மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.”

அந்த நொடியிலிருந்து, அது தனக்குள்ளிருந்த மன அமைதியை மிகவும் உணர்ந்து அனுபவித்தது; அந்த நேர்மையான பழைய தெரு விளக்கு அதை அனுபவிப்ப தற்கு எல்லாத் தகுதிகளையும் உடையதுதான்.

வண்டு

SKARNBASSEN

சக்கரவர்த்தியின் பிரிய
மான குதிரைக்குத் தங்கக்
காலணிகள்; அதன் ஒவ்வொரு
காலிலும் தங்கக் காலணிகள்
இருந்தன.

ஏன் இப்படி?

வண்டு

அது நுண்மையான கால்களும், அறிவொளி வீசும் கண்களும், திரைபோன்று கழுத்து வழியத் தொங்கிய பிடரிமயிரும் கொண்ட ஓர் அழகான படைப்பு. சண்டையிலே நெருப்புக்கும் புகைக்கும் ஊடாக அது தன் எஜமானனைக் கொண்டு சென்றிருக்கின்றது; எதிரி முன்னேறிய பொழுது தன்னைச் சுற்றித் துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் ஊளையிட்டுச் செல்வதைக் கேட்டு, உதைத்தும் சுடித்தும் சண்டையிலே பங்குபற்றியிருக்கிறது. வீழ்ந்த எதிரிக்கு மேலாக எஜமானைத் தன் முதுகிலே சுமந்து, சொக்கத் தங்கத்தினாலான முடியையும், அந்த முடியிலும் பார்க்க அதிக பெறுமதியுள்ள சக்கரவர்த்தியின் உயிரையும் காப்பாற்றியிருக்கிறது. இதனாலேதான் சக்கரவர்த்தியின் குதிரை தங்கக் காலணிகளைப் பெற்றது.

அப்பொழுது ஒரு வண்டு ஊர்ந்து கொண்டு வந்தது.

“முதலில் பெரியவை. அப்புறம் சிறியவை. பெருமைகள் மட்டுமே இவற்றைச் செய்வனவும் அல்ல...” என்று கூறிக்கொண்டே அது தன்னுடைய மெலிந்த கால்களை நீட்டியது.

“உனக்கு என்ன வேண்டும் என்பதைச் சொல்” எனக் கருமான் கேட்டான்.

“நிச்சயமாகத் தங்கக் காலணிகள்” என்று வண்டு பதிலளித்தது.

“உனக்கென்ன புத்தி கெட்டுப் போய்விட்டதா?” என்று கருமான் கத்தினான்.

“உனக்கும் தங்கக் காலணிகள் வேண்டுமா?”

“தங்கக் காலணிகள்? நிச்சயமாக” என வண்டு பதிலளித்தது. அதோ அங்கே நிற்கும் அந்த பெரிய மிருகத்தைப் போலவே நானும் நல்லவனே. ஏன் அவனுக்கு மட்டும் சாப்பாடும் தண்ணீரும் பிரியமாக வழங்கப்பட்டு, தடவி வளர்க்கப்படும் மரியாதை? நானும் இந்த ராஜாங்க குதிரை லாயத்தைச் சேர்ந்தவன் தானே?”

“ஆனால் ஏன் குதிரை தங்கக் காலணி அணிய வேண்டும்? உனக்கு அது விளங்குகின்றதா?” என்று கருமான் கேட்டான்.

“விளங்குகிறது? நான் தனிப்பட்ட முறையிலே அவமதிக்கப்படுகிறேன் என்றுதான் நான் விளங்கிக் கொள்ளுகிறேன்” என்று வண்டு கத்தியது. “இது எனக்கு ஆத்திரமூட்டுவதற்காகச் செய்யப்படுவது. எனவே, நான் என்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடி உலகத்திற்குள் செல்லுகின்றேன்.”

“சென்று வா!” என்றான் கருமான்.

“நீ நாகரிகம் தெரியாத பயல்!” என்று வண்டு கத்தியது. பின்னர் அந்தக் குதிரை லாயத்திலிருந்து சிறிது பறந்தது. ரோஜாக்களும் வாசமலர்களும் நறுமணம் ஊட்டிய ஓர் அழகிய பூந்தோட்டத்தை அது அடைந்தது.

கறுப்பும் சிவப்பும் முதுகுக் கவசங்களாகக் கொண்டு, மென்மையான இறக்கைகளைக் கொண்டு பறந்த சிறிய குருவிகளுள் ஒன்று, “இங்கே அழகாக இல்லையா?” என்று கேட்டது. “இங்கே எவ்வளவு இனிமை. இங்கே எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது!”

வண்டு

"நான் இதிலும் பார்க்க மேலான விஷயங்களிலே பழக்கப்பட்டவன். இதையா நீ அழகு என்று சொல்லுகின்றாய்? ஏன், இங்கு சாணக் குவியலளவு அழகுதானும் இல்லை" என்று வண்டு சொன்னது.

வண்டு மேலும் பயணித்தது. பெரிய வைக்கோல் போரின் நிழலிலே ஊர்ந்துகொண்டிருந்த கம்பளிப் பூச்சியைக் கண்டது.

"இந்த உலகம் எவ்வளவு அழகானது!" என்று கம்பளிப்பூச்சி சொன்னது. "தூரியன் வெதுவெதுப்பாக உள்ளது; எல்லாமே அனுபவிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது! நான் தூக்கத்துக்குள் மூழ்கும் பொழுது, நான் செத்து விட்டதாக அவர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் நான் பறப்பதற்கான அழகிய இறக்கைகளுடன் வண்ணத்து பூச்சியாக எழுந்திருப்பேன்."

"உனக்குத்தான் எவ்வளவு அகம்பாவம்!" என்று வண்டு கேட்டது. "உண்மையில் நீ வண்ணத்துப்பூச்சி போலப் பறக்கலாம். நான் சக்கரவர்த்தியின் குதிரை லாயத்திலிருந்து வருகின்றேன். அங்கே இருக்கும் யாரும், சக்கரவர்த்தியின் பிரீதியான குதிரைகூட - கதையுடன் கதையாக அது நான் தூக்கி எறிந்த தங்கக் காலணியைத் தான் அணிந்துள்ளது - இத்தகைய எண்ணங்கள் கொண்டதில்லை. பறப்பதற்கான இறக்கைகள்! ஏன் நாங்கள் இப்பொழுதே பறக்கலாம்!" என்று கூறிய வண்டு பறந்து சென்றது. "கோபம் வருவதை நான் விரும்புவதில்லை. ஆனாலும் எனக்குக் கோபம் வருகிறது" என்று கூறிக் கொண்டே பறந்து சென்றது.

அதன் பிறகு, விரைவிலேயே, அது ஒரு புல் மைதானத்திலே விழுந்தது. கொஞ்ச நேரம் தூங்குவது போல அது பாசாங்கு செய்தது. கடைசியில் அது உண்மையிலே தூங்கிவிட்டது.

சடுதியாக முகில்களிலிருந்து சோனாவாரியாக மழை பெய்தது. அந்தச் சத்தத்தினாலே, விழிப்படைந்த வண்டு, நிலத்துக்குள் தப்பித்துக் கொள்ள முயன்றது. ஆனால் முடியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் இடறுப்பட்டு விழுந்தது. சில சமயம் தன் வயிற்றின் உதவியுடன் நீந்தப் பார்த்தது; சில சமயம் முதுகுப் பாட்டில் முயன்றது. பறப்பது என்பது கேள்விக்கு இடமில்லாமல் போய்விட்டது. அந்த இடத்திலிருந்து உயிருடன் தப்பமுடியுமா என்றுகூடச் சந்தேகப்பட்டது. எனவே, அது அந்த இடத்திலேயே படுத்துக் கிடந்தது.

மழை சற்று ஓய்ந்த பின்னர், கண்களில் இருந்த தண்ணீரைத் துடைத்த வண்டுக்கு ஒளிரும் ஏதோ ஒன்று பார்வையாகியது. அது சலவை செய்வதற்காக அங்கு போடப்பட்டிருந்த துணியாகும். அதனை நோக்கி அது நடந்து, ஈரத் துணியின் மடிப்பிற்குள் நுழைந்துகொண்டது. வெதுவெதுப்பான குதிரை லாயத்தைப் போல, அந்த இடம் நிச்சயமாகச் சௌகரியமானதாக இருக்கவில்லை. வேறு எந்த வழியும் இல்லாததால், மழை பெய்து கொண்டிருந்த ஒரு முழுப் பகலும் ஒரு முழு இரவும், அங்கேயே படுத்துக் கிடந்தது. முழுநேரமும் மழை பெய்து கொண்டே இருந்தது. காலையில் மெதுவாக முன்னுக்கு நகர்ந்தது. கால நிலையிலே அது அமைதியை இழந்திருந்தது.

வண்டு

அந்தத் துணியிலே இரண்டு தவளைகள் அமர்ந்திருந்தன. அவற்றின் கண்கள் பிரகாசமான சந்தோஷத்திலே முழுமையாக ஒளிர்ந்தன.

“ஆகா, இது அற்புதமான காலநிலை!” என்று அவற்றுள் ஒன்று கத்தியது. “எவ்வளவு இதமாக இருக்கிறது! துணி எவ்வளவு அழகாகத் தண்ணீரை ஒன்று சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. நான் நீச்சலுக்குத் தயாரானதைப் போல, என் பின்னங்கால்கள் நடுங்குகின்றன.”

“தூர இடங்களுக்கும் பறந்து திரியும் ஊர்க் குருவிகள் அயல்நாடுகளிலே மேற்கொள்ளும் அநேக பயணங்களிலே இதிலும் பார்க்கச் சிறந்த காலநிலையைக் கண்டிருக்குமா என்பதை நான் அறிய விரும்புகின்றேன். எத்தகைய இனிமையான ஈரச் சூழ்நிலை! உண்மையில் ஓர் ஈரக் குழியிலே படுத்திருப்பது போலவே இருக்கின்றது. இதனை மகிழ்வுடன் அனுபவிக்காத எவனுமே, நிச்சயமாகத் தந்தை நாட்டை நேசிப்பவனாகான்” என்று இரண்டாம் தவளை சொல்லிற்று.

“நீங்கள் எப்பொழுதாவது சக்கரவர்த்தியின் குதிரை லாயத்திலே இருந்திருக்கிறீர்களா?” என்று வண்டு கேட்டது. “அங்கு ஈரத்தன்மை என்பது வெது வெதுப்பானதாகவும் இதமானதாகவும் இருக்கும். அதுதான் எனக்கு உகந்த காலநிலையாகும். ஆனால், அதனை என்னுடைய பயணங்களின்போது என்னுடன் சுமந்து செல்ல முடியாது. என்னைப் போன்ற ஒரு பிரமுகர், வீட்டிலிருப்பது போன்ற உணர்வுடன் வாழ்வதற்கு ஏற்றதாக இந்தத் தோட்டத்திலே சாணக் குவியல் ஒன்றாவது இருந்ததுண்டா?”

வண்டு சொன்னதைத் தவளைகள் விளங்கிக் கொள்ளவும் இல்லை; விளங்கிக் கொள்ளவும் மாட்டா.

இந்தக் கேள்வியை மூன்று தடவைகள் கேட்டும் எவ்வித பதிலும் கிடைக்காத நிலையில், “நான் எப்பொழுதும் ஒரு கேள்வியை இரண்டு தடவைகள் கேட்பதில்லை” என்று வண்டு சொன்னது.

கொஞ்சத் தூரம் சென்றதும் அங்கிருந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லாத ஒரு கலவான் ஓட்டிலே இடறுப்பட்டது. ஆனாலும் அது அங்கே கிடந்தது காற்றுக்கும் பருவநிலைக்கும் தக்க பாதுகாப்பிடமாக அமைந்தது. இங்கே காதோதிப் பூச்சிகள் குடும்பம் குடும்பமாக வாழ்ந்தன. சமூக வாழ்க்கை தவிர வேறெதுவும் பெரிதாக அவற்றுக்குத் தேவைப்படவில்லை. அந்தச் சமூகத்தின் தாய்க்குலம் தூய்மையான தாய்ப்பாசம் மிக்கனவாகத் திகழ்ந்தன. ஒவ்வொரு தாய்க்குலமும் தன் சொந்தப் பிள்ளை மட்டுமே மிக அழகானதாகவும் மிகச் சாதூர்யமானதாகவும் இருப்பதாக நம்பின.

“என் மகன் வேலையிலே ஈடுபட்டுள்ளான். ஆனாலும், அன்புக்குரிய அப்பாவிப் பையன்! ஒரு நாள் எப்படியாவது ஒரு பாதிரியாரின் செவிகளுக்குள் புகுந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் அவனுடைய மகத்தான எதிர்பார்ப்பாகும். அது கபடமற்றதும் சுவாரஸ்யமானதும். இவ்வாறு வேலையில் ஈடுபடுதல் அவனை நிதானப்படுத்தி வைத்திருக்கும். ஒரு தாய்க்கு இது எத்தகைய சந்தோஷமான விஷயம்!”

வண்டு

“என்னுடைய மகன், முட்டையிலிருந்து வெளியே தவழ்ந்து வந்திருப்பான்! உடனேயே அவன் தன்னுடைய பயணங்களைத் துவங்கியிருப்பான். அவன் எல்லாமே உயிர்ப்பும் உற்சாகமுந்தான், இஃது ஒரு தாய்க்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி தரவல்லது! இல்லையா திருவாளர் வண்டு” என்று இன்னொரு தாய் சொன்னது.

“நீங்கள் இருவருமே சரியாகத்தான் சொன்னீர்கள்” அவை வண்டினை உள்ளே வருமாறு கெஞ்சின. அதாவது உடைந்த கலவான் ஓட்டின் கீழே வருமாறு கேட்டுக் கொண்டன.

“இப்பொழுது என் சின்னக் காதோதியைப் பாரேன்” என்று மூன்றாந் தாய் சொன்னது. “இவை அழகானச் சின்னச் சீவங்கள், மிகவும் மகிழ்வூட்டுவன. அவை எப்பொழுதும் கெட்ட காரியங்களிலே ஈடுபடுவதில்லை. இருப்பினும், அவை உள்ளுக்குள் அசௌகரிய உணர்வுடன்தான் இருக்கின்றன. இதனை வயசின் கோளாறு என்று கூடச் சொல்லலாம்..”

இவ்வாறு ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தையைப் பற்றிப் பேசியது. குழந்தைகள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டன. அவற்றின் வால்களிலே இருந்த சின்னக் ‘கிள்ளி’களினால், வண்டின் தாடியை அவை கிள்ளின.

“சின்னக் கள்ளன்கள்; எல்லாரும் ஏதாவது ஒன்றிலே சுறுசுறுப்பாக இருப்பார்கள்” என்று தாய்க் குலம் சொல்லிற்று. அவை தாய்மையின் பெருமையிலே பூரித்தன. ஆனால், வண்டுக்கு அலுப்பாக இருந்தது. அண்மையிலே சாணக்குவியல் எங்கே இருக்கும் என்று விசாரித்தது.

"இந்தப் பெரிய உலகத்தில் அது தூரத்தில் இருக்கின்றது; சாக்கடையின் அந்தப் பக்கத்திலே" என்று ஒரு காதோதி சொல்லிற்று. "என்னுடைய பிள்ளைகள் அவ்வளவு தூரம் போவார்கள் என நான் நினைக்கவில்லை; எனக்கு அது சாவு நிகர்த்தது."

"ஆனாலும் நான் அந்தத் தூரத்துக்குச் செல்ல முயலுவேன்," என்று வண்டு சொன்னது. பிரிவுபசாரம் என்பது நாகரிகமான விஷயமாயினும், வண்டு பிரிவுபசாரம் சொல்லாமலே சென்றது. சாக்கடை ஓரத்திலே பல நண்பர்களைச் சந்தித்தது; அவை எல்லாமே வண்டுகள்.

"இங்கேதான் நாம் வாழ்கிறோம்," அவை சொல்லின. "இங்கே எல்லாமே வசதியாக இருக்கின்றன. இந்தச் செழுமையான சேற்றுக்குள் இறங்கும்படி உன்னைக் கேட்டுக் கொள்ளலாமா? உன் பயணத்தினால் நீ மிகவும் களைத்திருக்கலாம்."

"நிச்சயமாக" என்று வண்டு பதிலளித்தது. "நான் மழையிலே அகப்பட்டுக் கொண்டேன்; துணியிலே படுக்க நேர்ந்தது. சுத்தம் எப்பொழுதும் என்னைக் களைப்படையச் செய்துவிடும். ஒரு கலவான் ஒட்டின்கீழே அகப்பட்டு என் இறக்கைகளுள் ஒன்று வலி எடுக்கின்றது. உண்மையிலேயே மீண்டும் கூட்டாளிகளின் மத்தியிலே இருப்பது தென்பூட்டுவதாக உள்ளது."

"நீ ஒரு சாணக் கும்பத்திலிருந்து வருகிறாய் போலும்?" அவற்றுள் மிக மூத்தது கேட்டது.

“நான் அதனிலும் பார்க்க மிக மேலான இடத்திலிருந்து வருகின்றேன்,” என வண்டு பதிலளித்தது. “நான் சக்கரவர்த்தியின் லாயத்திலே, கால்களிலே தங்கக் காலணியுடன் பிறந்தவனாக்கும். நான் ஓர் இரகசியத் தூதிலே பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். என் இரகசியத்துக்குத் துரோகம் செய்யாமல் இருப்பதற்காக, என்னிடம் நீங்கள் எந்தக் கேள்வியும் கேட்க வேண்டாம்.”

அத்துடன், வண்டு செழுமையான சேற்றுக்குள் இறங்கிற்று. அங்கு மூன்று இளமையான கன்னி வண்டுகள் இருந்தன. என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல், அவை வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டன.

“இவற்றுள் எதற்குமே நிச்சயதார்த்தங்கூட ஆகவில்லை” என்று தாய் கூறிற்று. வெட்கத்தினால் அவை மீண்டும் வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டன.

“ராஜாங்க லாயத்திலே இத்தகைய அழகிகளை எப்பொழுதும் கண்டதில்லை,” என்று வண்டு பிரகடனஞ் செய்தது. அது இப்பொழுது இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தது.

“என் பெண்களைக் கெடுத்துவிடாதே,” என்று தாய் சொன்னது. “உனக்குப் பாரிய அக்கறைகள் இல்லாவிட்டால், தயவு செய்து அவற்றுடன் பேச வேண்டாம். உன்னுடையது பாரிய அக்கறை உடையதாக இருப்பதினால், என்னுடைய ஆசிர்வாதங்களைத் தரலாம்.”

“சபாஷ்!” என்று மற்றைய வண்டுகள் எல்லாம் சேர்ந்து கத்தின. இவ்வாறு நமது நண்பருக்குத் திருமணம்

நிச்சயமாயிற்று. இதனை அடுத்து, சுணக்கத்திற்கு எவ்வித முகாந்திரமும் இல்லாததினால், திருமணம் நடந்தது.

அடுத்த நாள் மிகவும் இனிமையாகக் கழிந்தது. அடுத்த நாளும் ஓரளவு வசதியாகவே கழிந்தது. மூன்றாம் நாள் தன் மனைவிக்கும், சில வேளை பிள்ளைகளுக்குமான உணவு பற்றி நினைக்க வேண்டிய வேளை வந்தது.

“என்னை எடுத்துக் கொள்ளும்படி நான் அனுமதித்தேன்,” என்று நமது வண்டு தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டது. “இப்பொழுது அதற்காக எனக்கு எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. இதற்குப் பதிலாக, அவர்களையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

அவ்வாறு சொன்னதை அவ்வாறே செய்தது. வெளியே சென்று முழு நாளையும் கழித்தது; முழு இரவையும் கழித்தது. இங்கே மனைவி கைவிடப்பட்ட விதவையைப் போல காத்திருந்தது.

“ஓ” ஏனைய வண்டுகள் சொல்லின. எங்கள் குடும்பத்துக்குள் நாம் அனுமதித்த அவன் ஒரு வடிகட்டிய நாடோடி. அவன் போய்விட்டான். அவனுடைய மனைவியை எங்களுடைய கைகளிலே ஒரு பாரமாக விட்டுச் சென்றுள்ளான்.”

“அப்படியானால் அவள் கல்யாணமாகாதவளாக, என் மற்றைய மகள்கள் மத்தியிலே வாழ்வாள்,” என்று தாய் சொன்னது. “அவளைக் கைவிட்ட அந்தத் துரோகிக்கு சீயென்று சொல்லுவோம்!”

இடையில், முட்டைக்கோசு இலை ஒன்றிலே மிதந்து, சாக்கடையைத் தூண்டி, வண்டு பயணப்பட்டது. காலையில் அந்தச் சாக்கடைக்கு இரண்டு பேர் வந்தார்கள். அவர்கள் அதனை எடுத்து, மீண்டும் மீண்டும் திருப்பிப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் மிகவும் படித்தவர்களாகத் தோன்றினார்கள்; முக்கியமாக அவர்களுள் ஒருவனான ஒரு பையன்.

“கறுத்தக் கல்லிலும் கறுத்தப் பாறையிலும் கறுத்த வண்டினை அல்லாஹ் பார்க்கிறான். குர்ஆனிலே அவ்வாறு எழுதப்படவில்லையா?” பின்னர் வண்டின் பெயரினை லத்தின் மொழிக்கு மாற்றம் செய்தான். அந்த ஜீவராசியின் இயல்பையும் வரலாற்றையும் விவரித்தான். இரண்டாவது ஆண், அந்த அறிவாளிகளிலே மூத்தவன், அதனை வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதை ஆதரித்தான். இத்தகைய நல்ல மாதிரிகளே தங்களுக்குத் தேவை என அவன் சொன்னான். இது மிகவும் சமூக விரோதமான பேச்சாக நமது வண்டுக்குத் தோன்றியது. எனவே, அது பேச்சாளனின் கையிலிருந்து சடுதியாகப் பறந்து போயிற்று. இப்பொழுது அதன் இறகுகள் காய்ந்திருந்தபடியால், சொல்லும்படியான தூரத்துக்கு அதனாலே பறக்க முடிந்தது. அது ஒரு நாற்றங்காலை அடைந்தது. அதன் கண்ணாடிக் கூரையிலே, பாதி திறந்திருந்த கதவின் நீவின் வழியே, அது அமைதியாக உள்ளே நுழைந்து, அதன் வெதுவெதுப்பான மண்ணிலே தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டது.

“இங்கே மிக வசதியாக இருக்கின்றது,” என அது சொன்னது.

சீக்கிரமே அது தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தது. சக்கரவர்த்தியின் பிரியமான குதிரை கீழே விழுந்து, தன் தங்கக் காலணிகளைத் தனக்கு அளித்துவிட்டதாகவும், மேலும் இரண்டு தங்கக் காலணிகள் அதற்குக் கிடைக்க வழி செய்யும் உறுதிமொழி அளித்ததாகவும் அது கனவு கண்டது.

எல்லாமே மிக்க அழகாக இருந்தன. வண்டு எழுந்ததும் முன்னாலே ஊர்ந்து சென்று தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்தது. அந்த வெப்ப வீடு எவ்வளவு அழகாக இருந்தது! பின்னணியாக இருந்த மேட்டிலே பெரிய கிளையில்லா மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. தூரிய வெளிச்சத்திலே அவை ஒளி ஊடுருவக் கூடியனவாகத் தோன்றின. அவற்றின் அடியிலே தீயைப் போன்ற சிவப்பிலும், நிமிளைப் போன்ற மஞ்சளிலும், புதிதாக விழுந்த பனிக்கட்டி போன்ற வெள்ளையிலும் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களுடன் கூடிய செழிப்பான பசுமை தெரிந்தது.

“ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இயலாத அளவுக்கு அநேக செடிகள் இருக்கின்றன” என்று வண்டு கத்தியது. “அவை அழகும் பொழுது எத்தகைய சுவையான உணவாக இருக்கும்! எத்தகைய மாபெரும் பண்டகசாலை! அங்கே என்னுடைய சொந்தக்காரர்கள் வசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நான் இணைந்து வாழ்க்கூடியதான யாராவது அங்கு இருக்கிறார்களா என்பதை நான் பார்க்க வேண்டும். எனக்கு அப்படி இருப்பது பெருமையாக, நிச்சயமாகப் பெருமையாக இருக்கும்.”

வண்டு

பூமியைச் சுற்றி அது பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றது. செத்துக் கொண்டிருக்கும் குதிரையையும், உரிமை முறையால் அடைந்த தங்கக் காலணியும் எவ்வளவு மகிழ்வான கனவு என நினைத்தது.

சடுதியாக ஒரு கை, அந்த வண்டை எடுத்து, அதனை நகக்கிச் சுற்றிச் சுற்றி எடுத்தது.

அந்த தோட்டக்காரனின் சின்ன மகனும் அவர் கூட்பாளியும் அந்த இடத்துக்கு வந்த பொழுது அந்த வண்டைக் கண்டு, அதனுடன் விளையாட விரும்பினார்கள். முதலிலே அதனை மரக்கொடியிலே காணப்படும் இலை ஒன்றிலே சுற்றி எடுத்து, வெதுவெதுப்பான காற்சட்டைப் பையிலே பையன் வைத்தான். ஆனால் வண்டு தன்னாலியன்ற மட்டும் அதற்குள் இருந்து வெளியேற அட்டகாசம் செய்தது. இதற்காக பையனிடமிருந்து நல்ல நசிப்புகளைப் பெற்றுத் தீர்த்தது. இந்த நசிப்புகள் அமைதியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான சமிக்ஞையாக அமைந்தன. அந்தப் பையன் தோட்டத்தின் அந்தலையிலிருந்த பெரிய ஏரிக்குச் சென்றான். அங்கே அவன் அந்த வண்டை ஓர் உடைந்த மரக் காலணிக்குள் வைத்து, அதற்குள் பாய்மரக் கம்பம் போல நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தடியுடன், கம்பளி நூலினால் இணைத்துக் கட்டினான். இப்பொழுது வண்டு ஒரு மாலுமி, அது கப்பல் யாத்திரையை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அந்த ஏரி மிகப் பெரியது அல்ல. ஆனால் வண்டுக்கு அது சமுத்திரம் போன்று தோன்றியது. அதன் விஸ்தீரணத்தைப் பார்த்து அது மலைத்தது. அது முதுகிலே படுத்துக் கொண்டு, கால்களை உதைக்கத் துவங்கியது.

அந்தச் சிறிய கப்பல் தன் பயணத்தைத் துவங்கிற்று. நீர்ச்சுழி அதனைப் பற்றியது. கரையிலிருந்து அது அதிக தூரம் சென்ற பொழுதெல்லாம் இரண்டில் ஒரு பையன் காற்சட்டையை மடித்துவிட்டு அதன் பின்னாற் சென்று அதனை மீண்டும் கரைக்குக் கொண்டு வருவான். ஆனால், இந்த வேடிக்கை மீண்டும் தொடர்ந்த பொழுது, இரண்டு பையன்களும் மிகக் கடுமையாக அழைக்கப் பட்டார்கள். இந்த அழைப்பினுக்குக் கீழ் படிய அவசரம் காட்டி, அவர்கள் ஏரிக்கரையிலிருந்து ஓடியதினால், அந்தச் சின்னக் கப்பல் அதன் விதிக்கு விடப்பட்டிருந்தது. எனவே அது கரையிலிருந்து மிகத் தூரந் தூரமாகச் சென்றது. அது பாய்மரத்துடன் கட்டப்பட்டிருந்த காரணத்தி னால் அதனால் வெளியேறவும் முடியவில்லை. வண்டுக்கு அது பயங்கரமான பணியாக இருந்தது.

அப்பொழுது ஈ ஒன்று அங்கு விருந்தாளியாக வந்தது.

“அழகான கால நிலை!” என்று ஈ சொன்னது. “நான் இங்கே தங்கியிருந்து, சூரிய வெளிச்சத்தைச் சுகிக்கப் போகிறேன்; உனக்கும் சம்மதம் தானே?”

“உண்மைகளை அறியாது நீ பேசுகிறாய். நான் இங்கு ஒரு கைதியாக இருப்பதை நீ பார்க்கவில்லையா?” என்று வண்டு பதிலளித்தது.

“ஆ! நான் ஒரு கைதி அல்லவே” என்று கூறிய ஈ., அதனை நிரூபிப்பது போல பறந்து சென்றது.

வண்டு

“சரி, சரி, இப்பொழுதுதான் நான் உலகத்தை அறிந்து கொண்டேன்,” என்று வண்டு தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டது. “இது வெறுக்கத் தக்க உலகம். இதில் வாழும் ஒரேயொரு நேர்மையான ஜீவன் நான் மட்டுமே. முதலில் அவர்கள் என் தங்கக் காலணியைத் தர மறுக்கிறார்கள். பிறகு நான் ஈரத் துணியிலே படுக்க நேர்ந்தது. பிறகு காற்றோட்டத்திலே நிற்க நேர்ந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தது போல, ஒரு மனைவியை என்னுடன் பிணைத்து விட்டார்கள். பின்னர் நான் உலகத்திற்குள் ஒரு விரைவான கவடு எடுத்து வைத்த பொழுது, அங்கு என்ன பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதை அறிந்த பொழுது, இந்த மானிடப் பையன்கள் வந்து கட்டிப் போட்டு, சக்கரவர்த்தியின் பிரிய குதிரை தன் தங்கக் காலணிகளிலே துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, நான் இந்த மோசமான அலைகளின் விதிக்கு விடப்பட்டிருக்கிறேன். இதுதான் எல்லாவற்றிலும் பார்க்க எனக்குச் சினம் ஊட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால், இந்த உலகத்தில் யாரும் அனுதாபத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது! என்னுடைய தொழில் மிகவும் சுவாரஸ்யமானது தான்; ஆனால் யாருமே இதனை அறிந்து கொள்ளாவிட்டால், என்ன பயன்? சக்கரவர்த்தியின் குதிரைக்குக் காலணி கிடைத்த பொழுது, நானும் என் கால்களைக் காலணிகளுக்காக நீட்டினேன். அப்பொழுது அவர்கள் எனக்கும் தங்கக் காலணிகள் தந்திருக்க வேண்டும். எனவே, இந்த உலகத்திற்கு என் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்வதற்குத் தகுதி இல்லை. நான் மட்டும் தங்கக் காலணிகளைப் பெற்றிருந்தால், குதிரை லாயத்தின், மிகச்

சிறந்த ஆபரணமாக மாறியிருப்பேன். இப்பொழுது குதிரை லாயம் என்னை இழந்துவிட்டது; உலகம் என்னை இழந்து விட்டது. எல்லாமே முடிந்தன!"

ஆனால், எல்லாம் இன்னமும் முடிந்து விடவில்லை. சில சிறுமிகளைக் கொண்ட ஒரு படகு வந்து கொண்டிருந்தது.

"அங்கே பாருங்கள் ஒரு பழைய மரக்காலணி மிதந்து வருகிறது" என்று சிறுமிகளுள் ஒருத்தி சொன்னாள்.

"அதனுடன் ஒரு சின்ன ஜந்து பிணைக்கப் பட்டிருக்கிறது" என்று இன்னொருத்தி சொன்னாள்.

வண்டின் 'கப்ப'லுக்கு அருகில் படகு வந்தது. சிறுமிகள் அதனைத் தண்ணீரிலிருந்து மீட்டார்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி தன் பையிலிருந்து சிறிய கத்திரிக்கோல் ஒன்றினை எடுத்து, வண்டைத் துன்புறுத்தாத பக்குவத்தில் கம்பளி நூலை வெட்டினாள். கரையை அடைந்ததும், வண்டைப் புல்தரையிலே விட்டாள்.

"மெதுவாக நகர், நகர் - பற பற - அது முடியாது போனாலும், சுதந்திரம் என்பது ஒரு மகத்தான சங்கதி" என்று அவள் சொன்னாள்.

பெரிய கட்டடம் ஒன்றின் திறந்த யன்னலின் ஊடாக வண்டு பறந்து சென்றது. களைப்பும் ஏலாமையும் ஆட்கொள்ள, அது சக்கரவர்த்தியின் பிரியமான குதிரையின் பிடரியிலேயே விழுந்தமர்ந்தது. வண்டும் வாழ்ந்த அதே குதிரை லாயத்திலேதான் அது நின்று கொண்டிருந்தது. வண்டு அதன் பிடரி மயிரைச் சிக்கெனப்

வண்டு

பற்றி, கொஞ்சநேரம், விழிப்பு நிலை வரும் வரையிலும் அங்கேயே அமர்ந்திருந்தது.

“நான் இங்கே சக்கரவர்த்தியின் பிரியமான குதிரையிலே, சக்கரவர்த்தி அமர்ந்திருப்பதைப் போலவே, அமர்ந்திருக்கின்றேன்” என்று கத்தியது.

“நான் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்? ஆம், இப்பொழுது என்னால் நினைவுபடுத்த முடிகின்றது. அது மிக நல்ல சிந்தனை; மிகச் சரியானதும். ஏன் குதிரைக்குத் தங்கக் காலணிகள் கொடுக்கப்பட்டன எனக் கருமான் என்னிடம் கேட்டான். அதன் பதில் பற்றி நான் இப்பொழுது தெளிவாக இருக்கின்றேன். என் காரணமாகத் தான் அவை அந்தக் குதிரைக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.”

இப்பொழுது வண்டு மீண்டும் நல்ல மனோ நிலையில் இருந்தது.

“பயணம் அபூர்வமாகவேனும் மூளையின் விரிவுக்கு உதவுகின்றது” என்று அது சொன்னது.

தூரியக் கதிர்கள் அந்தக் குதிரை லாயத்திற்குள் புகுந்து வந்து, வண்டின் மீது பிரகாசித்தது. அந்த இடம் பிரகாசமானதாகவும் உயிர்ப்புள்ளதாகவும் மாறியது.

“முழுமையாகப் பார்க்கும் பொழுது, உலகம் அவ்வளவு கெட்டதல்ல” என்று வண்டு சொன்னது. “ஆனால், சங்கதிகள் நிகழும்பொழுது அவற்றை எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஒருவன் அறிந்திருக்க வேண்டும்.”

ஊமைப் புத்தகம்

DEN STUMEE
BOG

காட்டின் வழியாகச்
செல்லும் நெடுஞ் சாலைக்
கருகில் ஒரு குடியானவனின்
தனித்த குடிசை இருந்தது. சாலை
அந்தப் பண்ணையின் ஊடாக
ஓடியது. வெயில் தாழ்ந்திருந்தது.
எல்லா ஜன்னல்களும் திறந்தி
ருந்தன. வீட்டிற்குள் ஆளர
வமும் நடமாட்டமும் இருந்தது.
ஆனால் தோட்டத்திலோ

ஊமைப் புத்தகம்

முதிர்ந்து பூத்துக் குலுங்கும் மர நிழலில் ஒரு திறந்த சுவப்பெட்டி. இறந்துபோன மனிதன் ஒருவன் இங்கே கொண்டுவரப்பட்டு, காலையில் புதைக்கப்பட்டு இருக்கிறான். சுவப் பெட்டிக்கு அருகே நின்று கண்ணீர் சிந்த யாரும் இல்லை. அவனது முகம் வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்டு இருந்தது. அவனது தலைக்கடியில் பெரிய தடித்த புத்தகம் ஒன்று இருந்தது. அதன் தாள்கள் மையொற்றும் காகிதத்தால் ஆனவை. ஒவ்வொரு தாளுக்கும் இடையிலும் ஓர் உலர்ந்த மலர் இருந்தது. அவன் பல இடங்களில் பல காலம் சேகரித்த உலர் மலர்கள் அவை. அவன் விரும்பியபடியே அவை அவனுடன் புதைக்கப்படுவதாக இருந்தன. ஒவ்வொரு மலருடனும் அவனது வாழ்வின் ஒவ்வொரு அத்தியாயம் தொடர் புற்றிருந்தது.

“யார் இந்த பெரியவர்?” நாங்கள் கேட்டதற்குக் கிடைத்த விடை:

“பழைய மாணவர். அவர் சுறு சுறுப்பான இளைஞராக இருந்ததாகவும், அப்போது தொல் மொழிகள் கற்றுப் பல பாடல்கள் இயற்றிப் பாடும் வல்லமை வாய்ந்தவர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். பின்னர் அவருக்கு ஏதோ நிகழ்க்கூடாதது நிகழ்ந்து, அவர் சிந்தனை குடிப் பழக்கத்துக்கு ஆளாகிவிட்டதாகவும், குடியினால் நலிவடைந்து உடல் நலங்கெட்டு இங்கே வந்து சேர்ந்தார் எனவும், யாரோ அவருக்குத் தங்கவும் உண்ணவும் உதவி செய்தனர் என்றும் கூறுகின்றனர். அவர் ஒரு குழந்தையைப் போல் மென்மையாக இருந்ததாகவும், ஓர் இருள் கவிந்த மனோநிலை வந்து விட்டால் அவர் முரடராகி

வேட்டையாடப்பட்ட ஒரு மான் போல் கானகத்துள் ஓடுவார் என்றும், ஆனால் வீட்டிற்கு திரும்பிக் கொண்டு வந்து விட்டால் சமாதானப்பட்டு உலர்ந்த மலர்களுள்ள புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நாள் முழுவதும் வெறித்துப் போய் உட்கார்ந்திருப்பார் எனவும், சில சமயங்களில் கண்ணீர் ததும்பி கன்னத்தில் வழியும் எனவும் சொன்னார்கள். அவர் என்ன நினைத்தார் என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். ஆனால் அவர் அந்த புத்தகத்தைத் தன் தலைமாட்டில் வைத்துப் புதைக்கச் சொல்லிக் கெஞ்சினார். இப்போது அவர் இங்கே கிடக்கிறார். இன்னும் சற்று நேரத்தில் ஆணிகள் அறையப்பட்டு கல்லறைக்குள் அமைதி கொள்ளுவார்."

முகத்தை மூடியிருந்த வெண்துகில் உயர்த்தப் பட்டது. இறந்து போன அந்த மனிதனின் அவயங்களில் அமைதி குடிகொண்டு இருந்தது. அதன்மேல் தூரிய பிம்பம் விளையாடியது. ஒரு கரிச்சான் குருவி அம்புபோல கிழித்துக் கொண்டு நிழலுக்கூடாகப் பாய்ந்து, செத்துப் போன மனிதனின் தலைக்கு மேலாகப் பறந்து கத்தியது.

எத்தகைய விந்தையான உணர்வு அது - நாமும் தான் அதை அனுபவித்திருக்கிறோம் - பழைய இளமைக் காலக் கடிதங்களைத் திரும்பவும் படிக்கும்போது - அவற்றுடன் ஒரு புத்தம் புது வாழ்வு திரும்புகிறதே; அதன் அத்துணை நம்பிக்கைகளோடும் அத்துணை அவலங்களோடும் கூடவே! அந்தக் காலத்தில் நமக்கு நெருக்கமாக இருந்த எத்தனை பேர் நமக்கு மரித்துப்போனவர்களாகி விட்டார்கள்! ஆனால் அவர்கள் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கிறார்கள். காலம் காலமாக அவர்களுடன்

ஊமைப் புத்தகம்

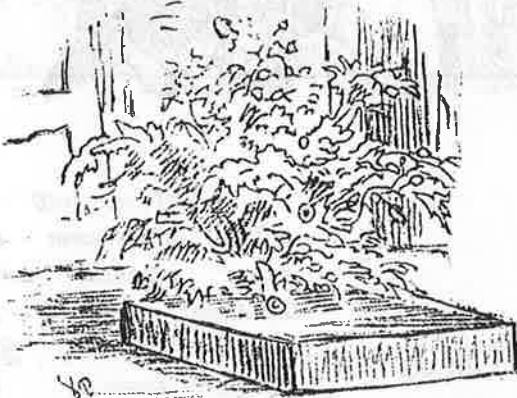

இணைபிரியாதவர்களாக ஒட்டி, நமது இன்ப துன்பங்களையெல்லாம் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம் என்று அன்று நம்பியவர்களை, நாங்கள் நீண்ட காலமாகவே நினைத்துப் பார்க்காமலே இருக்கின்றோம்.

இதோ இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள உலர்ந்த ஓக் மர இலைச் சருகு இந்தப் புத்தகத்தின் சொந்தக்காரனுக்கு நண்பனை நினைவு படுத்துகிறதே; பள்ளியில் உன்சாலை மாணவர். வாழ்நாள் முழுவதும் நண்பர்களாக இருப்போம் என்று அடர்ந்த கானகத்தில் பசிய இலையைப் பறித்து தொப்பியில் துட்டிய அவன் எங்கே? இலை பாது காக்கப்பட்டு இருக்கிறது; ஆனால் நட்பு உதிர்ந்து விட்டதே! இங்கே ஒரு வெளிநாட்டுச் செடி வெதுப்பறையிலே வளர்ந்த — வடக்கேயுள்ள தோட்டங்களிலே சதாரணமாக வாழ இயலாத — இப்பொழுதும் நறுமணத்தைப் பாதுகாக்கும் இலைகள். அந்தப் பிரபுவின் தோட்டத்தில் கண்ட இளம் மங்கை அதை அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தாள். இங்கே அவன் பறித்த நீர் ரோஜா; நன்னீர் ரோஜாவான அதனை அவன் தன் உப்புக் கண்ணீரினால் குளிப்பாட்டி இருக்கிறான். இதோ ஒரு தொட்டாற் சிணுங்கி — அதன் இலைகள் என்ன கதை சொல்லுகின்றன? அதைப் பறித்து வைத்த போது அவனது சிந்தனை என்னவாக இருந்தது? தனித்தடர்ந்த காட்டிலிருந்து பறித்த ஓர் அல்லி மலர். உணவு விடுதியின் பூத்தொட்டியிலிருந்து பறித்து வந்த எப்போதும் வாடாதது; இங்கே கூர்மையான அம்மணமான புல்லின் நுனி.

பூத்துக் குலுங்கும் அம் முதிய மரம் தனது மணம் கமழ் மலர்களைக் கொண்டு மரித்த அம்மனிதனின் தலைமீது சாமரம் வீசுகிறது. அந்தக் கரிச்சான்குருவி மீண்டும் வெகு வேகமாகப் பறந்து செல்கிறது. “—கீச்! கீச்!” அப்போது மனிதர்கள் வந்து விட்டார்கள் ஆணிகளுடனும் சுத்தியலுடனும். மறைந்தும் சிதைந்தும் போன அந்த ஊமைப் புத்தகத்திலே அவனுடைய தலை படுத்துக் கிடக்குமாறு, இறந்து போனவன் மீது சுவப்பெட்டியின் மூடி வைக்கப்படுகின்றது.

பாட்டி

BEDSTEMODER

பாட்டி படு கிழவி;
 அநேக சுருக்கங்கள் உண்டு;
 அவள் தலைமயிர் சரியான
 வெள்ளை. ஆனால், அவளு
 டைய கண்கள் இரண்டு
 நட்சத்திரங்களைப் போல,
 அவற்றிலும் அழகானவை.
 உங்களை மென்மையாகவும்
 ரம்மியமாகவும் பார்க்கும்.
 அவற்றை நீங்கள் பார்ப்பது
 உங்களுக்கு நன்மை பயக்கும்.

அவளாலே மிக அற்புதமான கதைகள் சொல்லமுடியும். பெரிய பூ வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய கனமான பட்டுத் துணியினாலான சட்டையொன்று அவளிடம் இருந்தது; அது சலசலக்கும். பாட்டிக்கு நிறையச் சங்கதிகள் தெரியும். ஏனெனில், நிச்சயமாக அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் முன்பிருந்தே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள். பாட்டி வெள்ளிப் பிடிப்புப் போட்ட தெய்வத் திருப்புகழ் பாடல் புத்தகம் ஒன்று வைத்திருக்கிறாள். அந்த புத்தகத்திலிருந்து அவள் அடிக்கடி வாசிப்பாள். அந்தப் புத்தகத்தின் நடுவிலே சப்பையாகிக் காய்ந்து போன ரோஜா ஒன்று இருக்கின்றது. அது கண்ணாடியிலே நிற்கும் ரோஜாக்களைப் போல அழகானதாக இல்லா விட்டாலும், அதனைப் பார்த்து மிகவும் மோகனமாகச் சிரிப்பாள். கண்களிலே கண்ணீர்கூட வருவதுண்டு. அந்தப் பழைய புத்தகத்தினுள் இருக்கும் வாடிய மலரை ஏன் பாட்டி அவ்வாறு பார்க்கின்றாள் என்று நான் ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. உங்களுக்குத் தெரியுமா? பாட்டியின் கண்ணீர் அந்த ரோஜாவில் விழும் ஒவ்வொரு தடவையும் அதன் நிறங்கள் மீண்டும் புதியனவாக மாறுவது ஏன்? அதன் நறுமணம் அறை முழுவதையும் நிரப்பிக் கொள்ளும். சுவர்கள் மூடுபனியிலே மூழ்கியன போல மாறிவிடும். அவளைச் சுற்றி அழகிய பசிய காடுகள் சூழ்ந்து, மரங்களின் இலைகளின் ஊடாகக் கோடையின் தூரிய வெளிச்சம் பாய்வது போலவும் இருக்கும். மீண்டும் இளமை யானவளாக, மென்மையான சுருள்களுடனும், பூரணப் பொலிவு பெற்ற கன்னங்களுடனும், அந்த ஒரு ரோஜாவைப் போன்றே புதுமையுடன் பாட்டி.

பாட்டி

தோன்றுவாள். அவளுடைய அருகில் வலிமையுடைய உயரமான இளைஞன் ஒருவன் அமர்ந்து, ரோஜா மலர் ஒன்றைக் கொடுக்கிறான். அவள் சிரிக்கிறாள். இப்பொழுது பாட்டியால் அப்படிச் சிரிக்கமுடிவதில்லை; ஆம், அப்பொழுது சிரிக்கிறாள்! ஆனால், இப்பொழுது அவளும், கடந்த காலத்தின் அநேக வடிவங்களும், அநேக எண்ணங்களும் போய்விட்டன. அழகிய இளைஞன் போய்விட்டான்; ரோஜா மட்டும் தெய்வத் திருப்புகழ் பாடல் புத்தகத்திலே இருக்கின்றது. கிழவியான பாட்டி மீண்டும் அமர்ந்து, புத்தகத்தினுள் கிடக்கும் வாடிய ரோஜாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இப்பொழுது பாட்டி செத்துப் போனாள். நீண்ட, மிக நீண்ட, மூலக்கதையை அவள் தன்னுடைய சாய்வு நாற்காலியிலே அமர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். இப்பொழுது சொல்லப்படுவதைப் போலவே அவள் அந்தக் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் களைத்துப் போனாள்; தலையைப் பின்னுக்குச் சாய்த்துக் கொண்டு அவள் சற்று நேரம் தூங்கிப் போனாள். தூக்கத்திலே அவள் மூச்சுவிடுவதைக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், அது அமைதியாகி, மிகவும் அமைதியாகி, அவளுடைய முகத்தோற்றம் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் - நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது. அவளுடைய முகபாவம் தூரிய வெளிச்சம் பரவியதைப் போன்று தோன்றியது. அவள் மீண்டும் புன்னகைத்தாள். அப்பொழுது மக்கள் சொன்னார்கள் அவள் இறந்து போனாளென்று.

அவள் ஒரு கறுப்புச் சவப்பெட்டியிலே வைக்கப்

பட்டாள். வெள்ளை லினன் துணி மடிப்புகளுக்கிடையில், கண் மூடப்பட்டிருந்தாலும், மென்மையாகவும் அழகாகவும் தோற்றமளித்தவாறு படுத்துக் கிடந்தாள். ஒவ்வொரு சுருக்கமும் மறைந்து, அவளுடைய வாயைச் சுற்றிலும் புன்னகையொன்று படர்ந்து கிடந்தது. அவளுடைய மயிர் வெள்ளியின் வெள்ளை நிறத்தில் வணங்கத் தக்கதாகத் தோன்றியது. மிக அன்புடைய பாட்டியான அவளுடைய பிரேதத்தினைப் பார்த்த பொழுது எங்களுக்குப் பயம் தோன்றவே இல்லை. அவளுடைய விருப்பப்படியே அவளுடைய தெய்வத் திருப்புகழ்ப் பாடல் புத்தகம், அந்தப் பழைய புத்தகத்தினுள் ரோஜா மலர் இருக்கத் தக்கதாகவே, அவளுடைய தலையின்கீழ் வைக்கப் பட்டிருந்தது. பின்னர் பாட்டியைப் புதைத்துவிட்டார்கள்.

தேவாலயச் சுவருக்கு அண்மையில் இருந்த சமாதியிலே அவர்கள் ரோஜா செடி ஒன்றினை நட்டு வைத்தார்கள். அதிலே ரோஜா மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின. இரவிலே பாடும் குருவி அந்தச் சமாதி மேலாலும் மலர்களுக்கு மேலாலும் பாடிப் பறந்தது. செத்த பொழுது தலையின்கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்த பழைய தெய்வத் திருப்புகழ்ப் பாடல் புத்தகத்திலுள்ள மிக நேர்த்தியான பாடல்கள் தேவாலயத்தின் இசைக்கருவியிலிருந்து ஒலித்தன. சமாதியீது நிலவொளி பிரகாசித்த போதிலும், இறந்தவள் அங்கு இருக்கவில்லை. இரவிலே கூட, தேவாலயத்தின் சுவரோரம் நின்ற ரோஜா மரத்திலே, ஒவ்வொரு குழந்தையும் எவ்வித பயமுமின்றி ஒரு ரோஜா மலரைப் பறிக்கலாம். வாழும் எங்களிலும் பார்க்க, இறந்தவர்கள்

அதிகம் தெரிந்தவர்கள். எங்கள் மத்தியிலே விநோத சம்பவம் நடக்குமானால் எத்தகைய பய உணர்வு எங்களுக்கு ஏற்படும் என்பதை இறந்தவர்கள் அறிவார்கள். எங்கள் எல்லோரிலும் பார்க்க இறந்தவர்கள் மேலானவர்கள். இறந்தவர்கள் இனித் திரும்பப் போவதில்லை. சவப்பெட்டியீது மண் குவிக்கப்பட்டுள்ளது. சவப் பெட்டியிலுள்ளும் மண்ணே இருக்கின்றது. அந்தத் தெய்வத் திருப்புகழ்ப் பாடல் புத்தகத்தின் ஒற்றைகள் புழுதியாக மாறிவிட்டன. அவ்வாறே அந்த ரோஜா மலரும் அதனுடைய நினைவுகளும், புழுதியாக மாறிவிட்டன. அதற்கு மேலே, புதிய ரோஜாப் பூக்கள் மலர்கின்றன; இரவுக்குருவி பாடுகின்றது; இசைக்கருவி ஒலிக்கின்றது. எப்பொழுதும் இளமையாகத் தோன்றிய அந்த மென்மையான கண்களையுடைய பாட்டியின் நினைவு வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும். கண்கள் எப்பொழுதும் இறப்பதில்லை! அந்தக் கல்லறையிலே இப்பொழுது புழுதியாக மாறியுள்ள அந்தச் சிவப்பு ரோஜா புதிதாக இருந்தபொழுது அதனை முதன்முதலாக முத்தமிட்ட அழகும் இளமையுமுள்ள ஒருத்தியாகவே அந்தப் பாட்டியை மீண்டும் நாங்கள் பார்க்கிறோம்.

ஓர் ஆண்டின் கதை

ARETS HISTORIE

ஜனவரி மாதத்தின்
 கடைசி நாள்கள்; கடுமை
 யான பனி பெய்து கொண்
 டிருந்தது. தெருக்கள் வழியாகவும்
 ஒழுங்கைகள் வழியாகவும் பனி
 சூழன்றடித்துக் கொண்டிருந்தது;
 யன்னல் கண்ணாடிகளை
 வெளியே வைத்துப் பனியைக்
 கொண்டு ஒட்ட வைத்ததைப்

ஓர் ஆண்டின் கதை

போலத் தோன்றின. கூரைகளிலிருந்து பனி அடர்த்தியாக உருண்டு விழுந்து கொண்டிருந்தது; திடீரென்று ஒரு வேகம் மக்களைப் பிடித்தாட்டியது. அவர்கள் ஓடத் துவங்கினார்கள். நெருக்கியடித்து, முட்டி மோதித் தட்டுத் தடுமாறி, மற்றவர்களின் கைகளில் அப்படியிருந்த ஒரு கண நேரமே தாங்கள் பாதுகாப்பாக இருந்ததாகவும் அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். கோச்சு வண்டிகளும் குதிரைகளும் சீனியால் மூடப்பட்டதைப் போலத் தெரிந்தன. பணியாட்கள், பனிக் காற்றிலிருந்து தங்களின் முகங்களை காத்துக் கொள்வதற்காக வண்டியிலே முதுகைச் சாய்த்துக் கொண்டு, திரும்பி நின்றார்கள். மேடிட்டிருந்த பனியில் வண்டிகள் மிகவும் மெதுவாக சென்றதால், நடந்து சென்ற பாதசாரிகள் அவ்வண்டிகளையே பனிக்கு மறைப்பாக்கிக் கொண்டு, அவற்றை ஓட்டியே சென்றனர். கடைசியில் பனிப்புயல் சற்று குறைந்து, வீடுகளின் ஓரமாக ஒரு குறுகிய சந்து பனியை விலக்கி சரிப்படுத்தப்பட்டதும், அதில் நடமாடத் துவங்கிய மக்கள், மற்றவர்களை நேருக்கு நேர் சந்தித்தபோது, அப்படியே அசையாமல் நின்றனர்; ஆழமான பனியில் முதலடி எடுத்து வைக்க யாருமே விரும்பவில்லை. இப்படியாக அவர்கள் எதுவும் பேசாமலும் அசையாமலும் அப்படியே நின்றனர். பிறகு ஏதோ குறிப்பால் சம்மதித்ததைப் போல ஒவ்வொருவரும் ஒரு காலைத் தியாகம் செய்து ஆழமான பனிக்குவியலில் அடியெடுத்து வைத்து விலகி மற்றவர்க்கு வழிவிட்டனர்.

மாலை நெருங்க எல்லாம் அமைதியாயிற்று. வானமே பெருக்கிக் கூட்டியதைப் போல தெளிவாகவும், உன்னதமானதாகவும், ஊடறுத்துப் பார்க்கக் கூடியதாகவுந்

தெரிந்தது. விண்மீன்கள் புத்தம் புதியனவாகத் தோன்றின. அவற்றிலே சில வியக்கும் வகையில் ஒளி மிகுந்தனவாகவும் தூய்மையாகவும் தோன்றின. பனி உராய்ந்து, கிரீச்சிடும் வகையில் அது உறைந்து போயிருந்தது. விடியற்காலை வேளையில் குருவிகளைத் தாங்கி நிற்கும் அளவுக்கு பனியின் மேற்பரப்பு கடினமாகிவிடும். பெருக்கிக் கூட்டப்பட்டிருந்த இடத்தில் இந்தச் சின்னஞ்சிறு பறவைகள் மேலும் கீழுமாக தாவிக் குதித்தன. ஆனால் அவற்றுக்குச் சிறிதளவே உணவு கிடைத்தது.

“பியூப்!” அவற்றுள் ஒன்று மற்றொன்றிடம் கூறியது: “இதை அவர்கள் புதுவருஷம் என்று சொல்லுகிறார்கள். சென்ற ஆண்டைவிட இது ரொம்ப மோசம்! நாம் அந்தப் பழைய ஆண்டையே வைத்திருந்திருக்கலாம். எனக்குக் கொஞ்சங்கூட திருப்தியேயில்லை; இப்படி இருப்பதற்கு எனக்கு உரிமையிருக்கிறது.”

“ஆமாம்; மக்கள் இங்கேயும் அங்கேயும் பரபரப்பாக ஓடுகிறார்கள். புத்தாண்டைக் கொண்டாடுவதற்குப் பட்டாசெல்லாம் வெடிக்கிறார்கள்!” நடுங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறிய குருவி கூறியது: “அவர்கள் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், பண்டம் பாத்திரங்களை எல்லாம் கதவுங்கள நோக்கி தூக்கி எறிகிறார்கள், மகிழ்ச்சியிலே அவர்கள் மிகவும் வெறிபிடித்துப் போயிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், பழைய ஆண்டு போயிற்றுதாம். எனக்குக் கூட மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது; எங்களுக்கும் வெயிலடித்து வெது வெதுப்பான காலமாக இருக்கலாம் என எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. முன்னைவிட, இப்போது எல்லாமே

ஓர் ஆண்டின் கதை

கெட்டியாக உறைந்துபோகிறது. காலத்தைக் கணக்குப் போடுவதில் மக்கள் தப்புச் செய்திருக்கிறார்கள்.”

அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள்! வெள்ளைநிற உச்சிக் கொண்டையோடிருந்த வயசான மூன்றாவது குருவி ஒன்று குறுக்கிட்டது. “ஆண்டுக்குறிப்பு என்று சொல்லும் ஒன்றை அவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அதை அவர்கள்தான் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதன்படிதான் எல்லாவற்றையும் வரிசையாக ஒழுங்கு படுத்துகிறார்கள். ஆனால் அது சரியில்லை. இளவேனில் வந்தால், ஆண்டு ஆரம்பிக்கிறது. நான் அதன்படிதான் காலத்தைக் கணிக்கிறேன்.”

“ஆனால், அந்த இளவேனில் எப்பொழுது வரும்?” மற்றவை விசாரித்தன.

“கொக்குத் திரும்பி வரும்போது அதுவும் வரும். ஆனால், அதன் நடமாட்டத்தப் பற்றித் தீர்மானமாக ஒன்றும் சொல்ல முடியாது; இங்கே நகரத்திலே இருக்கிறவர்களுக்கு அதைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. நாட்டுப்புற மக்கள் அதிகம் அறிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். நாம் அங்கே பறந்துபோய் காத்திருக்கலாமா? அங்கே, எப்படி இருந்தாலும், நாங்கள் இளவேனிலுக்குக் கிட்டவாக இருப்போம்.”

“ஆமாம், அதெல்லாம் நன்றாகவே இருக்கக் கூடும்.” நீண்ட நேரமாக குதித்துக் கொண்டு, கிறீச்சிட்டுக் கொண்டு ஒன்றுமே பேசாமலிருந்த ஊர்க்குருவிகளுள் ஒன்று கூறியது. இங்கே நகரத்திலேகூட ஒருசில வசதிகள்

இருக்கிறது போலத்தான் எனக்குத் தெரிகிறது. நாட்டுப்புறத்துக்குப் போனால் அதையெல்லாம் இழந்து விடுவோமோ என்று பயமாக இருக்கிறது. இந்த வட்டாரத்திலே, பக்கத்துலேதான், ஒரு குடும்பம் வசிக்கிறது; அவர்கள் வீட்டு முற்றத்திலே, சுவரோரமாக மிகப் புத்திசாலித்தனமான நல்ல எண்ணத்துடன் நாலைந்து பூத்தொட்டிங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றின் வாய்ப்புறம் எல்லாம் உள்ளே பார்த்த மாதிரியும், எல்லாவற்றின் அடிப்பாகமும் வெளியே பார்க்கிற மாதிரியும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பூத்தொட்டியிலேயும் நான் தாராளமா உள்ள பறந்துபோய் வெளிய வருகிற அளவுக்கு ஒரு பெரிய ஓட்டை உண்டு. அந்த பூத்தொட்டிங்களுள் ஒன்றிலே நானும் என் கணவனும் ஒரு கூடுகட்டி வைத்திருக்கிறோம். அதிலேதான் எங்கள் இளம் குடும்பத்தை வளர்த்து வருகிறோம். எங்களைப் பாக்கிற மகிழ்ச்சிக்காகத்தான் அந்தக் குடும்பத்தின் மக்கள் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்க வேண்டும். அல்லாவிட்டால், அவர்கள் அதனைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள். தங்களைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காகத்தான் ரொட்டித் துண்டுகளைத் தூவுகிறார்கள். அதனால் எங்களுக்கு உணவும் கிடைக்கிறது; நல்லபடியாகவும் கிடைக்கிறது. இதனால் நானும் என் கணவனும் இப்பொழுது வசிக்கிற இடத்திலேயே இருக்கிறதுதான் சரியென்று நினைக்கிறேன். எங்களுக்கு அதிருப்திதான்; - ஆனாலும், நாங்கள் இங்கேதான் தங்குவோம்.”

ஓர் ஆண்டின் கதை

“இளவேனில் வருகிறதா என்பதைப் பார்ப்பதற்காக நாங்கள் நாட்டுப்புறத்துக்குப் பறக்கப் போகிறோம்.”

அவை பறந்து சென்றன.

நாட்டுப் புறத்திலும் சுடுமையான குளிர்காலம்; நகரத்தில் இருப்பதைவிட இங்கு காற்றழுத்தமானியின் அளவு சில பாகைகள் குறைவுதான். பனி படர்ந்த வயல்வெளிகளின் குறுக்காக ஊசியாக குத்தும் குளிர்காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. விவசாயி, வெது வெதுப்பான கையுறைகளை அணிந்துகொண்டு, பனிச் சறுக்கு வண்டியில் உட்கார்ந்தபடி, மார்பின்மீது குறுக்காகக் கைகளைத் தட்டித் தேய்த்துத் தன்னையே துடுபடுத்திக் கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தான். அவன் முழங்கால்கள்மீது சாட்டை விழுந்து கிடந்தது. மறுபடியும் பெருமூச்சுடன் ஆவி கக்கும் வரை குதிரைகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பனிக்கட்டிகள் உராய்ந்து ஒலி எழுப்பின. குருவிகள் வண்டித் துங்களில் தாவித்தாவிப் பாய்ந்து, நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. “பியூப்! இந்த இளவேனில் எப்பொழுது வரும்? அதன் வரவுக்கு அதிக நாள்கள் ஆகிறதே!”

“அதிக நாள்...” அடுத்திருந்த பனிமூடிய குன்றிலிருந்து அந்தக் குரல் தூரத்து வயல் வெளியெங்கும் கேட்டது. அது ஒருவேளை சற்று முன்பு கேட்டதன் எதிரொலியாக இருக்கலாம்; அல்லது பனிக்குவியலின்மீது உயரத்தில், காற்றிலும் வானிலும் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த அதிசயமான கிழவனால் பேசப்பட்ட வார்த்தைகளாகவும் இருக்கலாம். அவன் மிகவும் வெள்ளையாக இருந்தான்;

முரட்டுக் கம்பளத் துணியாலான கரடுமுரடான ஒரு வெள்ளைக் குப்பாயம் அணிந்த ஓர் உழவனைப் போல உடுத்தியிருந்தான்; அவனுக்கு நீண்ட வெள்ளை முடி இருந்தது. பெரிய நீலநிறக் கண்களுடன், வெளிறிப் போயிருந்தான்.

“அங்கேயுள்ள கிழவன் யார்?” குருவிகள் கேட்டன.

“அவன் யாருன்னு எனக்குத் தெரியும்” வேலிக்கம்பி மேல் உட்கார்ந்திருந்த கிழட்டு அண்டங்காக்கை கூறியது; கடவுளின் பார்வையில் நாமெல்லோரும் சிறு பறவைகள்தாம் என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்ற அளவுக்குத் தன் பெரும் மதிப்பிலிருந்து இறங்கிவந்து, குருவிகளிடம் பேசுவது கௌரவக் குறைவென்று எண்ணாமல், அவற்றுக்குத் தகவல் தரத் துவங்கியது. “எனக்குத் தெரியும் அந்தக் கிழவன் யாரென்று. அவன்தான் குளிர்காலம்; சென்ற ஆண்டின் வயசான கிழவன். ஆண்டுக் குறிப்பு சொல்வது போல் அவன் இறந்துவிடவில்லை. இனி வரப்போகிற குட்டி இளவரசன், இளவேனிற் காலத்தின் பாதுகாவலன் அவன்தான். ஆமாம், இங்கு குளிர்காலத்தின் ஆட்சிதான். அஹ்! குளிர் உங்களை நடுங்கச் செய்கிறது. இல்லையா குருவிக் குஞ்சுங்களே?”

“ஆமாம். நான் உண்மையைச் சொல்ல வில்லையா?” மிகச் சிறியதான் குருவி கூறியது: “மனிதன் கண்டுபிடித்ததுதான் நாட்காட்டி, (ஆண்டுக் குறிப்பு). அது இயற்கைக்கு ஏற்றபடி சரியாக ஒழுங்குபடுத்தப் படவில்லை! அவர்களைப் பார்க்கிலும் புத்திசாலிகளாகப்

பிறந்துள்ள நம்மிடம், அவர்கள் இதையெல்லாம் விட்டுவிட வேண்டும்.”

ஒரு வாரம் மெல்லக் கடந்தது; இரண்டு வாரமும் கழிந்தது. உறைந்து போன ஏரி, ஈயத் தகடு மாதிரி கடினமாகவும் விறைப்பாகவும் இருந்தது. ஈரமான குளிர்ந்த மூடுபனி தரையை மூடி அடைகாத்துக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட வரிசைகளில் அமைதியாகப் பெரிய கறுப்புக் காக்கைகள் பறந்து சென்றன. இயற்கையே உறங்குவது போலிருந்தது. பிறகு ஏரியின் மேற் பரப்பெங்கும் சூரியக் கதிர் சுடர்விட்டு வழக்கிச் சென்று, மெருகிட்ட வெள்ளீயத் தட்டைப் போல ஏரியை ஒளிர்ச் செய்தது. வயல் வெளிகளையும் குன்றையும் மூடியிருந்த பனிப் போர்வை முன்பு போல் பளபளக்கவில்லை; மாறாக அந்த வெள்ளை வடிவம், — குளிர்காலந்தான் — இன்னமும் அங்கே அமர்ந்து தெற்குத் திசை நோக்கியே இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பூமிக்குள் இறங்குவதைப் போல அந்தப் பனிப்போர்வை மெல்ல மெல்ல கரைந்து கொண்டிருந்ததை அவன் கவனிக்க வில்லை; இங்கும் அங்குமாக ஒரு சில பச்சைப் புற்களின் திட்டுக்கள் தெரியத் தொடங்கின; இந்த பச்சைத் திட்டுக்களின்மீது குருவிகள் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்து “கி— விட்!; கி—விட்!” எனக் கத்தின. இளவேனில் வந்து கொண்டிருக்கிறதா?”

“இளவேனில்!” இந்த குரலோசை, வயல்வெளி, புல்வெளி என எங்கும் மரங்களின் அடித்தண்டின்மீது அழுத்தமான பச்சை நிறத்தில் இன்னமும் பளபளத்துக் கொண்டிருந்த பாசிகள் நிறைந்த கரும்பழுப்பு நிறக் காட்டின் ஊடாகவும் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தது;

தெற்கிலிருந்து முதல் இரண்டு நாரைகள் வானத்தில் பறந்து வந்தன. ஒவ்வொரு நாரையின் முதுகின்மீதும் ஓர் அழகான குழந்தை அமர்ந்திருந்தது – ஒன்று பெண் குழந்தை; மற்றது ஆண் குழந்தை. அவர்கள் பூமியை ஒரு முத்தத்தோடு வாழ்த்தினார்கள். அவர்கள் எங்கெல்லாம் காலடி எடுத்து வைத்தார்களோ, அங்கெல்லாம் பனிக்குக் கீழேயிருந்து வெள்ளை மலர்கள் பூத்தன. பிறகு அவர்கள் சேர்ந்தே அந்த வயதான குளிர்காலமாம் பனிக்கிழவனிடஞ் சென்று அவன் மார்பிற் சாய்ந்து அவனை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டனர்; ஒரு கணத்தில் அவர்களும் அந்தக் கிழவனும், அவர்களைச் சுற்றியிருந்த நிலப்பகுதியெல்லாம், கனமானதும் அடர்த்தியானதுமான ஈரப்பசை கொண்ட மூடுபனிப் படலத்தில் மறைந்து போனார்கள்; அந்தப் பனிப்படலம் எல்லாவற்றையும் ஒரு திரை போல மூடி மறைத்தது. மெல்ல மெல்லக் காற்று எழுந்தது. பிறகு சீறிப் பாய்ந்து வந்தது. வலுவான வேகத்தோடு பனிப் படலத்தைத் துரத்தி விரட்டி வெதுவெதுப்பான சூரிய ஒளியை பூமியெங்கும் படரச் செய்தது. குளிர்காலக் கிழவனே மறைந்து போக, இளவேனிலின் அழகான குழந்தைகள் ஆண்டின் அரியணையிலே அமர்ந்தார்கள்.

எல்லாக் குருவிகளுமே “இளவேனில் என்று நான் சொன்னது இதுதான்!” என்று கூக்குரலிட்டன. “இப்போது நமது உரிமைகள் நமக்குக் கிடைக்கும்; கடுமையான குளிர்காலத்திற்கான நிவாரணமும் கிடைக்கும்.”

அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் திரும்பிப் பார்த்த இடமெல்லாம், புதர்களிலிருந்தும் மரங்களிலிருந்தும் பச்சை நிறத் துளிர்கள் வெடித்தன; புற்கள் மேல்நோக்கி

ஓர் ஆண்டின் கதை

வளர்ந்தன; மக்காச்சோள வயல்களெல்லாம் பச்சை நிறமாக மாறிப் பார்ப்பதற்கு மேலும் மேலும் பசுமையாகத் தோற்றந் தந்தன. அந்தச் சின்னச் சீமாட்டி தூழவுள்ள எல்லா இடங்களிலும் மலர்களைத் தூவினாள். அவளது மடி தொடர்ந்து நிரம்பி வழிந்ததினால், அவள் தனக்கு முன்பாக விரித்துப் பிடித்த மேலாடைத் துணியிலேயே அவை பூப்பன போலத் தோன்றின. அவள் எவ்வளவுதான் முனைப் பார்வத்தோடு அவற்றை வாரிச் சுற்றிலும் இறைத்தாலும், அவை நிறைந்து கொண்டேயிருந்தன; அவளுடைய ஆர்வத்தில், ஆப்பிள் மரங்களின்மீதும் பீச் மரங்களின்மீதும் மலர்களின் மகரந்தக் குவியலை வாரியிறைத்தாள்; அதனால் அம்மரங்களில் பசுந்தளிர்கள் பச்சையிலைகளாக மாறுவதற்கு முன்பாகவே பூரண அழகுத் தோற்றந் தந்தன.

அவள் தன் கைகளைத் தட்டினாள், அவனும் தன் கைகளைத் தட்டினான், உடனே கூட்டம் கூட்டமாக பறவைகள் பறந்து வந்தன; எங்கிருந்து வந்தன என்பது யாருக்குமே தெரியாது; அவை கலகலவென்று குரலெழுப்பிப் பாடின: "இளவேனில் வந்துள்ளது!"

அது பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருந்தது. வயதான பாட்டியும் முன்னால் வாயிற் படிவரை மெதுவாகச் சென்று தூரியவொளியைப் பார்த்தாள்; மகிழ்ச்சியுடன் மேலும் வேகமாக நகர்ந்து, வயல்வெளிகளில் எங்கும் காணப்பட்ட மஞ்சள் நிற மலர்களைப் பார்த்தாள்; அவள் இளமையாக இருந்தபோது அவை மலர்ந் திருந்ததைப் போலவே இருந்தன. அவளுக்கு, உலகம் மீண்டும் இளமையடைந்தது; அவள் கூறினாள்: "இன்று, விடிந்துள்ளது ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நாளே!"

காடு இன்னமும் மொட்டுகளாலே செய்யப்பட்ட தனது பழுப்புநிற பச்சை ஆடையை அணிந்து கொண்டிருந்தது; ஆனாலும் புதுமையும் நறுமணமுமே சுருதி என்பது அங்கே நிறுவப்படலாயிற்று. ஏராளமான ஊதாநிறப் பூக்களும், மஞ்சள்பூக்களும், பிறவும் மலர்ந்தன. முளைத்திருந்த புல்லின் ஒவ்வொரு இதழிலும் சாறும் சக்தியும் நிறைந்திருந்தன. அதன்மீது உட்கார்ந்து பார்க்கலாம் என்ற ஆசையை யாராலும் அடக்கிக் கொள்ள முடியாத ஓர் அழகான கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்ததைப் போல தோன்றியது. அதே போன்று, அந்த இளமையான இளவேனில் ஜோடி சேர்ந்தே உட்கார்ந்து, ஆடிப்பாடி, சிரித்து மகிழ்ந்து வளர்ந்தனர்.

வானத்திலிருந்து அவர்களின்மீது லேசான மழை தூறியது. ஆனால், அவர்கள் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவர்களின் ஆனந்தக் கண்ணீரோடு மழைத்துளிகள் கலந்ததினால், அவர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் முத்தமிட்டுக் கொண்டனர், திருமணம் செய்து கொள்ளப்போகும் மனிதப்பிறவிகள் மணஉறுதி செய்து கொள்வதைப் போல! அதே நொடியில் காட்டின் பசுமை மெல்ல மெல்ல விரியத் துவங்கியது. சூரியன் எழும்பிக் கொண்டிருக்கும் போது பச்சைச் சீருடையணிந்து காடு களைகட்டி நின்றது.

மணவுறுதி செய்து கொண்ட அந்த இளவேனில் ஜோடி கையோடு கைகோர்த்து, புத்தம்புது இலைகளின் பதக்கக் கவிகையின்கீழ் அலைந்தனர்; அதன் சிறு சிறு இடைவெளிகளின் வழியாக சூரியக் கதிர்கள், மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் நிறக் கலவைகளோடு, மிக

ஓர் ஆண்டின் கதை

அழகாகப் பிரகாசித்தது. எத்தகைய கறைபடாத கன்னித் தூய்மை! மென்மையான இலைகளில் எத்தகைய புத்துணர்வூட்டும் நறுமணம். நீர்க் கசிவுகளும் சிற்றோடைகளும் பச்சைப்பசேலென்ற பூம்பட்டு போன்ற நாணல்களுக்கிடையிலும், வண்ண வண்ணக் கூழாங்கற்களுக்கிடையிலும், தெளிவாகவும் மகிழ்ச்சியோடும் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தன. இயற்கையெல்லாம் சேர்ந்து சொல்வது போலிருந்தது: "ஏராளமான வளம் கொழிக்கின்றது; எப்போதுமே ஏராளமாக வளம் கொழிக்கும்!" குயில் இனிமையாகக் கூவியது. வானம்பாடி ஆனந்தச் சிந்து பாடியது. அது ஒரு செளந்தரியமான இளவேனில்; ஆனால், காற்றுக்கு எளிதில் வளையும் குட்டைமரங்கள், தங்களின் மலர்களின்மீது கம்பளிப் பஞ்சு போன்ற உறைகளைக் கொண்டிருந்தன; அவை நம்பிக்கையின்றிக் கவனமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது; அது சலிப்புத் தருவதாக இருந்தது.

நாள்கள் நகர்ந்தன. வாரங்கள் நகர்ந்தன. சுழன்றடித்து இறங்குவதைப் போல வெப்பம் வந்தது. நாளுக்குநாள் மேலும் மேலும் மஞ்சள் நிறமாக மாறிக் கொண்டிருந்த தானியக் கதிர்களைத் தழுவிவந்த காற்று துடான அலைகளாக வீசியது. வனப்புற ஏரிகளின் வழுவழப்பான கண்ணாடி போன்ற நீரின்மீது, வடக்குப் பகுதி வெள்ளை நிற நீர்லில்லிச்செடி தனது பெரிய பச்சை இலைகளை பரப்பியது. அந்த இலைகளின் கீழுள்ள நிழற் பகுதியைத் தேடி மீன்கள் நகர்ந்தன; காட்டின் நிழல் படிந்த பக்கத்தில், பண்ணை வீடுகளின் சுவர்களின் மீது படிந்துகொண்டிருந்த வெயில் மலர்ந்து கொண்டிருந்த

ரோசாப் பூக்களை வெதுவெதுப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது. சாறு நிறைந்த செர்ரி பழங்களை தொங்கவிட்டிருந்த செர்ரி மரங்கள், தீய்க்கும் தூரியக் கதிர்களால் வெப்ப மடைந்திருந்தன! அங்கேதான் கோடைப் பருவத்தின் அருமை மனைவி அமர்ந்திருந்தாள்; குழந்தையாகவும் ஒரு மணப் பெண்ணாகவும் முன்பு நாம் பார்த்த அதே பிறவிதான்; அவளுடைய பார்வை அலையலையான தோற்றத்தில் மேலே திரண்டு கொண்டிருந்த கறுத்த மேகங்களின்மீதே நிலையாகப் பதிந்திருந்தது; நீலக் கருநிறத்தில் காத்திருந்த அந்த மேகங்கள் உயர்ந்து உயர்ந்து மலைகளைப் போன்று அவைகடையே தங்களைக் குவியலாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அவை மூன்று பக்கங்களிலிருந்து வந்தன, திகைப் புற்ற கடலைப்போல வளர்ந்தன. செப்படி வித்தையினால் எல்லா ஒலிகளும் மௌனமாக்கப் பட்டன. காட்டை நோக்கி பெரும் வேகத்தில் பாய்ந்துவந்தன. காற்றின் ஒவ்வொரு மூச்சும் ஒலியடக்கப்பட்டது; ஒவ்வொரு பறவையும் ஊமையாக்கப்பட்டது. எங்கு பார்த்தாலும் ஓர் இறுக்கமான நிலை - இயற்கையின் எல்லா பகுதிகளிலும் ஒரு அச்சவுணர்வு - ஐயப்பாடு; ஆனால், நெடுஞ்சாலை களிலும், சந்துகளிலும் நடந்து செல்வோரும், சவாரி செய்கின்றவர்களும், வண்டிகளில் செல்வோரும் பாதுகாப்பான இடம் தேடி விரைந்தனர். திடீரென்று, தூரியனே வெடித்துச் சிதறியதைப் போன்ற ஓர் ஒளிவீச்சு - கொழுந்து விட்டு எரிந்து எல்லாவற்றையும் விழுங்கி விடுவதைப்போல! உருண்டுருண்டு மோதிய பேரிரைச்சலுக்கிடையில் மீண்டும் இருள் கவிந்து வந்தது. தாரை தாரையாக மழை பெய்தது. இருளும் குருடாக்கும்

ஓர் ஆண்டின் கதை

மின்னலும் மாறி மாறி வந்தன; மௌனமும் காதை
 பிளக்கும் இடியோசையும் மாறி மாறி வந்தன. சதுப்புக்
 காட்டில் வளர்ந்திருந்த, இளம் பழுப்புநிறமும் மெத்தென்ற
 இதழ்களும் கொண்ட கோரைப்புற்கள் முன்னும்
 பின்னுமாக நீள நீளமாகச் சாய்ந்தாடிக் கொண்டிருந்தன;
 மரச் சுள்ளிகள் நீரில் மூழ்கி மறைந்துகிடந்தன; இன்னமும்
 இருளும் ஒளியும் மாறிமாறி வந்தன; மௌனமும்
 பேரிரைச்சலும் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து வந்தன;
 புல்லும் தானியமும் அடித்து சாய்க்கப்பட்டு, அவையாகவே
 மீண்டும் எழுந்து நிற்க முடியாதவை போல், நீரில்
 அழுத்தப்பட்டுக் கிடந்தன. விரைவிலேயே மழை குறைந்து
 துளித் துளியாக தூறிக்கொண்டிருந்தது. தூரியன்
 மேகங்களுக்கூடாக எட்டிப் பார்த்தது. மழைத் துளிகள்,
 இலைகளின்மீது விழுந்த முத்துக்களைப் போல
 மின்னிக்கொண்டிருந்தன; பறவைகள் பாடின, மீன்கள்
 ஏரியின் நீர்ப்பரப்பிற்கு மேல் துள்ளி குதித்தன; காட்டுக்
 கொசுக்கள் தூரிய ஒளியில் நடனமாடின; பாறைமீதும்,
 உப்பைக் கக்கும் கடல் நீரிலும் உட்கார்ந்திருந்த அதே அந்தக்
 கோடை காலம் - உறுதியான கைகால்களும், நீண்டு
 தொங்கும் தலைமுடியும் கொண்ட வலிமையான மனிதன்
 - மிதமான தூரிய ஒளியில், குளிர்ச்சியான குளியலால்
 வலுப்பெற்று, அங்கே உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைச்
 சுற்றியிருந்த இயற்கையெல்லாம் புதுப்பிக்கப் பட்டிருந்தது;
 எல்லாமே செழிப்பாக, வலுவாக, அழகாக இருந்தன; அது
 ஒரு கோடை காலம். வெதுவெதுப்பான இனிமையான
 கோடை காலம்!

பழைய பாழடைந்த, மக்கள் கூடும் கூடத்தைச்

சுற்றி தேனீக்களெல்லாம் கூட்டமாக மொய்க்கும். வளமான மணப்புல் வயலிலிருந்து காற்றில் மிதந்து மேலெழுந்து பெருகிவரும் நறுமணம் இதமாகவும் இனிமையாகவும் இருந்தது. மழையிலே கழுவப்பட்டு, தூரிய ஒளியிலே மினுங்கிய பலிபீடக் கல்லைச் சுற்றி வளர்ந்த செடியை நோக்கி ராணித்தேனீ தன் பரிவாரத்தோடு பறந்து சென்று தேனையும் மெழுகையும் திரட்டித் தயாரித்தது. தங்களுக்காகவே, இயற்கையின் காணிக்கைகளினாலே பலிபீடம் மூடப்பட்டிருந்தது. கோடை காலம், அவனும் அவனுடைய பலமிக்க மனைவியும் மட்டுமே பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது.

மாதா கோவிலின் கவிகைமாடம் எதனைப் பார்க்கிலும் மாலை நேர வானம் தங்கத்தைப் போல் ஒளி வீசியது; மாலைக்கும் காலை சிவப்பிற்குமிடையில் உள்ள இடைவேளையில், அங்கு நிலவொளி பொழிந்தது; அதுதான் கோடை காலம்.

நாள்கள் நகர்ந்தன; வாரங்கள் நகர்ந்தன. தானிய வயல்களில் அறுவடைக்கான பளபளப்பான பன்னரி வாள்கள் ஒளிவீசின; கனமான சிவப்பு, மஞ்சள் நிறப் பழங்களின் பாரம் தாங்காமல் ஆப்பிள் மரக் கிளைகள் கீழ்நோக்கி வளைந்திருந்தன. முசுக்கொட்டை வகைப் பழங்கள் இனிமையான மணம் பரப்பிக்கொண்டு கொத்து கொத்தாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன; வாதுமை போன்ற கொட்டை வகை குறுமரங்களின் பருப்புக் கொட்டைகள் பெரும் குலைகளாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த புதர்களின் கீழ் ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும், கோடைகாலமும் அவனுடைய அமைதியான வாழ்க்கைத் துணையும், ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்ன செல்வச் செழிப்பு!” வியந்து கூறினாள் பெண்: “எங்கு பார்த்தாலும் அருள் ஆசி பரவிக் கிடக்கின்றது, எங்கு பார்த்தாலும் காட்சிகள் இனிமையானதாகவும் நல்லதாகவுமே தென்படுகின்றன; இருந்தாலும் – ஏன் என்று தெரியவில்லை – என் மனம் அமைதியையும் ஓய்வையும் தேடி ஏங்குகிறது – இதை எப்படிச் சொல்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்போது அவர்கள் மீண்டும் நிலத்தை உழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் மேலும் மேலும் ஆதாயமடைய விரும்புகிறார்கள். கூட்டமான கொக்குகளைப் பாருங்கள்; கலப்பைக்குப் பின்னால் சிறிது தொலைவிலேயே வானத்தின் வழியாக நம்மைச் சுமந்து வந்த எசிப்துநாட்டுப் பறவை தொடர்கின்றது. இந்த வடக்கு நிலப் பகுதிக்கு, குழந்தைகளாகியிருக்கும்போது எப்படி வந்தோம் என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கின்றதா? மலர்களையும் இதமான சூரிய ஒளியையும், காட்டுக்குப் பச்சைப் பசுமையையும் நாம் நம்மோடு கொண்டுவந்தோம். காற்று அவற்றை முரட்டுத் தனமாக நடத்தியது. பாவம் அவை, தெற்கு நிலப்பகுதியின் மரங்களைப் போல கறுப்பாகவும் பழுப்புநிறமாகவும் மாறிவிட்டன; ஆனால், அவற்றைப் போல் கனிகளைக் கொடுப்பதில்லை.”

“தங்கமான பழத்தை நீ பார்க்க விரும்புகிறாயா?” கோடைக்காலம் கேட்டது: “பிறகு மகிழ்ச்சியடைவாய்.”

அவன் தன் கையை உயர்த்தினான், காட்டிலிருந்த மரங்களின் இலைகள் சிவப்பு மற்றும் தங்கநிறக் கலவை வண்ணங்களை அணிந்து கொண்டன. அழகழகான மென்மையான வண்ணக் கலவைகள் காட்டுநிலமெங்கும்

பரவின. காட்டு ரோஜாப் புதர்கள் செந்நிற இடைகளுடன் மினுமினுத்தன; கரும் பெரி பழங்களின் கனமான பெரும் கொத்துக்களோடு மூத்த கிளைகள் கீழ் நோக்கி வளைந்தன; காட்டுக் கஷ்கொட்டைக் கொட்டைகள் முற்றி அவற்றின் கரும்பழுப்பு ஓடுகளிலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்தன; காட்டின் உள்பகுதிகளில் இரண்டாம் முறையாக ஊதா நிற மலர்கள் மலர்ந்தன.

ஆனாலும் ஆண்டின் ராணி வெளிறி வெளிறி மேலும் மேலும் மௌனமானாள்.

“குளிரடிக்கின்றது,” அவள் கூறினாள். “இரவு ஈரப்பசையான மூடுபனியைக் கொண்டுவருகின்றது. என் குழந்தைப் பருவத்தின் மண்ணிற்காக நான் ஏங்குகிறேன்.”

பிறகு, ஒன்றும் எல்லாமாகக் கொக்குகள் தொலைவாக பறந்து போவதைப் பார்த்தாள்; அவற்றை நோக்கித் தன் கைகளை நீட்டினாள். காலியாகக் கிடந்த அவற்றின் கூடுகளைத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவற்றுள் ஒன்றில் காம்பு நீண்ட தானிய மலர் ஒன்று வளர்ந்து கொண்டிருந்தது; மற்றொன்றில் கடுகு விதையின் மஞ்சள் நிறப்பூ மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்காகவே அந்தக் கூடு அங்கே இருப்பதைப் போலத் தோன்றின. கொக்குகளின் கூடுகளுக்குள் குருவிகள் பறந்து சென்றன.

“ப்பீய்ப்! இதன் சொந்தக்காரர் எங்கே சென்றார்? குளிர்காற்று வீசும்போது அவரால் அதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லைப் போலிருக்கிறது.

அதனாலே தான் இந்த நாட்டை விட்டுப் போய்விட்டார் என்று நான் நினைக்கிறேன். இனிமையான பயணம் அவருக்கு வாய்க்கட்டும் என்று நான் வாழ்த்துகிறேன்!"

காட்டு இலைகள் மேலும் மேலும் மஞ்சள் நிறமாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. பிறகு இலையுதிர் காலத்தின் தூறாவளிக் காற்று ஊளையிட்டது. இப்போது ஆண்டு மிகவும் விரைந்து கொண்டிருந்தது; ஆண்டின் ராணி, உதிர்ந்த மஞ்சள்நிற இலைகள்மீது பின்புறம் சாய்ந்து படுத்தபடி, மின்னிக் கொண்டிருந்த விண்மீன்களை பாதிமூடிய கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கணவன் அவள் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தான். இலைகளின் ஊடாக ஒரு வேகமான காற்று வீசியது. விழுந்த மழைத் தூறலில் மேலும் இலைகள் உதிர்ந்தன; பிறகு ராணி மறைந்து போனாள்; ஆனால், பருவத்தின் கடைசியாக ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி குளிர் காற்றின் ஊடாகப் பறந்து சென்றது.

ஈரமான மூடுபனி வந்தது. உறைகுளிர்க் காற்று வீசியது. பிறகு நீண்ட கறுத்த இரவுகள் விரைவாக நெருங்கி வந்தன. பனி போன்ற வெள்ளை முடிக் கற்றையோடு ஆண்டின் ஆளுவோன் அங்கே நின்றான்; ஆனால், அவ்வளவு வெண்மையாகப் பளபளத்துக் கொண்டிருப்பது தனது தலைமுடிதான் என்பதை அவன் அறியவில்லை – மேகங்களிலிருந்து பனித்துகள்கள் விழுந்து கொண்டிருப்பதாக அவன் எண்ணிக் கொண்டான்; பிறகு விரைவிலேயே ஒரு மெல்லிய பனிப்படலம் வயல் வெளிகளின்மீது படர்ந்து பரவியது.

நத்தார் காலத்திற்காகத் தேவாலய மணிகள் ஒலித்தன.

“புதிய பிறவிகளுக்காக மணிகள் ஒலிக்கின்றன” ஆண்டை ஆளுவோன் அறிவித்தான். “விரைவிலேயே புதிய அரசனும் ராணியும் பிறப்பார்கள்; பிறகு நான் இறுதி ஓய்வுக்காகச் செல்வேன்; என் மனைவி செய்ததைப் போலவே – மின்னும் நட்சத்திரத்தில் ஓய்வெடுக்கச் செய்வேன்.”

பனி படிந்திருந்த பசுமையான பச்சையான தேவதாரு மரக் காட்டில், நத்தார்த் தேவதை நின்று கொண்டு, தனது திருவிழாவை அலங்கரிக்கத் தேவையான இளம் மரங்களைத் தத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்தது.

“அறைகளிலும் மரக் கிளைகளின் அடியிலும் மகிழ்ச்சி நிலவட்டும்” ஆண்டை ஆள்பவன் கூறினான். சில வாரங்களிலேயே அவன் மிகுந்த வயதான கிழவனா கவும் பனியைப் போல வெளுத்தும் போயிருந்தான். “நான் இறுதி ஓய்வெடுக்க வேண்டிய நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆண்டின் இளம் ஜோடி என்னுடைய செங்கோலையும் மணிமுடியையும் இப்போது பெற்றுக் கொள்வார்கள்.”

“ஆனாலும் வல்லமை இன்னமும் தங்களுடையது தான்,” நத்தார்த் தேவதை கூறியது; “ஆற்றல்தான்; ஓய்வல்ல! இளம் விதையின்மீது வெதுவெதுப்பாக பனி படிந்திருக் கட்டும். அதைத் தாங்கிக் கொள்ள அது கற்றுக் கொள்ளட்டும். தாங்கள் இன்னமும் ஆண்டு கொண்டிருக்கும்போதே மற்றொருவர் வழிபாட்டைப்

ஓர் ஆண்டின் கதை

பெற்றுக் கொள்ளட்டும். தாங்கள் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போதே, மற்றவர்களால் மறக்கப்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளக் கற்றுக் கொள்ளட்டும். இளவேனில் தோன்றும்போது தங்களின் விடுதலைக்கான நேரம் வந்து வாய்க்கும்."

"இளவேனில் எப்போது வரும்?" குளிர்காலம் கேட்டது.

"கொக்குகளும் நாரைகளும் திரும்பி வரும்போது அதாவந்து சேரும்."

வெள்ளைத் தலைமுடியும், பனி போன்ற தாடியும், குளிர்ந்து, கூனலிட்டு, முதுமையடைந்த, ஆனாலும் குளிர்காலப் புயல் போலத் திடமாகவும், பனிக்கட்டி போல உறுதியாகவும் இருந்த வயதான குளிர்காலம், முன்பு உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த இடத்திலேயே, குன்றின் பனி ஒழுக்கின்மீது உட்கார்ந்து, தெற்குத்திசை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பனிக்கட்டி உடைந்தது, பனி கிரீச்சிட்டது. வழுவழுப்பான ஏரிகளின் மீது முன்னும் பின்னுமாக பனிச்சறுக்கு விளையாட்டுக் காரர்கள் பனிப் பரப்பிலே சறுக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அண்டங்காகங்களும் காகங்களும் வெள்ளைத் திடலிலிருந்து மனதில் பதியும் வகையில் முரண்பட்டுத் தோன்றின. காற்றின் ஒரு மூச்சுகூட அசையவில்லை. பிறகு அந்த அமைதியான காற்றுவெளியில் வயதான குளிர்காலம் தன் கை முஷ்டிகளை இறுக மூடினான். நிலத்திற்கும் நிலத்திற்குமிடையில் பனிக்கட்டி ஆறடி அகலமுள்ளதாக இருந்தது.

பின்னர், நகரத்திற்கு வெளியே மீண்டும் குருவிகள் வந்தன, “அங்கிருக்கும் அந்த வயதான மனிதன் யார்?” என்று கேட்டன.

மறுபடியும் அங்கே உட்கார்ந்திருந்த அண்டப் ப் காகம், அல்லது அதே விஷயத்திற்காக அங்கே வந்திருக்கக்கூடிய அதன் பிள்ளை, அவற்றுக்குப் பதில் கூறியது, “அதுதான் குளிர்காலம், கடந்த ஆண்டின் வயதான கிழவன். ஆண்டுக் குறிப்புக்கள் கூறுவதைப் போல அவன் இறந்துவிடவில்லை; ஆனால் அவன்தான். இனிவரப் போகின்ற இளவேனில் பாதுகாவலன்.”

“இளவேனில் எப்போது வரும்?” குருவிகள் கேட்டன. “அப்பொழுதுதான் நமக்கு நல்லகாலம் பிறக்கும்; நல்ல ஆட்சியும் கிடைக்கும். பழக, எதற்குமே பிரயோசனமில்லை.”

ஒவ்வொரு மரமும் நயமான வடிவத்தையும், அதன் வளைந்த சுள்ளிக் குச்சிகளையும் காட்டிக் கொண்டிருந்த இலைகளற்ற மரங்கள் நிறைந்த காட்டில் அமைதியான சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த குளிர்காலக் கிழவன் தலையாட்டினான். குளிர்கால உறக்கத்தின் போது மேகங்களின் குளிர்ச்சியான மூடுபனித் துகள்கள் கீழிறங்கி வந்தன; தன்னுடைய இளமை நிறைந்த நாள்களைப் பற்றியும் தான் முழு மனிதனாக இருந்த ஆற்றல் மிக்க பருவத்தைப் பற்றியும், அரசன் கனவு கண்டான். காலை விடியலை நோக்கி நேரம் நகர நகர, மொத்தக் காடுமே பளபளக்கும் நரைமுடி போன்ற உறைபனியை அணிந்துகொண்டது. அது குளிர்காலத்தின் கோடை காலக் கனவாக இருந்தது; மரக்கிளைகளில் படிந்திருந்த நரைமுடி

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs.]

padippakam

படிப்பகம்

த.தர்மகுலசிங்கம் தமிழ் ஆக்கித் தந்த 'தாய்' அவருக்கு
 ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைத் தந்தது.
 'பாட்டி' அவர் தமிழின் இரண்டாவது தொகுதி.

டேனிஷ் மொழியில் இருந்து இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள்
 நேரே மொழி ஆக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. அனசன் கதைகள்
 குழந்தைகளுக்கான கனவுக் கதைகள்; தேவதைக் கதைகள்;
 இவை அனைத்தும் அற்புதக் கதைகள்; இந்தக் கதைகளைப்
 புரிந்துகொள்ள அழகுணர்வும், வியப்புணர்வும்,
 அறவுணர்வும் இருந்தால் மட்டும் போதாது, மெய்யியல்
 உணர்வும் தேவைப்படுகிறது.

- ஞானி

